

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τ. 808
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 13

7-ΙΑΝ-1939-Δ

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΑΣΜΑ

(ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ)

Μάθε τὸ χρέος τοῦ ἀνδρὸς ἐδόθη κλήρα
κι' ἡ δύναμι κι' ἡ λάμψι, ὅλα δεσμοί.
Σπάσε τὸ φλοιὸ τῆς ὑπαρξῆς — τῇ Μοίρᾳ —
καὶ πλάσε τὸν τὸν Κόσμον ἀπ' τὴν ἀρχή.

Λυτρώσου ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὴ λύπη.
Δάμαξέ την, τὴν ἄσωτη καρδιά.
Μάννα κι' ἡ φύσι. Ρώτα την, θὰ σοῦ εἴπῃ:
«Ἡ ἀγάπη ποῦ ἀνασταίνει, εἶναι σκληρά».

Ἄνεργο ὁ οἶκτος πάθος. Τὴ στομώνει
τὴν ἔνθεην ὁρμὴ ποῦ οἰκοδομᾷ.
Εἴτε ὥς σφυρὶ μοχθεῖς, εἴτε ὥς ἀμόνι,
τοῦ ἔργου, ὅμοια, λυτρώνει σε, ἡ χαρά.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ: Μία ἐπιτυχὴς φωτο-σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία εὐχεται εἰς τὸν Μεγάλον μας Ἀρχηγὸν τὰ χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ του.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ: Ἡ φωτογραφία μιᾶς φα-λεγγίτισσας ποῦ προπονεῖται εἰς τὸ ἀκόντιον.

“Ανιση ή πλάσι. “Ισίοι μόνο οί δοῦλοι.
Γιὰ τὸν ἄξιο τὰ πέρατα ἀνοιχτά.
Σὲ κοτέτσι ἂν ξεκλωσθήσαν τ’ ἀητοπούλι,
τ’ ἀψήλου θὰ τὸ πᾶν τὰ νέα φτερά.

Τῆς λευτεριάς σου, μάθε, ἂν δὲν τῆς δίνεις
λύτρωσι, στήν ἐκούσια ὑποταγή,
θὰ βγῇ ἀπ’ τὴν ἅγια κοίτη τῆς εὐθύνης,
— πύρινη οὐσία, — τῇ γῇ νὰ πυρπολῇ.

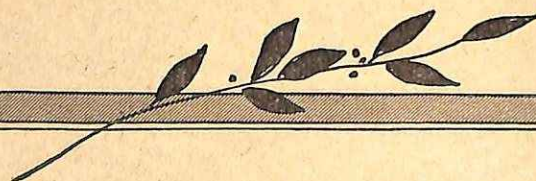
Λαοῦ ὁδηγὸς θὰ γίνῃς, τὰ λιθάρια
τ’ ἄβατα, ἀφοῦ τ’ ἀνέβῃς, τοῦ Σινᾶ.
“Αν κάμῃς ἄντρες τ’ ἄποθα κουφάρια,
τὰ χέρια ποὺ ἀποκάρωσαν φτερά,

τῆς προσμονῆς τὴ χόβολη ἂν φλογίσῃ,
προφητικά, τῆς πνοῆς σου ἡ ἀστραπή.
“Ετσι πλούσια, τὸ εἶναι σου θ’ αὐγατίσῃ,
καινούργιος θὰ ξυπνᾷς τὴν πᾶσα αὐγή.

θὰ πληρωθῇ ἡ ζωὴ σου ἀπὸ θεῖα δῶρα
κι’ ἄλλην εὐχὴ σ’ ἐσὲ δὲ θὰ εὐχηθῇς
παρὰ ἄνυπνον νὰ σ’ εὔρῃ ἡ φθονερὴ ὥρα,
μὴν ἀπ’ τὸν ἱλιγγο τοῦ ὕψους νικηθῇς.

“Ετσι θὰ πᾶς, ὥς σαῖτα ποὺ ἀμολύθῃ
κι’ ἀστροζυγιάζει, λάμποντας, ψηλά.
“Ὡς μουσικὸς ἀχός, ποὺ ἀναβοήθῃ
καὶ πλήθυνε στὸ λόγγο καὶ δονᾷ...

N. AKRINOS

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

Ἡμερησία Διαταγὴ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1939, ἔτους 4^{ου} Πρὸς “Απαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ
Σκαπάνισσαι,

Τὸ 1938 ὑπῆρξε γιὰ ὅλους μας ἓνας χρόνος
ἐντατικῆς ἐργασίας καὶ γονίμου ἐνθουσιασμοῦ,
ἓνας χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ
θαυματούργησε ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Κάτω ἀπὸ
αὐτὴν ὅλοι καὶ ὅλες ἐργαστήκαμε ἀκούραστα
γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν προαγωγή τῆς Ὀργα-
νώσεώς μας, πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, πιστοὶ εἰς
τὰς ὑποχρεώσεις σας, παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ
τὸν Ἀρχηγὸν καὶ οἰστρηλατούμενοι ἀπὸ τὰ κη-
ρύγματά του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτε πρὸ ἐνὸς ἀκρι-
θῶς ἔτους ἀπευθυνόμενος πρὸς σᾶς ἡ μᾶλλον στὸ
ἐν εἰκοστὸν ὕμῳ, γιατί τόσος εἴμαστε τότε, σᾶς
ἔλεγα ὅτι τὸ 1938 πρέπει νὰ σημειωθῇ στήν Ἑλ-
ληνικὴ Ἱστορίᾳ ὡς τὸ ἔτος τῆς Νεολαίας τῆς
Ἑλλάδος. Χάρης στήν πνοὴ καὶ τὴν καθοδήγησι
τοῦ Ἀρχηγοῦ, χάρις στήν πίστι, στήν ὁρμὴ καὶ
στήν ψυχικὴ δύναμι τῇ δικῇ σας τὸ κατωρθώσατε
καὶ ἔτσι κατεκτήσατε τὸν τεθέντα ἀντικειμενικὸν
σκοπὸν.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ χρόνου ποὺ ἔκλεισε εἶναι
μεγαλειώδης, ἀποτελεῖ ἓνα νέον θρίαμβον τοῦ
Ἀρχηγοῦ καὶ συγχρόνως μιὰ μεγάλη νίκη δικῇ
σας, Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριές μου.

Ἀλλὰ κάθε ἐπιτυχία, κάθε νίκη δημιουργεῖ
μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις καὶ νέες εὐθύνες.

Τὸ 1939, ἔτος 4ον ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ἡμέραν τῆς
4ης Αὐγούστου, πρέπει νὰ σημειώσῃ τὴν εἴσοδο
στοὺς κόλπους τῆς Ε.Ο.Ν. κάθε νέου καὶ κάθε
νέας τῆς Πατρίδος.

Καὶ τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζει ἐπιβάλλεται νὰ ἀνυ-
ψωθῇ τὸ ὅλον ἐπίπεδον τῆς Ὀργανώσεως καὶ νὰ
ἐνταθῇ ἡ δραστηριότης αὐτῆς εἰς ἅπαντα τὰ πε-

δία εἰς τὰ ὁποῖα ἐκδηλοῦται, ἵνα ἀνταποκριθῇ
πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ
Ἀρχηγοῦ.

Ἡ μεγαλυτέρα μας δύναμις εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ
Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὰ κυριώτερα καὶ ἀκατα-
μάχητα ὅπλα μας ἡ πίστις καὶ ἡ πειθαρχία τῶν
ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα συναγωνιστῶν καὶ συναγωνι-
στριῶν.

Σύντροφοι καὶ Συντρόφισσαι τῆς Ε.Ο.Ν.!

Τὴν Σημαίαν ποὺ μᾶς παρέδωσεν ὁ Ἀρχηγὸς
τὸν Νοέμβριον τοῦ 1937 πρέπει στὸ τέταρτον ἔτος
νὰ τὴν ἀνεβάσσουμε σὲ πρὶν ψηλὰς κορφές, ὑπὸ
τὴν φωτεινὴ καθοδήγησι τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως. Στὸ δρόμο
ποὺ μᾶς χάραξε Ἐκεῖνος κάτω ἀπὸ τὴν Βασι-
λικὴ Αἰγίδα μᾶς συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ τοῦ Ἔθνους,
οἱ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ κληρονομία
τῆς Ἱστορίας μας.

Μὲ πίστι, μὲ πεποίθησι, μὲ θάρρος καὶ ἐνθουσια-
σμὸ ὑποδεχόμεθα τὸ 1939, ἔτος Τέταρτον ἀπὸ
τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἀγὼν συνεχίζεται γιὰ τὴ δημιουργίαν μιᾶς
Ἑλλάδος Νέας!

Ἡ νίκη γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὁποίας ἐξορ-
μοῦμαι θᾶναι νίκη τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὁδηγεῖ πάντοτε πρὸς
τὴν νίκην.

— ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.
— ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
— ΖΗΤΩ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ
— ΖΗΤΩ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
— ΖΗΤΩ Η Ε.Ο.Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Καθώς ἀνηγγέλσαμεν εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἐκδόσεώς του, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, ὡς Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπεσκέφη τὸ πρῶτον τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὄργανώσεως.

Ἡ παραμονὴ Του ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν εἰς τὰ γραφεῖα Τοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατατοπισθῇ πλήρως εἰς τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος καὶ παρουσίασεν εἰς Αὐτὸν τοὺς Διευθυντὰς τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν.

Ἡ Α.Β.Υ. ἐπεδείξατο θερμότατον ἐνδιαφέρον δι' ὅλας τὰς κεχαργμένας κατευθύνσεις τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀγωγῆς, ἰδιαίτερα δὲ διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν, ὡς καὶ τὴν στρατιωτικὴν προπαιδεύσειν.

Ἡ Ε.Ο.Ν., χαιρετῶσα μὲ τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμὸν τὴν παρουσίαν Του εἰς τὰς τάξεις Τῆς, στηρίζει τὰς καλυτέρας ἐλπίδας διὰ τὴν εὐδῶσιν τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν τῆς ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Νέον τῆς Γενικὸν Ἀρχηγόν, πλήρης πίστεως ὅτι ἀποκτᾷ τὸν πολυτιμότερον παραστάτην καὶ σύντροφον εἰς τὸ ἔργον τῆς.

«ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ»

Ἡ «Νεολαία» ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τεύχους ἤρξατο δημοσιεύουσα τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἱστορικὸν μυθιστόρημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τῆς κ. Μ. ΑΝ., τὸ ὁποῖον ἔγραψεν εἰδικὰ γιὰ τὸ περιοδικόν. Ἡ Βυζαντινὴ ἐποχὴ μας πού ἔμεινε ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια ἀγνωστὴ σχεδόν, ἀναζή μεσα στὶς σελίδες τοῦ μυθιστορήματος μὲ ὅλη τὴν αἴγλη καὶ τὴν δόξα τῆς. Τὰ ἐπεισόδια καὶ ἡ δράσις τῶν ἡρώων του καθὼς προλογίζει καὶ ὁ συγγραφεὺς, εἶναι ὅλα στηριγμένα στὴν ἱστορικὴ ἀλήθειαν καὶ ἡ διαχείρισις γίνεται ἀπὸ κάλαμον τὸν ὁποῖον δὲν χαρακτηρίζει μόνον ἡ γνῶσις, ἀλλὰ καὶ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν. Γι' αὐτὸ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσφέρουμε στοὺς Νέους μας ἕνα ἀληθινὰ πολύτιμον ἀνάγνωσμα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς μας εὔρε τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν νὰ ἐλθῇ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὴν χρυσὴν Νεολαίαν τοῦ ἔθνους... Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν, εἰς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχωρῶν προσήλθεν, ἀκάματος αὐτὸς καὶ ἀδάμαστος ἀπὸ τοῦ κόπου τὰς συνεπειάς, ἔκοψε τὴν πῆττα, συνωμίλησεν, ωμίλησεν, ἐχαριτολόγησεν ἀκόμη μὲ τοὺς νέους βλαστοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Καὶ ὁ Ἀρχηγός, ἐν μέσῳ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανιστῶν, ἐνοιῶσε τὴν καρδίαν του νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἀφαιτον χαρὰν. Ἐνοιῶσε τὴν χαρὰν τοῦ στοργικοῦ πατέρα πού βρισκεται ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν. Ἦν χαρὰν τοῦ Ἐθνικοῦ Πατρὸς κοντὰ εἰς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχισμένον κοντὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα. Ἡσθάνθη τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ δημιουργοῦ πού καμαρώνει τὸ ἔργον του. Τὴν χαρὰν τοῦ καλλιτέχνου πού στέκεται καὶ αὐτὸς ἑκθαμβὸς πρὸ τῶν κομψοτεχνημάτων τῆς θείας ἐμπνευσεώς του. Διότι πραγματικὰ ἡ νέα μορφή τῆς Νεολαίας, ἡ Νεολαία μὲ τὰ ἰδανικά, οἱ νέοι μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς, ἡ Νεότης, ἡ ὠπλισμένη μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν εἶναι ἔργον τοῦ Μεγάλου μας Δημιουργοῦ, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ... Εἶναι τὸ μεγαλουργημὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος ἐνεπνεύσθη μίαν νεολαίαν Ἑλληνικὴν, ἐμπροσθέντων ἀπὸ τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικά. Καὶ τὴν εἶδε ὅπως τὴν ὠνειρεύθη. Καὶ αὐτὸ πού ἐπέτυχεν, ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆς τῆς Νεολαίας, τῆς Νεολαίας τῆς ἐγκαταλειφθείσης εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀνατροπῶν τῶν Ἑλληνικῶν μας ἰδανικῶν, δὲν εἶναι ἀπλοῦν δημιούργημα. Δὲν εἶναι κἀν μὴ ἀπλὴ δημιουργία. Εἶναι κάτι περισσότερο, κάτι μεγαλύτερον. Εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ὁ Ἀρχηγός μὲ τοὺς ἀξιόλους συνεργάτας του. Καὶ δικαίως ἡσθάνθη εὐτυχίαν ὁ Ἀρχηγὸς βλέπων τὸ μεγαλουργημὰ του: τὴν χρυσὴν Νεολαίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Πατρίδος, ἡ ὁποία σήμερον ὀρκίζεται εἰς τὸ ὄνομά του καὶ εἶναι ἑτοιμὸς εἰς τὸ νεῦμα του πρὸς νέας ἐξορμήσεις διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ Μεγάλου ἔργου του, τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου, τῆς Δημιουργίας τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ ἀγιοβασιλιάτικες πῆττες τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ φαλαγγῖται ἐν ἐξῶλῳ ἐνθουσιασμῷ ὑποδέχονται τὸν Ἀρχηγὸν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅπου ἐκόπη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ πῆττα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

«Ἔργον τοῦ Κυβερνήτου εἶναι νὰ ἀναπτύξῃ τὴν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, ὅχι βέβαια ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν καλλιτεχνίαν, ἀλλὰ ἀνεθάζοντας τὸ ἐπίπεδον τῆς κοινωνίας κάμνοντας τὴν κοινωνίαν σὰν μὴ κιθάρα μὲ χορδὰς τεντωμένες σὲ τέτοιο σημεῖον καλὰ, πού ἡ πιὸ μικρὴ πνοὴ νὰ τὶς δονῇ, ἀναπτύσσοντας τὰ αἰσθήματα, τὰ ἰδεώδη, τὰ ἰδανικά, τὸν ἐνθουσιασμό, τὸν φανατισμὸν, τὴν ἀνωτερότητα...».

Τὰ παραπάνω εἶναι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ στὸ γεῦμα τῶν θεατρικῶν μουσικῶν καὶ τῶν ἄλλων καλλιτεχνικῶν Ὁργανώσεων πού δόθηκε πρὸς τιμὴν του τὸ βράδυ τῆς 29ης Δεκεμβρίου.

Ὁ ἀναγνώστης βλέπει στὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς μὲ πόση καθάρτητα σκέψεως ὁ Ἀρχηγός καταπιάνεται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνυψώσεως τῆς Τέχνης, ἔργο πού ὡς τώρα εἶχε ἀφεθῇ ἀγνοημένον καὶ ὅτι ἔγινεν ὡς τώρα στὸ πλαῖσιον αὐτὸ, ὅπως πολὺ καλὰ ἐτονίσθη στὶς ὑπέροχες πράγματι προσφωνήσεις ἀπὸ τοὺς κορυφαίους καλλιτέχνας, ὀφείλεται μονάχα στὴν ἐργασία τῶν ἱεροφαντῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Θεάτρου πού ἀγνοημένοι καὶ ἀνίσχυροι ἠγωνίζοντο τὸν καλὸν ἀγῶνα.

Ἡ κύρια ἐνίσχυσις τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου στὴν Τέχνη πού ὑπόσχεται ὁ Ἀρχηγός δὲν εἶναι τόσο ἡ ὑλική, ἀλλὰ τὸ ἀνέθασμα τοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε νὰ γίνῃ ἱκανὴ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀρχάντων μυστηρίων τῆς Τέχνης.

Παράλληλα μὲ τὴν φροντίδα τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν «φορέων τῆς Τέχνης», ὅπως τοὺς ὠνόμασε, ὁ σοφὸς Νοῦς τοῦ Ἀρχηγοῦ διαθλέπει τὸ ἑτεροθαρές ἐὰν τὸ ἐνδιαφέρον του στραφῇ μονάχα πρὸς αὐτοὺς καὶ ὅχι καὶ πρὸς τὴν προετοιμασίαν τοῦ λαοῦ πού πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ παλλόμενος ἀπὸ ἰδανικά καὶ ἰδεώδη καὶ ἀνωτερότητα δέκτης τῆς Τέχνης.

Καὶ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης δὲν ἐντοπίζει μονάχα τὴν προπαρασκευὴ τῆς καλλιτεχνικῆς διαθέσεως στὶς μεγάλες πόλεις, ἀλλὰ ὅπως πρέπει σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ μικρότερον χωριό.

Ἔτσι ὁ Ἀρχηγός νοεῖ ἀλλὰ καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ταχυντῶν καὶ τῆς Τέχνης, ὥστε αὕτη νὰ καταστῇ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τοῦ Λαοῦ — τοῦ Λαοῦ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ ἀγιοβασιλιάτικες πῆττες τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγός μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του παρακολουθεῖ τὸ πῶμα πού ἀπαγγέλλει μὴ μικρὴ σκαπάνισσα κατὰ τὸ κόσμον τῆς πῆττας τῆς Α.Θ.Π.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Τὴν περασμένην Τετάρτην εἰς τὴν μεγάλῃν αἴθουσαν τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὸ συνέδριον τῶν περιφερειακῶν διοικητῶν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Ἑλλάδος. Ἔτσι εἰς τὴν πρωτεύουσαν συνεκεντρώθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν περιφερειακῶν διοικήσεων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν μας ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ χαιρετίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν ἄλκιμον ἑλληνικὴν Νεολαίαν τῆς χώρας. Δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐδῶ μὲ τὰ πορίσματα τοῦ συνεδρίου, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ προσεχές τεύχος. Ἀπὸ τῆς στήλης μόνον αὐτῆς τὸ περιοδικὸν αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διασκέψεως, νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ ὅτι ἡ «Νεολαία», παραπλευρῶς πάντοτε πρὸς αὐτοὺς, θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως τῆς ἑλληνικῆς Νεότητος. Καὶ ἀπευθύνει ταυτοχρόνως πρὸς ὅλους τὰς θερμὰς τῆς εὐχὰς ὑπὲρ εὐδῶσεως τοῦ ἔργου τῶν.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Πληροφορηθήκαμε τὴν ἑξῆς φράσιν πρᾶξι ἐνὸς μέλους τῆς ὁργανώσεώς μας. Στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, προχθές, κάποιος καρραγωγέας χτυποῦσε βανάουσα τὸ καυμένο τὸ ἀλογό του πού, μὴ μπορῶντας νὰ τραβῇ τὸ ὑπερφορτωμένο κάρρο του, εἶχε σωριασθῇ στὴν ἀσφαλτο. Οἱ παρακολουθοῦντες τὴν βάρβαρον σκηνὴν διαβάτουν περὶ αὐτοῦ, ὅπως συνήθως, στὸ νὰ ἐκφράζον τὸν οἰκτοῦ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοὺς μὲ λόγια. Ἐξαφνὰ ἐνεφανίσθη ὁ φέρων τὴν στολὴν τῆς ὁργανώσεώς μας νέος. Χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, ἀρπάξεν τὰ γόμματα γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ἀλογό, γλύστρησεν ὅμως κ' αὐτὸς καὶ ἐτραυματίσθη στὸ πρόσωπον. Τὰ αἵματα πού τὸν πλημύρησαν δὲν σταμάτησαν τὴν σταθερὰν τοῦ ἀποφασί καὶ συνέχισε τὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ταλαίπωρο ζῶον. Μπρὸς τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς τόσο θορυβώδους ἐπιμονῆς, οἱ ἄδραεῖς ὡς τὴν ὥρα θεαταὶ συνεκινήθησαν καὶ ὅχι μόνον ἐβοήθησαν, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγουμένως κατήγγειλαν τὸν βανάουσον καρραγωγέα σὲ ἕνα ἀστυφύλακα, ἐφόρτωσαν καὶ τακτοποίησαν ὁλόκληρον τὸ φορτίον τοῦ κάρρου γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἀμειώτερα τὴν πορείαν του τὸ κουρασμένο ἀλογό. Τέτοια εἶναι ἡ δύναμις τοῦ καλοῦ παραδείγματος, πού πρέπει σὲ κάθε περίστασι νὰ παρέχουν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

“Ένα κεφάλαιο από το ιστορικό ρομάντζο της Σίτσας Καραϊσκάκη «Ο Γυιός της καλογρηάς», που πρόκειται να κυκλοφορήσει προσεχώς σε βιβλίο.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

“Ένας μικρός στρατός προχωρούσε τραγουδώντας από τα βουνά Πρόνγκλι και Ξεροβούνι, πέρασε τα ποτάμια νότια από τα Γιάννενα, αντάμωσε με άλλο μικρό μπουλούκι και βάδιζε προς το Σούλι. Ήταν ο Κατσαντώνης, ο αδελφός του Λεπενιώτη και ο νεαρός Γιώργος της Ρηνιώδας, με τους άνδρες των. Βάδιζαν τώρα και δυο μέρες. Έπρεπε με κάθε τρόπο να μπει στο Σούλι, για να φέρουν τροφές. Τα μουλάρια παραφορτωμένα πήγαιναν καρτερικά και προσεκτικά. Βαστούσαν όλο τ' άπατητα μονοπάτια και τις κορφές για ν' αποφύγουν κανένα ξαφνικό.

Πήραν ένα τέλειαν αντίθετο δρόμο από εκεί, που τους είχαν στήσει καρτέρι οι 350 άνδρες του “Αλφ”, για να κόψουν την πορεία τους. Αυτοί τους περίμεναν βορεινά από τα Γιάννενα, ενώ εκείνοι πέρασαν πολύ στο νοτιό. Ήταν μακρύτερος ο δρόμος από εκεί, μα ήταν βέβαιος πως από εκεί δεν θ' αντάμωναν κανένα. Κι' αν δεν ήταν ανάγκη να φτάσουν γρήγορα στο Σούλι, δεν θα τους ενοιαζαν τέτοια ανταμώματα. Τα ποδούσαν μάλιστα, γιατί αυτοί δεν πήγαιναν για περίπατο στα ήπειρωτικά βουνά.

“Ομως δεν το ξέφυγαν. Κάμποσες ώρες μακριά απ' την Κιάφα γύρισε ένας πρόσκοπος καθαλλάρης των, καλπάζοντας και τους έκοψε το τραγούδι. Καμιά έκαστη “Αρβανίτες είναι τσαντηρωμένοι, είπε, κοντά στο άπεναντι ποτάμι, από εκεί που θα περνούσαν. “Η καρδιά του νεαρού Γιώργου αλάνιασε. Σ' όλο το δρόμο περίμενε κι' ερχόνταν κάτι τέτοιο!

Στάθηκαν οι άσχημοι και κάνανε συμβούλιο. “Ο Γιώργος, που ήξερε καλά πως πολεμούν οι “Αρβανίτες, έδωσε τη γνώμη του πως τα φορτωμένα μουλάρια να τ' άφηναν μέσα στο δασάκι κρυμμένα, με σαράντα άνδρες, ενώ οι άλλοι θα προχωρούσαν. “Ήξερε πως οι “Αρβανίτες γίνονται πιο ανδρείοι, όταν ξέρουν πως θα πλατσικολογήσουν.

Χωρίστηκαν σε τρία μέρη και προχώρησαν με μεγάλη ταχύτητα, σαν ξοφάσαν κάπως κοντά. Τα άλογα πετούσαν. “Ως που να καταλάβουν οι “Αρβανίτες τι συνέβαινε, τους έβλεπαν από τις τρεις μεριές και τους χτυπούσαν αλύπητα με βόλια, που δεν άστοχοῦσαν, γιατί τα παλληκάρια του Κατσαντώνη ήταν περίφημα για το σίγουρο χέρι τους. “Ο Γιώργος τώρα ένοιωσε τι θα πη να χτυπά κανείς πλάι στους δικούς του. Είναι η πρώτη μάχη, που βρέθηκε με “Ελληνες, ενάντια σε “Αρβανίτες. “Έβγαλε το σπαθί του και χτυπούσε ζερό δεξιά, με λύσσα, πάνω από το όλογο, ένα κοντό γρήγορο ζώο, που δεν περίμενε να τ' όδηγήσουν.

Σε κάθε σπαθιά χαιρόταν η ψυχή του μια χαρά άπεριγρηπτή! Κι' αυτή για τις ευλιές κάτω από τις σάλες, κι' αυτή για τις προσβολές, κι' αυτή για τις ταπεινώσεις

κι' αυτές — βροχή, βροχή για την τελευταία φυλακή στο ύγρο μπουντρούμι με ψωμί και νερό. Κι' όσο χτυπούσε τόσο μεθούσε! Δεν έβλεπε. Ήταν όλος μόνο το δεξί του χέρι. “Η ψυχή του, η δύναμής του μεταβιβάσθηκε στο δεξί του χέρι.

Κι' όταν ο άρχηγος φώναξε αλτ, εξαφνιάστηκε. Δεν είδε καθόλου πως προχωρήσαν αρκετά, δεν κατάλαβε πως τους κυνηγούσαν σαν άνεμος και πως δεν ήταν πια πολλοί αυτοί, που ξέφυγαν.

“Ιδρωμένος, σκονισμένος, λυσσασμένος πάνω στ' αλογό του, φάνηκε σαν να ξυπνούσε από ένα όνειρο.

“Όταν νύρισαν πάλι στο δασάκι των πεύκων, έπειτα από μιά ώρα, έφερναν μαζί τους 8, τι πήρανε από τους “Αρβανίτες, μουλάρια, τρόφιμα, όπλα. Για αίχμαλώτους δεν είχαν καιρό. “Έπρεπε να βιασθούν. “Ο Κατσαντώνης τότε κύτταξε το νεαρό Γιώργο:

““Έχεις χέρι, τοῦ λέγει, για δέκα. Είμαι χαρούμενος, που σ' έχω στο πλευρό μου!”

Σε λίγο αντιλήθηκε πάλι το τραγούδι. Μετά δύο ώρες σαν σκοτεινιάσε περνούσαν ανάμεσα στο Σούλι και στην Κιάφα.

“Ο γέρο - Μπότσαρης διηγώταν ακόμη, μα όλο και πιο ανήσυχος. Γιατί δεν φάνηκαν ακόμη: Είχαν την είδηση πως άπωσε τ' άπόνευμα θάψανταν. Μήπως τους έλαχε τίποτε; Μα αυτή του τη σκέψη δεν την έλεγε σε κανένα, γιατί ο ίδιος την φοβόταν. “Αν δεν ήρχοντο σύντομα θα πέθαιναν σιγά σιγά της πείνας. “Αρχισαν πάλι. Χθες πέθαναν δύο. Μάλιστα μερικοί — το πιο χειρότερο — έδειναν σημεία πως θέλουν να παραδοθούν. Κι' ο γέρο - Σουλιώτης σκεπτόνταν:

““Η πείνα κάστρα πολεμά και γώρες παραδίνει”.

Μήπως δεν είχε ο Σαμουήλ πως χωρίς άλλο θα φανούν άπόψε; Αυτός τώρα και τρία χρόνια, που είναι μαζί τους δεν είχε τίποτε, που να ιην άληθινή. “Αήμα, ο Σαμουήλ το είχε: Το Σούλι δεν θα πατηθεί από τους έχθρους. Το Σούλι εν όσω είναι στα χέρια μου, είπε, δεν φοβάται ούτε από πείνα, ούτε από υπλόκο. “Έπειτα από μια μικρή σιωπή ξαναείπε σαν νάλεγε δυνατά τις σκέψεις του:

“Παράξενος, μυστήριος αυτός ο Σαμουήλ: “Έοχεται ξαφνικά, χωρίς να ξέρη κανείς μας πόθε και γτίζει με γοήματα, ποιος ξέρει από που. το μεγάλο αυτό κάστρο της “Αγιά Παρασκευής. Σου λέγει για τη στερνή ανάγκη”.

Πηγαίνει ακόμη κι' έρχεται, ο γέρο - καπετάνιος. “Όλοι τώρα σκέπτονται τον παράξενο αυτόν Σαμουήλ, που ξεπήδησε ξαφνικά, σαν μια υπεράνθρωπη μορφή, με το φωτισμένο του άποσταλμένου του Θεού και ντυμένος με υπερφυσικές δυνάμεις. Τρία χρόνια τώρα κρατά τον έχθρο,

άνικανο μπροστά στο Σούλι. Τρία χρόνια βγαίνει κάθε φορά, που θα σωθούν οι τροφές, με μερικούς δικούς του και γυρίζει με πολλά μουλάρια φορτωμένα. Τρία χρόνια ο Σαμουήλ, ο καλόγηρος — τον λένε έτσι οι Σουλιώτες, γιατί φορεί ένα είδος μαύρο ράσο — μαζεύει κάθε Κυριακή τους κατοίκους και τους λέγει με φλογισμένα μάτια ότι μόνο αυτός ο δρόμος είναι εκείνος που θα τους φέρη στα πόδια του Θεού. Λέγει πως είναι αυτός άποσταλμένος του Θεού. Κι' ακόμα λέγει πως: “ο θάνατος και η φύσις θα επανίδουν μια φορά τον άνθρωπο ντυμένον με την άφθαρτο δόξα. Κι' έδω σας δίνεται περίπτωσι να ντυθήτε το φόρεμα αυτό της άφθαρσίας”.

Παράξενη γλώσσα είχεν αυτός ο Σαμουήλ! Και πιο παράδοξη και μυστηριώδη δύναμι! Βόλι δεν τον έπιανε. Ήταν πάντα μαζί στις πιο δύσκολες μάχες, μπροστά μπροστά με το σπαθί στο χέρι, έμοιαζε πραγματικά σαν να κατέθηκε από τον ουρανό, να φέρη την άποκάλυψη. Μ' αυτόν τώρα τρία χρόνια δεν δειλίασε κανείς, δεν σκέφτηκε κανείς να προφυλαχτεί από το βόλι. “Ο τέτοιος θάνατος θα μάς φέρη προς τον ήλιο!” έλεγε κάθε τόσο.

Το κορίτσι πετάχτηκε από τη θέσι του κι' έτρεξε στην πόρτα.

— Πατέρα, ακούγω πέταλα. Φαίνεται πως έρχονται. Και πραγματικά ακούστηκαν στην αλλη να μπαίνουν οι καθαλλάρηδες.

— Στη μεγάλη κάμαρα πήγαινε τους ξένους, Γκόλφω, και συ μάννα άναψε ακόμα μερικά κεριά. Θέλω να τους βλέπω όλους καλά στα μάτια. Ξέρεις πως από τα μάτια έχω γνωρίζω τους ανθρώπους, όχι από τα λόγια.

Στο μεγάλο ευρύχωρο δωμάτιο, που γύρω στέκονταν οι πλατειοί πάγκοι, καρφωμένοι στον τοίχο, έμπαιναν σπάνια να καθήσουν. Μόνο σαν έρχονταν ξένοι ή σαν γινότανε κάποιο γλέντι, γάμος ή θάνατος.

Το πάτωμα ήταν στρωμένο με μια σκουλάτη καρπέτα, από αίγισιο μαλλί, που κράταγε πολλή ζέση. Μικρά παράθυρα προς τη ρεματιά, μόνο με παραθυρόφυλλα. Ούτε χνάρι φωτιάς. Οι βουνήσιοι αυτοί σκληροί άνθρωποι το θεωρούσαν μεγάλη πολυτέλεια νάχουνε καμίνι σε κάθε κάμαρα. Τα χιόνια πλάκωναν το βουνό, μα αυτοί ήτανε μαθημένοι στο κρύο. Μόνο μια γωνιά βρίσκονταν σε κάθε σπίτι. “Εκεί μαγειρεύαν, εκεί ζεσταίνονταν. Γι' αυτό και φορούσαν πάντα τις γούνες τους από προδιά κατσίκας μέσα στο σπίτι. Ήτανε μαθημένοι από παιδιά και γι' αυτό δεν τους μπόδιζε καθόλου στις κινήσεις και στη σπιτική τους ζωή.

“Ο Γκόλφω άνοιξε την πόρτα της κάμαρας και καλώσώρισε, χαμηλοβλέποντας και κοκκινίζοντας, τους ξένους.

Πέρασε μπροστά ο Τζαβέλλας κι' άκολούθησαν ο Κατσαντώνης, ο Λεπενιώτης και ο νεαρός Γιώργος, όλοι νέοι από είκοσι ως τριάντα χρονών με το γερό τους βήμα, που έκανε το πάτωμα να τρίξη.

— Παιδιά, καλωσώρισατε και στα βουνά μας, τα πολυθλασμένα! Ξέρετε πως σας περιμέναμε με την ψυχή στο στόμα; Ξέρετε πως μάς στενοχωρεί πολύ τους στερνούς μήνες ο “Αγαρινός! Τόχει βάλει πείσμα τώρα να μάς ξολοθρήψη.

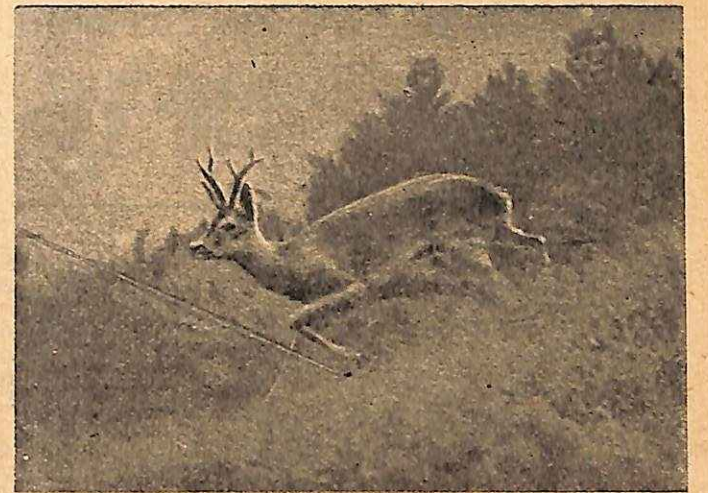
— “Έφαγε φυσικά πολλές προσβολές από το Σούλι και δε μπορεί να τις χωνέψη, καπετάνιο, λέγει ο Κατσαντώνης με τη βαρεία του φωνή, καθίζοντας στον πάγκο.

“Ο Δήμας μπήκε και χαιρέτησε. “Ο γέρο - Μπότσαρης είχε στα παλληκάρια πως ο Δήμας έδω και είκοσιπέντε χρόνια είναι προεστός στο Κακοσοῦλι, πως ήτανε τώρα και μια βδομάδα τόσο στενοχωρημένος γιατί τα παιδιά του, οι πολιορκημένοι, άρχισαν να πεθαίνουν και να άνησυχούν. “Ο Δήμας κουβέντιασε ακόμα λίγο για τα παιδιά, φημα, που έμπασαν μέσα, και εξαφανίστηκε βιαστικός, γιατί έπρεπε να είναι αυτός παρών στη διανομή τους. Κανείς δεν έπρεπε να μείνη παραπονεμένος.

— Πώς περάσατε, παιδιά, τις βάρδιες του έχθρου; Πέσανε τίποτε ρόγες; ρώτησε πάλι ο γέρο - Νότης.

— “Ηρθαμε από τον κρυφό δρόμο, άπάντησε ο Λεπενιώτης. Μιά ώρα μακριά από δω άνταμώσαμε τον άποσταλμένο του Σαμουήλ και μάς έμπασε από εκεί μέσα. Στο τέλος φαίνεται πως κάτι κατάλαβαν από το μετερίζι της άπέναντι κορφής κι' άρχισαν να ρίχνουν στα σκοτεινά. Μόνον έναν άνδρα κι' ένα άλογο χάσαμε.

(“Ακολουθεί)

ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ ΖΩΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

“Η ταχύτης των διαφόρων ζώων δεν υπελογίσθη φανταστικά, αλλά κατόπιν έπιστημονικών παρατηρήσεων, που χρειάσθηκαν μεγάλη ύπομονή και έπιμονή για να είναι ακριβείς. Τις παρατηρήσεις αυτές τις έκανε το “Εθνικό “Αμερικανικό Μουσείο των Φυσικών “Επιστημών.

Τώρα γεννάται το έρώτημα πως καταρρώθηκε αυτό για τα διάφορα ζώα και ιδίως για τα άγρια;

Οι “Αμερικανοί έπιστήμονες μεταχειρίσθηκαν όλα τα μεταφορικά μέσα, αυτοκίνητα, σιδηροδρόμους, ατμόπλοια, αεροπλάνα, που όλα έφεραν ειδικά χρονόμετρα και όπτοχρονομετρικές συσκευές για το πέταγμα των πουλιών και των έντόμων.

Το πιο βραδυκίνητο ζώο είναι το φείδι και το πιο εύκνητο το έντομο.

Τώρα θέλετε να μάθετε ποιά θέσι κατέχει ο άνθρωπος μεταξύ των ζώων, όσον άφορά την ταχύτητα; Πολύ μικρή, όταν βέβαια άνεργη με τις ίδιες σωματικές του δυνάμεις. Στη γη ο ταχύτερος άνθρωπος είναι ο δρομέας Jesse Owens, ο όποιος όμως τρέχει λιγώτερο κι' απ' αυτόν τον έλέφαντα!....

Τώρα συγκρίνετε και τις ταχύτητες των διαφόρων ζώων.

Στον άέρα

(Οι αντίστοιχοι αριθμοί δεικνουν χιλιόμετρα ώριαίως).

Μυοχάφτης 16
Μπεκάτης 20
“Ερωδίας 27
Σπίνος 28
Κότσουρας 35
Κούκος 35
“Αγριοκόκκος 35

Κόρακας 38
Γεράκι 40
“Αγριοπαπια 41
Φλώρος 41
Γλάρος 45
Θαλασσοχειλίδονο 46
Πελεκάνος 48
Σπουργίτης 56
Δρυοκολάπτης 56
Κοκκινολαίμης 58
Ψαρόνι 58
Περιστέρι ήμερο 62
Περιστέρι άγριο 66
“Ορτύκι 66
“Αγριοχίνα 72
Πέρδικα 85
Κορυδαλλός 86
Κολύβριο 88
Φασιανός 96
Χελιδόνι 170
Χρυσαιτός 183
Γεράκι 289

Στη γη

Φείδι 1 — 2
Κόττα 14
Γουρούνι 17
Σκύλος 32
“Ελέφας 39
Λύκος 57
Ζέβρος 64
“Αλογο 68
Κουνέλι 72

Στο νερό

Σάλπα 14
Πέρκα 2
Σολωμός 11
“Εσοξ 16
Σκουμπρί 48
Χελιδονόψαρο 56

Ρεκόρ ταχύτητας από τα ζώα του άέρος έχει η κηφήνουγα ή θηλυκή που πετά 988 χιλιόμετρα την ώρα και η άρσενική που πετά 1.316.

“Από τα ζώα της ξηράς έχει η λεοπαρδαλίς που τρέχει 112 χιλιόμετρα την ώρα. Κι' από τα ζώα της θαλάσσης έχει το χελιδονόψαρο που κολυμπάει με ταχύτητα 56 χιλιομέτρων την ώρα.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Εἰς ἓνα ὄρησιον τῆς Καππαδοκίας βρισκόμενος ὁ πύργος τοῦ Ἀκρίτου ἀρχοντα Ἰωάννη. Μία χειμῶνιτικὴ σκοτεινὴ νύκτα κατορθώνουν οἱ Σαρακηνοὶ νὰ κυριεύσουν τὸν πύργον, νὰ σκοτώσουν τὸν ἀρχοντα καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν πρῶτόν του γιόν. Ὁ δεύτερος, ὁ Γρηγόρης, δύο χρονῶν, σώζεται ἀπὸ τὸ γέρον ὁκονόμου τοῦ πύργου, τὸν Ἀθανάσιον. Δώδεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Γρηγόρης μετὰ τὸν Ἀθανάσιον εἶναι ἐγκατεστημένοι στὴ Θεσσαλονίκῃ. Εἶναι πρῶτ' τῆς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 958 καὶ ἡ μεγάλη μακεδονικὴ πόλις βρίσκεται σὺν πόδι γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸν προστάτην τῆς ἁγίας Δημήτριον. Χιλιάδες ξένοι ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἔρχονται προσκυνήτες καὶ παρατεταμένους γιὰτὶ μετὰ τὴν εὐκαιρίαν ποὺ μαζεύεται τόσος κόσμος ὁργανώνονται καὶ μεγάλο ἐμπορικὸ πανηγύρι, ἑκαυτοστὸ ἐκεῖνα τὰ χρόνια.

Ὁ Γρηγόρης παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν κίνησιν. Ἐξώθεν περνᾷ μὴ περιτολὴ ἀπὸ Βαράγγους τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Τὸ παιδί μαγεμένο ἀπὸ τὴν ὁμορφὴν στολῆ καὶ τὸ περίφανε παρουσιαστικὸν τοῦ λέει: «Ἄχ νὰ μπορούσα νὰ γίνω Βαράγγος». Μὰ ὁ Ἀθανάσιος τοῦ ἐξηγεῖ πῶς γιὰ ἓνα Βυζαντινὸ ἀρχοντοπούλου ὑπάρχουν πλατύτεροι δρόμοι, πῶς χρέος δικό του εἶναι, σὰ μεγαλῶσι, νὰ χτίσῃ τὸν κουροειμένον πύργον τοῦ πατέρα του καὶ νὰ σταθῇ σὺν κ' αὐτὸν γενναῖος Ἀκρίτας, πρόμαχος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος).

— Πότε θὰ πάμε στὸν πύργον μας; ρώτησε μετὰ λαχτάρας ὁ Γρηγόρης καὶ ἔλαμψε στὰ μάτια του σὰ φλόγα ἡ ὁρμὴ τῆς εὐγενικῆς γενιάς του.

— Ὅταν ὁ Θεὸς ὁ μεγαλοδύναμος τὸ θελήσῃ.

— Καὶ πότε θὰ τὸ θελήσῃ;

Ὁ Ἀθανάσιος τὸν κύτταξε μὴ σιγῇ μετὰ ἀπορίαν, σὰ νᾶταν ἡ ἐρώτησί του ἀπροσδόκητη καὶ ἀπρεπὴ μὰ εὐθὺς ἄλλαξε ὕψος καὶ ἀπάντησε πρόθυμα:

— Ὅταν μεγαλώσῃς.

— Εἴμαι δεκαπέντε χρονῶν.

— Σωστά. Μὰ δὲ φτάνει. Οἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸ μυαλό του. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μυαλὸ πρέπει νὰ εἶναι ἀγρυπνῶν καὶ συνετό. Κάθε στιγμὴ νὰ ἐξερῇ τί πρέπει καὶ νὰ κἀνῇ αὐτὸ ποὺ πρέπει μονάχα. Σὺν τοὺς βιγλάτορας, ποὺ στέκουν ψηλά στὰ κορφοβούνια καὶ διαλαλοῦν μετὰ φωτιᾶς τὴν νύκτα τὸν κίνδυνον. Καὶ σὺν τὸν στρατηγόν, ποὺ ψυχραῖμα δίνει εὐθὺς διαταγὰς ἐκείθαρτες σὺν θωρακοφόρους τοῦ φρουρῶς μαζί καὶ στρατηγός, ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ τὸ δικό μου ἔτσι;

— Πολὺ γρήγορα ἂν κάθε στιγμὴ κἀνῃς τὸ χρέος σου. Τώρα πρέπει νὰ μαθαίνῃς καὶ νὰ γυμνάζῃσαι... Νὰ ὑπακούῃς μετὰ προθυμίαν τοὺς μεγαλυτέρους ποὺ θέλουν τὸ καλὸ σου. Ὅποιος δὲν ξέρει νὰ ὑπακούῃ δὲν ξέρει καὶ νὰ κυβερνᾷ. Κι' ἀκόμα νὰ λές στὴν ἀνυπόμονη καρδίᾳ σου: «Καρδιά μου, καμαρώνω τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν τόλμην σου. Μὰ περιμένε νάρθη ἡ ὥρα σου καὶ τότε θὰ δοῦμε τί ἀξίζεις».

Στὸ μεταξύ ἡ μέρα εἶχε προχωρήσει καὶ ἀπὸ τὸ ἀσπιδωτὸ παράθυρον τῆς κάμαρας ἔμπαινε ὁ ἥλιος καὶ ἔκανε μὴ μακριὰ ἀσπρὴν λουρίδα σὺν πάτωμα. Ὁ θόρυβος τῆς γιορτῆς ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πολιτείαν, ποὺ ἔλαμπε ὀλόκληρη, τ' ὁμορφο αὐτὸ φθινοπωρινὸ πρῶτ', σὺν ἀρχόντισσᾳ στολισμένῃ μετὰ χρυσαφικά τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Στὸ Μοναστήρι

Πῶς βρέθηκαν στὴ Θεσσαλονίκῃ ὁ Ἀθανάσιος μετὰ τ' Ἀκριτόπουλον; Δεκατρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν τρομερὴν νύκτα ποὺ οἱ Σαρακηνοὶ κούρσεψαν τὸν πύργον τοῦ ἀρχοντα Ἰωάννη.

Τὶ ἐμεσολάβησε;

Ἡ ὑποχρέωσις ποὺ πῆρε ἀπάνω του ὁ γέρον ὁκονόμος ἦταν βαρεῖα. Τὸ παιδί ἔπρεπε ν' ἀνατραφῇ κατὰ πῶς ἄξιζε στὴν ἀρχοντικὴ γενιά του γιὰ νὰ σταθῇ ἀξίος κληρονόμος τοῦ πατέρα του... Νὰ στερεωθῇ μέσα του ἡ Πίστις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδας.

Βέβαια τὰ εὐγενικὰ φυσικὰ δὲ θὰ τοῦ λείπανε: ἡ τόλμη καὶ ἡ σταθερὴ θέλησις... Μὰ σὺν τῇ φλόγᾳ ποὺ χρειάζεται λαδὴ γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἀκοίμητη, ἔτσι ἔπρεπε καὶ τοῦτα νὰ καλλιεργηθοῦν, ἀλλοιωτικὰ μορφοῦσαν νὰ σθῶσιν ἢ νὰ γυρίσιν σὺν τῷ κακῷ.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς καταστροφῆς ὁ Ἀθανάσιος μετὰ ὀρισμένον σχέδιον καὶ στέρεα ἀποφασί, τράβηξε κατὰ τὴν θάλασσαν κρατώντας τὸ Ἀκριτόπουλον στὴν ἀγκαλιά του. Κομπιστικὴ πορεία πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν ἀποφασί... Πότε μετὰ τὰ πόδια, πότε κα-

βάλλα σὲ καμήλες ἢ μουλάρια, γιὰτὶ συχνὰ συναντοῦσε καραβάνια πραγματευτῶν ποὺ τραβοῦσαν τὸν ἴδιον δρόμον...

Τὴ νύκτα, ἄλλοτε εὗρισκε καταφύγιον στὰ καλύβια τῶν φτωχῶν, ἄλλοτε στὰ μεγάλα ἀγροκτηνῶτα τῶν πλούσιων, ποὺ κρατοῦσαν στὴν ἐξουσίαν τοὺς τὴν καρπερώτερη γῆ καὶ μορφοῦσαν νὰ παραβληθοῦν στὴν πολυτέλεια καὶ τὴ δύναμιν μετὰ τὸν ἴδιον τὸν Αὐτοκράτορα. Παλάτια σωστά ποὺ θάμπωνε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ μάλαμα καὶ τὸ μετᾶξιν. Χαλιὰ πολύτιμα τῆς Ἀνατολῆς σκέπαζαν τὴς ἀπέραντες σάλας καὶ καντῆλες ἀσημένιες σκορποῦσαν τὸ βράδυ τὸ γλυκὸ φέγγος τοὺς πᾶν σὲ πρόσωπα ἀρχοντικὰ ποὺ ἄκουαν μετὰ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορίαν τοὺς...

Ἐνας κόσμος μετὰ λάμψιν παραμυθεῖναι...

Ὁ πύργος τοῦ ἀρχοντα Ἰωάννη μετὰ τὸν ἀψηλὸν πένθιμον τοίχον φάνταζε τώρα στὰ μάτια τοῦ ἀπλοικοῦ Ἀθανασίου, πολὺ φτωχός, πολὺ αὐστηρός, σὺν ἐρημίτῃς.

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τί φτώχεια! Κοπάδια ἀνθρώπων, ποὺ μοχτοῦσαν καὶ ἔψαχναν, θαρρεῖς, τὸ στείρον χῶμα, γιὰ νὰ βροῦν ἓνα σπειρὶ σιτάρη. Κορμὶα κοκκαλιάρικα ἀπὸ τὴν πείναν... Βυζασταροῦδια ποὺ κρέμουνταν κίτρινα, πεινασμένα ἀπὸ τοὺς ἀδειανούς κόλπους τῶν μαννάδων.

Οἱ μεγάλοι δρόμοι ἦταν γεμάτοι

— Ἡ κατὰσκοπος εἶσαι ἡ δοῦλος ποὺ τῶσκασε τοῦ ἀφέντη του...

ζητιάνους ποὺ ἀπλωναν τρεμάμενον χέρι σὺν διαβάτες:

— Ἐνα κομμάτι ψωμί γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ!

Σιγὰ σιγὰ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀθανασίου γεννήθηκε ἓνα τρομακτικὸ ἐρωτηματικόν: «Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;».

Καὶ τραβοῦσε πάντα κατὰ τὴν θάλασσαν κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ Γρηγόριον...

Ὅστος περάσει ὁ Ἀθανάσιος καὶ δύσκολες στιγμῆς.

Κάποτε νυκτώθηκε στὴν ἐξοχή... Σύννεφα μαύρα σέρνονταν σὺν οὐρανόν... ἀστραφε... ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν θὰ ξεσποῦσε ἡ πόρτα. Ἰοὺ νὰ καταφύγῃ; Μακριὰ, πῶς ἀπὸ κατὰ ἄψηλα κυπαρίσσια, ξεχώρισε στὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς μὴ μεγάλη ἀρχοντικὴ ἑπαυλί.

Ἐτρεξε κατὰ κεῖ καὶ χτύπησε τὴ θολωτὴν ἐξώθυρα.

— Ζητῶ φιλοξενίαν γιὰ τ' ὄρφανόν τοῦ ἀρχοντα Ἰωάννη, εἶπε.

Τὸν ἔφεραν μπροστὰ σὺν οἰκοδεσπότῃ. Ἦταν ἓνας κοντόχοντρος ἀνθρώπος μὴ πενήντα χρονῶν μετὰ μικρὰ ζώηρα μάτια καὶ πυκνὰ σμιχτὰ φρύδια.

Ἀφοῦ ἄκουσε σιωπηλὰ τὸν Ἀθανάσιον, τὸν κύτταξε ὑστερὰ ὑποπτα καὶ εἶπε:

— Ἡ κατὰσκοπος εἶσαι ἡ δοῦλος ποὺ τῶσκασε ἀπὸ τὸν ἀφέντην σου.

Καὶ πρόσταξε νὰ τὸν ρίξουν σὺν κατῶν.

Ὁ ἀρχοντας αὐτός, καθὼς ἔμαθε ἀργότερα ὁ Ἀθανάσιος, κρατοῦσε πᾶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες δούλους στὴν ἐξουσίαν του καὶ μπορούσε σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ παρατάξῃ ὀλόκληρον στρατόν. Ἀλλοτε εἶχε μεγάλη θέσιν κοντὰ σὺν Κωνσταντίνῳ τὸν Ζ', μὰ εἶπε γιὰτὶ τὸν συκοφάντησαν οἱ ἐχθροὶ του ἀπὸ φθόνον, ὅπως ἔλεγαν μερικοὶ, εἶπε γιὰ ἄλλους λόγους ἀγνωστούς, ἐξέπεσε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Αὐτοκράτορα καὶ γιὰ περισσώτερη ἀσφάλειαν ἔφυγε ἀπὸ τὴν βασιλεύουσαν καὶ ἔμεινε ἐκεῖ σὺν ἀπέραντα κτήματι του.

Τὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασις ἔσωσε τὸν Ἀθανάσιον ἓνα φυλαχτὸ χρυσὸ ποὺ εἶχε τὸ παιδί κρεμασμένον σὺν λαιμῷ του μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀϊ Γιώργη ἀπὸ τὴν μὴ μεριά καὶ τ' ὄνομά του χαραγμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη «Γρηγόρης Κομνῆς».

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ἀφ' οὗτο ἐκίνησε. Πόσα εἶδαν τὰ μάτια του σὺν διάστημα τοῦτο! Ἡ ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν κόσμον ἄλλαξε μέσα του. Εἰκόνας, σκέψεις, αἰσθημάτων στριφογύριζαν σὺν μυαλῷ του ἀκατάστατα, καὶ ἐνοιθε μὴ παράξενη ζάλη... σὰ νᾶσκυθε πᾶν ἀπὸ μὴν ἄβυσσος!

Τὸν τέταρτον μῆνα ἔφτασε στὴν Ἐφεσον.

Ἡ ὥραία πολιτεία μετὰ τὰ θαυμαστὰ δημόσια χτήρια δὲν τοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ὅσο ἡ θάλασσα... Ἡ θάλασσα ποὺ ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴν τοῦ τρικυμιωμένην μὴν ἀνοιξιᾶτικην ἡμέραν. Φόβος, κατάπληξις καὶ μὴ ἀπέραντος θαυμασμός τὸν πλημύρισε.

Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε... «Μέγας εἰ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου!».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἑλληνικοὶ δοῦλοι

Ο ΚΟΥΚΟΣ

(Τὸ πουλὶ πού κάθε χρόνο φέρνει τὴν ἀνοιξιν)

Τοῦ Στεφάνου Γρανίτσα

Ἰδοὺ ἓνα προνομιόχο πλάσμα ποὺ Θεοῦ κορφολογεῖ τὴν ἀνοιξιν τὸ τραγοῦδι, δίχως νὰ τὸν βαρύνῃ καμμιὰ περὶ ὑποχρέωσις: ἀκόμη καὶ τ' αὐτὰ τοῦ ἄλλου τὰ κλώθουν, τὰ ἐκκλῶθουν, βγαίνουν τὰ πουλιά του, τὰ ταΐζουν, τὰ ποτίζουν... Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ κούκος πετᾷ τὰ αὐτὰ του εἰς τὰς φωλεὰς τῶν ἄλλων πουλιῶν, καὶ ἀφήνει εἰς αὐτὰ τὴν φροντίδα τῶν περαιτέρω.

Ἡ λαϊκὴ φαντασία, ἡ ὁποία ἀφορμὴν θέλει διὰ νὰ πλάσῃ ἀτελειώτους ἱστορίας, ἐδημιούργησε εἰς δόξαν τοῦ κούκου πλῆθος προνομίων. Πρῶτα-πρῶτα, ἀδύνατον νὰ πείσετε χωρικόν, ὅτι δὲν ταξιδεύει ἐφιππος. Τὸ ἀλογόν του εἶναι ἓνα μεγάλο ἄσπρο πουλὶ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι γνωστὸν μετὰ ἄλλο ὄνομα, παρὰ ὡς «κουκάλος». Τὸν Μάρτιον ἔρχεται εἰς τὰ μέρη μας ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον τοῦ κούκου, καὶ ἡ παράδοσις θέλει, ὅτι τὸ στέλλει ὁ ἀφέντης του ὁ κούκος διὰ νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἦλθεν ἡ ἀνοιξιν στὰ βουνά. Τὸ «κουκάλος» περιπλανᾶται ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰ πλάγια καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφει διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν καθολολάρη του.

Ποτὲ ὁ κούκος δὲν κάθεται ὅπου κι' ὅπου διὰ νὰ τραγοῦδῃ τὴν ἀνοιξιν: ἔχει ὀρισμένους λόφους καὶ ὠρσιμένα δένδρα, ἀκόμη καὶ ὀρισμένους κλάδους κατὰ τοὺς χωρικοὺς. Εἰς ἓνα λόφον ἀντικρυ ἀπὸ τὸ σπιτί μου ἦταν ἓνα γηραλέον πουρνάρι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦρχιζε στερεοῦτως τὸ λάλημα τὸν τὴν χιζε στερεοῦτως τὸ πουρνάρι καὶ ἔκτοτε ὁ κούκος δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν λόφον, μολοντὶ γύρω του εἶναι καὶ ἄλλα πουρνάρια.

Λέγουν ἀκόμη, ὅτι εἶναι τὸσον ὑπερήφανος, ὥστε μίαν φορὰν νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ εἰς ἓνα μέρος, δὲν ἐναπατᾷ πλέον. Κάποιος γεωργὸς μοῦ ἔλεγεν, ὅτι διπλὰ ἀπὸ τὸ καλύβι τοῦ ἦρχετο χρόνια καὶ χρόνια ἓνας κούκος καὶ τὸν «ἐχαίρετίζε πρῶτ' πρῶτ'». Ἀλλὰ μίαν φορὰν τὸν ἐπετροβόλησε καὶ ἔκτοτε δὲν ἐνεφανίσθη πλέον.

— Γιὰτὶ τὸν ἐπετροβόλησε; τὸν ἠρώτα.

— Μοῦ «κόμπωνε» τὰ παιδιά μου.

Γενικὴ πρόληψις ὑπάρχει, ὅτι ἅμα ἀκούσῃς τὸν κούκον πρῶτ' πρῶτ' νηστικός, θὰ κομπῶθῃς, θὰ αἰσθανθῇς δηλαδὴ εἰς τὸν λαιμόν σου στενοχω-

ρίαν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς «ἀναποδιά». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ κυνηγοὶ τὴν ἀνοιξιν φροντίζουν νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸν κούκον νηστικόν.

Τόσον ἡ λαϊκὴ παράδοσις θεωρεῖ τὸν κούκον ὡς θεόθεν προνομιόχον, ὥστε νὰ παραδέχεται ἀκόμη, ὅτι ὁ Δημιουργὸς καὶ ἰδιαίτερον τροφὴν ἐδημιούργησε δι' αὐτόν. Ἐνα μικρόν φυτόν, τὸ ὁποῖον φυτρώνει καὶ σταφυλιάζει τὸν Ἀπρίλιον, εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «σταφύλι τοῦ κούκου».

— Μὰ εἰδοὺ νὰ τρώῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σταφύλι ὁ κούκος; ἐρωτοῦσα κάποτε ἓνα τζοπάνην.

— Ἀκούς τὸν βλέπομε... Σάμπως τρώει τίποτε ἄλλο;

Δύσκολον πρᾶγμα νὰ πείσῃς χωρικόν, ὅτι ὁ κούκος εἶναι ἀδικαιολόγητος χασομέρης, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν πουλιῶν, ὅπως ὁ κεφαλαίουχος, ὁ τρώγων τοὺς τόκους δίχως νὰ ἐργάζεται. Διὰ τὴν ἀτυχή τραγῶναν, μάλιστα. Αὐτὴ εἶναι «τεμπέλας» δὲν ἐπιμελεῖται τὴν γέννησιν τῆς ὅπως πρέπει, ἀλλὰ στρώνει λίγα ξυλάκια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ φωλεὰ τῆς.

— Μὰ αὐτὴ ἐπὶ τέλους, ἔλεγα εἰς τὸν φιλόσοφον μυλωνᾶν τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος σχολιάζει τὰ κακῶς κείμενα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ζώων, μὰ αὐτὴ ἐπὶ τέλους κάνει μὴ φωλιά, κλώθει μόνη τῆς τὰ αὐτὰ τῆς καὶ τραγοῦδάει τὴν ἀνοιξιν.

— Δὲν σοῦ λέω ὅχι... Κι' αὐτὴ καὶ τὸ ἀπδόνει τραγοῦδον, ἀλλ' αὐτὰ πρέπει νὰ δουλεύουν κιόλα...

— Κι' ὁ κούκος, γιὰτὶ νὰ μὴ δουλεύῃ;

— Γιὰτὶ αὐτὸς φέρνει τὴν ἀνοιξιν... Τὸ πᾶν εἶναι ποῖος θὰ κἀμῃ τὴν ἀρχή... Νᾶξερεις πῶς πηδαίει ἡ καρδιά μας, ἅμα τὸν ἀκούμε, ἔμεις οἱ χωριάτες...

Ἀλήθεια, τί εὐαγγέλιον καλωσύνης καιροῦ, ἀληθινὴν σάλπιγγα Θεοῦ, εἶναι τὸ λάλημα τοῦ κούκου στὰ μέρη μας! Ἀνθρώποι, βῶδια, ἄλογα, ἀλέτρια χύνονται εἰς τὸν κάμπον καὶ ἐκκλείδωνουν τὴν γῆν. Ἡ φωνὴ τοῦ ταράσσει τὴν σιωπηλὴν ἐρημίαν εἰς τὸ τέλος περιπτοῦ τῆς παλαιᾶς συγκομιδῆς: εἶναι ἡ ἐπαγγελία τῆς νέας ἐσθλείας τῶν χωραφίων, ὁ μακρινὸς ἦχος τῶν ἐρχομένων ἀπὸ τὰ χειμαδιὰ προβάτων μετὰ γαλακτερά μαστάρια καὶ τὰ ἄφθονα μαλλιά.

[‘Η «Νεολαία» εἰς σειράν ἄρθρων τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν της κ. Ἀγγ. Κ. Μεταξᾶ θὰ σκιαγραφῇ τοὺς ἐθνικοὺς εὐεργέτας. Ἡ δημοσίευσίς τῶν σκιαγραφιῶν τῶν δὲν ἀποσκοπεῖ μόνον εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς φυσιογνωμίας τῶν εὐεργετῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα εἶδος μνημοσύνου πρὸς τὰς μεγάλας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, πού τόσον ἠγάπησαν τὴν Ἑλλάδα, ὥστε ν’ ἀφιερῶσιν περιουσίας ὁλοκλήρους ὑπὲρ αὐτῆς...]

“Ενας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἑθνικοὺς Εὐεργέτας εἶναι καὶ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ. Εἶναι μάλιστα καὶ ὁ πιὸ γνωστὸς σ’ ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

...Καὶ πρῶτα-πρῶτα: Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ ἦτο Ἡπειρώτης. Γόνος κ’ αὐτὸς τῆς Ἡπειρωτικῆς γῆς, πού γέννησε τοὺς μεγάλους εὐεργέτας τοῦ ἔθνους... Ἡ Ἡπειρος εἶναι ἡ ἐπαρχία πού «ταξιδεύει» τὰ παιδιά της γιὰ νὰ τὰ πλουτίσῃ, μὲ τὸν μοναδικὸ πόθο νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν πλοῦτό τους σ’ ἔργα φιλαλληλίας. Περισσότερο ἀπὸ κάθε Ἑλληνα ὁ Ἡπειρώτης ἔχει τὴν ψυχὴ τοῦ ζυμωμένη μὲ τὴ σκέψι πὼς οἱ περιουσίαι δὲν γίνονται παρὰ γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ! Ἀς εἶναι... Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ γεννήθηκε τὴν 15 Αὐγούστου 1818 στὸ Μέτσοβο, τὴν ὀρεινὴ αὐτὴ Ἡπειρωτικὴ γωνία, πού βρίσκεται δίπλα στὴν χιονισμένη καὶ ἀπάτητὴ Πίνδο. Ἀνῆκε σὲ καλὴ οἰκογένεια. Μορφωμένοι ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοὺς οἱ γονεῖς τοῦ τοῦδωκαν μιὰ καλὴ μόρφωσι στὰ σχολεῖα τοῦ Μετσόβου καὶ ἀπ’ ἐκεῖ τὸν ἔστειλαν στὴν Ἀλεξάνδρεια νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ... Εἶχε δηλαδὴ κ’ αὐτὸς τὴν κοινὴ τύχην τῶν Ἡπειρωτῶν. Τὸ «ταξίδι». Τὸ ξενίτεμα, γιατί ἡ Ἡπειρος δὲν χωράει τοὺς Ἡπειρώτες. Κι’ ἔφυγε σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἀμέσως μπῆκε στὸ ἐμπόριο. Πέτυχε... Δὲν χρειάστηκε πολλά: Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐσυνειδησία, ἡ δραστηριότης καὶ ἡ αἰσιοδοξία, ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ τόλμη τὸν βοήθησαν. Καὶ σχημάτισε μιὰ τεραστίαν περιουσίαν. Κι’ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ δράσις του: Τὸ αἶσθημα τῆς φιλαλληλίας γίνεται καὶ σ’ αὐτὸν ἓνα αἶσθημα μεγάλου καὶ ἱεροῦ. Καὶ ἐπιδεικνύει τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τοὺς Ἑλληνας τῆς Ἀλεξανδρείας. Τοὺς

βοηθεῖ ὁλικά καὶ ἠθικά! Μὰ ἡ πρώτη ἐκδήλωσις ἐπιδεικνύεται στὸ παιδί. Ἐκεῖνον τὸν τραβᾷ περισσότερο. Τὰ παιδιά τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν ἔχουν σχολεῖα γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ νέοι Ἑλληνες πού μεγαλώνουν σὲ «ξένο ἔδαφος» νὰ πάρουν μόρφωσι ἐλληνοπρεπῆ. Καὶ δημιουργεῖ ἔτσι τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ σχολεῖα. Ἰδρύει μὲ δικὴ του πρωτοβουλία καὶ μὲ δικῆς του δαπάνης τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν γυμνάσιον καὶ παρθεναγωγεῖον στὴν Αἴγυπτο κατὰ τὰ πρότυπα τῶν Ἑλληνικῶν. Λίγο ἀργότερα δημιουργεῖ διὰ τοὺς ἀπόρους Ἑλλήνας νοσοκομεῖο τὸ ὁποῖον προικίζει μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα καὶ εργαστήρια. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἱκανοποιεῖ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ τὶς πρῶτες ἀνάγκες τοῦ Αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ. Καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν του προσοχὴν τὴν στρέφει κατόπιν ὁλόκληρῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρίσκοντο πολὺ πρὸ αὐτοῦ οἱ συμπατριῶται του Μιχαὴλ Τσιτσάνης καὶ Νικόλαος Στουρνάρας. Οἱ δύο αὐτοὶ Μετσοβίται ἐσκέφθησαν νὰ στρέψουν τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔδωσαν χρήματα διὰ τὴν ἱδρυσιν εἰς Ἀθήνας Πολυτεχνείου, τὸ ὁποῖον καὶ ἱδρύθη. Τὸ ἔργον τῶν δύο δὲν συμπληρώνεται. Μένει ἡμιτελὲς γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν κτιρίων ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ὀνομασθῇ τὸ Πολυτεχνεῖον ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, Μετσόβιον. Κι’ ἔτσι τιμᾷ τὴν πατρίδα του χαρίζοντας τ’ ὄνομά της σ’ ἓνα μεγάλο ἐκπαιδευτικὸ Ἑλληνικὸ ἴδρυμα.

Μὲ δαπάναν τοῦ Ἀβέρωφ ἀνεγείρονται κατόπιν οἱ ἀνδριάντες τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ τοῦ Ρήγα Φεραίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ αἱ δωρεαὶ τοῦ ἐξακολουθοῦν: Μὲ δαπάναν του οἰκοδομεῖται ἡ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, καὶ τὸ 1896 ἱδρύει τὸ Ἀβερῶφειον. Τὸ χαρίζει εἰς τὴν αἰμὴνστον Βασιλίσσαν Ὀλγαν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἀργυρῶν γάμων Της. Ἡ Βασιλίσσα ὁμῶς, πρόεδρος τότε τοῦ Σωματείου «Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης», τὸ δωρίζει εἰς τὸ Κράτος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διαθέτου διὰ φυλακὰς τῶν ἀνηλίκων!...

Κατὰ τὸ 1895, μὲ τὴν ἀνασῶσασιν

ὑπὸ τοῦ Κουμπερτὲν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ἀποφασίζεται ὅπως οἱ πρῶτοι ἀγῶνες γίνονιν στὴν Ἑλλάδα. Ὁ τότε Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου θρυλικὸς Κωνσταντῖνος, ἀπευθύνεται στὸν Γ. Ἀβέρωφ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σταδίου, ὁ ὁποῖος καὶ σπεύδει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ αἰμὴνιστοῦ Κωνσταντίνου, διαθέτων τὸ ποσὸν πού ἀπαιτεῖτο διὰ τὴν ἐπένδυσιν διὰ μαρμάρου τοῦ Σταδίου ἐπὶ σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀναστασίου Μεταξᾶ. Ἔτσι ἡ Ἑλλὰς παρτάσσεται εἰς τοὺς πρῶτους Ὀλυμπιακοὺς μὲ ἀξιοπρέπειαν... Ἀποθνήσκων ὁ Γ. Ἀβέρωφ ἀφῆκε κληροδότημα διὰ τὴν ναυπήγησιν θωρηκτοῦ τὸ ὁποῖον παίρνει ἀργότερα τὸ ὄνομά του καὶ γράφει εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος σελίδες θριάμβων.

Μὰ δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ παρὰ οἱ κυριώτερες ἀγαθοεργίαι τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ ἡ Γεωργικὴ Σχολὴ Ἀρίστης, τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα ἱδρύματα τὸν ἀναφέρουν μετὰ τῶν πρῶτων εὐεργετῶν τῶν. Ἀλλὰ πόσαι οἰκογενεῖαι Ἑλληνικαὶ πού σήμερα κατέχουν τὰ σκήπτρα στὴν ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ δὲν θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ εὐγνωμοσύνην τὸ ὄνομά του. Πόσαι οἰκογενεῖαι δὲν εἶδαν τὰ παιδιά τῶν νὰ στέλλωνται μὲ δαπάναν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἑθνικοῦ Εὐεργέτου στὴν Εὐρώπῃ γιὰ νὰ σπουδᾶσουν.

“Ενα μόνον μένει τώρα γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ σελίς. Νὰ τονίσουσι ἰδιαίτερα ὅτι: Ὀλῃ του τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ τὴν ἐστρεψε στὴν νεολαίαν: Σχολεῖα, Πολυτεχνεῖον, Γεωργικὴ Σχολὴ καὶ Σχολὴ Εὐελπίδων γιὰ τοὺς νέους πού θέλουν νὰ μορφωθοῦν. «Ἐφηβείον Ἀβέρωφ» γιὰ τοὺς παραστρατημένους νέους, Στάδιον γιὰ τὴν ἀθλητικὴν νεότητα. Παντοῦ τὸ παιδί ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης του: Ἡ χρυσὴ νεολαία τοῦ ἔθνους.

Τὸν βλέπουμε λοιπὸν πρόδρομον τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ πού κυριώτερον σκοπὸ τοῦ ἀναδιοργανικοῦ του ἔργου ἔταξε τὴν ἐξέδωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς ἐθνικῆς μας Νεολαίας.

Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ ξεψύχησε στὴν Ἀλεξάνδρεια στίς 15 Ἰουλίου 1889, σὲ ἡλικία δηλαδὴ 81 ἐτῶν... Πέθανε! Τὸ φθάρτό του σῶμα πῆρε καὶ αὐτὸ τὸ δρόμον τῆς αἰωνίου μεταμορφώσεως. Ἡ μνήμη του ὁμῶς θὰ μένῃ αἰώνια ζῇ καὶ θὰ ζῇ στοὺς αἰῶνες ἀνάμεσά μας καὶ ἀνάμεσα οἱς γενεάς πού θὰ μᾶς διαδεχθοῦν. Οἱ πράξεις του τοῦ χάρισαν τὴν Ἀθανασία.

Ἀγγελος Μεταξᾶς

Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἔγινε καὶ πέτυχε γιὰτί οἱ ἀγωνιστές μας ἤξεραν ὅχι μόνον νὰ πολεμοῦν ἀλλὰ καὶ νὰ τραγουδᾶνε! Εἶχαν εὐγένεια ψυχῆς. Εἶχαν ἀκόμη πονηρίαν γιὰ νὰ ξεγελοῦν τοὺς ἀπίστους. Αὐτοὶ γλεντοῦσαν καὶ ἐξιστοροῦσαν τὰ κατορθώματα τῶν ἀγωνιστῶν κ’ οἱ Ὁθωμανοὶ νόμιζαν ὅτι κλαῖγαν. Ἀπειρα εἶναι τὰ παραδείγματα πού ἀναφέρει ἡ ἱστορία μας γι’ αὐτὰ τὰ τερτίπια τῶν Ἑλλήνων. Τὸ τραγούδι ἦταν ἡ ζωὴ τους. Γιατί ἐπίσης κάθε ἀγωνιστὴς ἦταν υπερήφανος καὶ δὲν ὑπέφερε τὴν σκλαβιά τῶν ἀπίστων. Ἦταν:

Ἀρματωλὸς μέσ’ στὰ βουνὰ καὶ κλέφτης μέσ’ στοὺς κάμπους

Εἶχε τὰ βράχια ἀδέρφια του, τὰ δέντρα συγγενάδια,
Τὸν ἐκοιμοῦσαν πέρδικες, τ’ ἀηδόνια τὸν ξυπνοῦσαν,
Καὶ στὴν κορφή τῆς Λιάκουρας ἔκανε τὸν σταυρὸ του.

Κι’ οἱ Ἑλληνες τραγουδοῦσαν ὡμορφα. Τόσο ὡμορφα μάλιστα, ὥστε στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς σκλαβιάς νὰ γλυτώνουν τὸν θάνατον καὶ νὰ μαλάσσουν τὴν καρδιά τῶν αἰμοσφόρων Σουλτάνων. Γιὰ τὸν Μουράτ τὸν Δ’ ἀναφέρουν μάλιστα τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον: “Ὅταν ὁ Πέρις Ἐμίρης Γκιὺν Ὀγλῆ συνελήφθη μὲ ἄλλους ὁμοφύλους του καὶ σύρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰφερον νὰ κερδίσῃ μὲ τὸ μουσικὸ ταλέντο του τὴν εὐνοίαν τοῦ Σουλτάνου. Μιά μέρα λοιπὸν πού συζητοῦσε μ’ αὐτόν, ἕνας τραγουδιστὴς πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ σερᾶγι. Τραγουδοῦσε δὲ τόσο ὡμορφα πού ὁ Μουράτ διέκοψε τὴν κουβέντα του καὶ στάθηκε καὶ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή. Ἦταν ἕνας Ἑλληνας. Μὰ ὁ Ἐμίρης δὲν δίστασε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν Σουλτάνον:

— Οἱ Ἕλληνες, πού σήμερον ὑπετάγησαν στὴ δύναμίν σου, ἦσαν ἄλλοτε κύριοι τοῦ τόπου. Αὐτὸς πού ἐτραγουδοῦσε μ’ ἔπεισε ὅτι ἦταν ἄξιοι νὰ εἶναι κύριοι. Ἡ ἱστορία μᾶς πείθει γιὰ τίς ἀρετὰς τῶν. Ἐάν ὑπάρχουν κ’ ἄλλοι σὰν αὐτόν, θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔσθυσεν ἀκόμη.

Καὶ πράγματι ὑπῆρχον ἄπειροι ὅπως αὐτὸς ὁ ἀγνωστος τραγουδιστής. Καὶ πρῶτος ἀπ’ ὅλους ὁ ἔθνομάρτυς ραψωδός, ὁ Ρήγας Φεραίος.

Ἀλλὰ ὁ Ἑλληνας δὲν εἶναι μόνον εὐγενής. Εἶναι καὶ μετρίοφρων. “Ενας πού ὑπῆρξε τὴν Πατρίδα του «τριάντα χρόνια ἀρματωλὸς πενήντα χρόνια κλέφτης» δὲν ζητεῖ δόξας καὶ τιμές, δὲν μιλάει γιὰ τὰ κατορθώματά του, ἀλλὰ δηλώνει ὅτι παῖν νὰ γίνῃ «καλόγερος καὶ γοῦμενος καὶ ρασοτυλιγμένος» καὶ ἐξηγεῖ κ’ ὅλας τὸ λόγο:

«... Νὰ ρίχνω καὶ στὸ θυμιατὸν μαρτύριον ἀντὶ λιθάνι
νὰ μοῦ θυμᾷ τὸν πόλεμον, τὰ περασμένα νειάτα,
σεῖς νὰ χαλατὲ τὴν Τουρκία κ’ ἐγὼ νὰ σᾶς σχωράω.»

“Ὅταν πάλιν καταλαβαίνῃ ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα του γιὰ νὰ κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια, φωνάζει γύρω του τὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς ἀναφέρει τίς τελευταῖες του θελήσεις:

«... Καὶ βγάλτε τὰ χατζάρια σας φκιάχτε μ’ ὦρὸ κιδοῦρι,
νᾶναι πλατὺ γιὰ τ’ ἄρματα, μακρὺ γιὰ τὸ κοντάρι.
Καὶ στὴ δεξιὰ μου τὴν μεριά ν’ ἀφήστε παραθύρι
νὰ μπαῖνῃ ὁ ἥλιος τὸ πρωῒ καὶ τὸ δροσιὸ τὸ βράδυ,
νὰ μπαῖνῃ οὐρανοῦ τὰ πουλιά, τῆς ἀνοιξῆς τ’ ἀηδόνια,
καὶ νὰ περνοῦν οἱ ἔμποροι νὰ μὲ καλημεράνε.»

Νὰ τώρα κ’ ἓνα ἄλλο τραγούδι πού φανερώνει τὸ ψυχικὸ σθένος τῶν παλληκαριῶν, πού ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἑλλάδα:

Παιδιά μ’, σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ
κλέφτες νὰ γενήτε
ἐμένα νὰ ρωτήσετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω
τῆς κλεφτουριάς τὰ βάσανα καὶ
τῶν κλεφτῶν τὰ ντέρτια.

Μαύρη ζωὴ πού κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες!
Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφράμε,
ὀλημερίς στὸν πόλεμον τὴ νύχτα караοῦλι.
Δώδεκα χρόνους ἔκανα στοὺς κλέφτες καπετάνιος.
Ζεστό ψωμί δὲν ἔφαγα, δὲν πλάγιασα σὲ στῶμα,
τὸν ὕπνον δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα,
τὸ χέρι μου προσκέφαλον καὶ τὸ σπαθὶ μου στῶμα,
καὶ τὸ καρποφυλάκι μου σὰν κόρη ἀγκαλιασμένο.

Μὰ κάθε Ἑλληνας πού ἔβγαине στὸ κλαρί γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα του ἦταν ξεγραμμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν θὰ τὸν βλέπαν πιά ζωντανὸ κ’ ἡ μάννα του ντυνόταν στὰ μαῦρα. Καὶ ἓνα πλήθος τῶν τραγουδιῶν μας ἀναφέρουν τέτοιες ἱστορίες.

Τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι, ἔγραφε εἰς ἓνα κριτικὸν σημείωμά του ὁ Γ. Ν. Τσοκόπουλος, ἀρχίζει θλιβερόν ὡς ὁ στεναγμὸς τῆς δουλείας καὶ βαθὺ καὶ ἀόριστον καὶ συμβολικόν ὡς ἡ μυστικὴ ἐλπίς τῆς ἀπολυτρώσεως. Τοῦ κατηγόρησαν τὴν συγνήν μελαγχολίαν. Δὲν τὸ ἐσπούδασαν ἀρκετὰ εἰς τὸ βάθος του καὶ δὲν ἀνασῆκωναν τὰ πέπλα του ν’ ἀνακαλύψουν εἰς τὰ ἄδυτα του τὴν ὑπομονητικὴν πεποιθὴν ἢ ὅποια κάποτε εἰς στίχους καὶ εἰς ἦχους λαμβάνει τὰς διαστάσεις φωτεινῆς γαλακτῆς ἐλπίδος.»

Καὶ πιὸ κάτω:

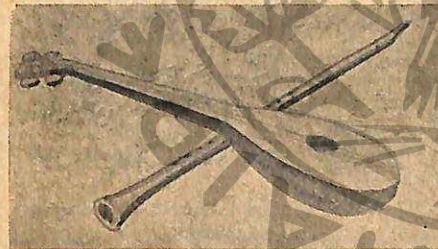
«... Εἶνε παράδοξον ὅτι συμβαίνει μὲ τὸ τραγούδι ἐνὸς λαοῦ. Ἀπὸ πού ἀρχίζει; Ἀπὸ τὸ ὄλον. Δὲν ἔχει ὠρμισμένον πατέρα. Γεννᾶται ἀπὸ τὸ ἀγνωστον καὶ ἀνώνυμον πλήθος. Κατεβαίνει ἀπὸ τὰ βουνὰ, ἀναβαίνει ἀπὸ τ’ ἀκρογιάλια, κυρτίζει τὸ βράδυ μὲ τὰ πρόβατα εἰς τὴν στήν, ταξιδεύει μὲ τὰ πλεούμενα, κατακτὰ τὸ ὑπαιθρον, ἐμφανίζεται εἰς τὰς πόλεις, εἰσέρχεται εἰς τὴν ταβέρναν καὶ παραβιάζει τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ.»

Ἐνα σημαντικὸ μέρος τῶν τραγουδιῶν τῆς δημώδους ποιήσεως ὁμῶς κατὰ τὸν ἱστορικὸν Δ. Παπαρηγόπουλον «ἐποικήθησαν παρὰ κλεφτῶν, τὰ πλείστα ὁμῶς τούτων ἦσαν ἔργα τυφλῶν ραψωδῶν, οἱ ὁποῖοι, διερχόμενοι τὰς πόλεις, τὰς κώμας καὶ τὰ χωρία, μάλιστα κατὰ τὰς ἑορτάς καὶ τὰς πανηγύρεις, ἔφερον τὸν λαὸν ἄδοντες τὰ προϊόντα τῆς ἀφελούς ἐκείνης μουσικῆς καὶ ἔζων ἐκ τῆς αὐθορμητοῦ ἀμοιβῆς ἣν τοῦτο ἔνεκεν ἐλάμβανον.»

Ἀπὸ αὐτὰ ὁμῶς τὰ τραγούδια ἀποκαλύπτεται ἡ ψυχικὴ εὐγένεια τῆς φυλῆς μας, ἡ ὁποία μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς, κάτω ἀπὸ τὴν πιὸ σκληρὴν τυραννίαν τῆς ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας, εὗρισκε λόγια σὰν τ’ ἀκόλουθα ὡς τελευταῖον χαιρετισμὸν:

Ἀφίνω γειὰ σὸν Ὀλυμπο, σ’ ὅλα τὰ κορφοβούνια,
σὲ σᾶς, λιμέρια μου ἔρημα, πλατάνια μὲ τοὺς ἱσκιούς,
βρυσσοῦλες μὲ τὰ κρῦα νερά καὶ χαμηλοὶ μου κάμποι,
Ἀφίνω γειὰ στοὺς σταυραετοὺς καὶ σ’ ὅλα τὰ ξεφτέρια,
ἀφίνω γειὰ σὸν ἥλιον μου καὶ σὸν λαμπρὸ φεγγάρι.

Ἔτσι ἀνθίσει τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι, ὕμνησε τὰ παλληκάρια μας, δυνάμωσε τὴν ψυχὴν τους, τὰ διασκέδασε ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὰ δόξασε. Κάθε κλέφτης, ὅπως ξέρετε, ἔχει τὸ τραγούδι του ὅπως καὶ κάθε ἀγωνιστής. Καὶ σήμερα ὅπου καὶ νὰ πάτε, εἴτε πρὸς τὴν Πελοπόννησον, εἴτε πρὸς τὴ Θεσσαλίαν, τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, θ’ ἀκούσετε αὐτὰ τὰ τραγούδια σὲ κάθε γιορτῇ καὶ πανηγυρί. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἔμειναν μέσα στὴν ψυχὴν μας. Εἶνε ὅτι πολὺτιμον μᾶς ἄφησαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἥρωες μαζί μὲ μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὰ θαύματα τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ χοροῦ τοῦ Ζαλόγγου, τῆς ὁλοκαυτώσεως τοῦ Ἀρκαδίου, τῆς ἐλευθερίας τῆς Μάνης, τῆς πυρπολήσεως τῆς τούρκικης ἀρμιάδας καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα τῶν νησιῶν καὶ τῶν βουνῶν μας μᾶς δόξασαν σ’ ὅλο τὸν κόσμον καὶ μᾶς ἐπέβαλαν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν μεγάλων δυνάμεων.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΙΟΤ

ΧΕΙΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Όπως κάνουν για τις προσευχές, έτσι για όλα. Σ' ένα βιβλίο που θα σου δείξω άμα σταθούμε, είναι βαλμένα τα ονόματα κι' η ιστορία των τόπων που περνούμε τώρα. "Ανθρωποι που έζησαν σ' αυτούς, ή τους έπεσκέφθηκαν, έβαλαν στο βιβλίο μου ό,τι είδαν κι' άκουσαν. "Ετσι, δεν έχω παρά να τ' άνοιξω και να διαβάσω, για να γνωρίσω αυτούς τους τόπους κι' εγώ. Τους βλέπω σά να τους κύτταξα με τα ίδια μου τα μάτια και μαθαίνω την ιστορία τους σά να μου την έλεγε κάποιος με το στόμα.

Είχα μεγαλώσει σαν άληθινός άγριος, που δεν έχει ιδέα πολιτισμένης ζωής. Αυτά τα λόγια ήταν για μένα σά μια άποκαλύψη, άβριστη στην άρχή, μά που λίγο-λίγο ξεκαθάριζε. "Η άλήθεια είναι πώς με είχαν στείλει και στο σχολείο, αλλά μόνο για ένα μήνα. Κι' ούτε βιβλία μου είχαν δώσει σ' αυτό το διάστημα, ούτε για διάβασμα ή γράψιμο μου είχαν μιλήσει, ούτε μάθημα, όποιοδήποτε, μου είχαν κάνει.

Μη σάς φανή άπίστευτο, γιατί έτσι ήταν, έκείνον τον καιρό, τα σχολεία στα χωριά της Γαλλίας. Δάσκαλος, άξαφνα, στο δικό μας χωριό, ήταν ένας... τσαρουχάς, που όλη την ημέρα κύτταζε τη δουλειά του, χωρίς να τον νοιάζει για μάς καθόλου. "Η κόρη του μάς έπρόσεχε. "Επειδή όμως κι' αυτή ήταν ράφτρα, δεν εύκαιρούσε περισσότερο από τόν τέταρτο της να μάς μαθαίνει γράμματα ή τούλαχιστό να μάς μιλά. "Ε, οί άνθρωποι έπρεπε να ζήσουν! και πενήντα λεπτά το μήνα που τους πληρώνανε δώδεκα παιδιά, δηλαδή ξηή φράγκα όλα-όλα, δεν τους έφταναν ούτε για ψωμί...

— Κι' είναι δύσκολα τα γράμματα; ρώτησα τόν Βιτάλη, άφου περπάτησα κάμποση ώρα σκεπτικός.

— Είναι δύσκολα για τους ξεροκέφαλους! κι' άκόμα πιο δύσκολα για όσους δεν θέλουν να μάθουν. "Εσύ είσαι ξεροκέφαλος;

— Δεν ξέρω... Μου φαίνεται όμως πώς θάθελα να μάθω γράμματα.

— Καλά. Θά ιδούμε. "Εχομε μπροστά μας καιρό.

Καιρό μπροστά μας; Και γιατί όχι άμέσως; Δεν ήξερα τι δύσκολο που είναι να μάθω κανείς να διαβάσει κι' έφανατό μου πώς έφθανε ν' άνοιξω κι' εγώ ένα βιβλίο για να ιδώ τι έχει μέσα...

Την άλλη μέρα, εκεί που περπατούσαμε, είδα τόν κύριό μου να σκύβει και να σηκώνει από χάμω ένα κομμάτι σανίδι κατασκευασμένο.

— Νά το βιβλίο που θα μάθης να διαβάσεις, μου είπε. Αυτό το παληοσάνιδο; Τόν εκύτταξα για να ιδώ μην άστειεύεται. Μά όχι! σοβαρώτατος, παρατηρούσε τόν εύρημά του.

"Ήταν ένα σανίδι από ξύλο βαλανιδιάς, μακρύ ως ένα πήχυ, πλατύ ως δυο παλάμες, ίσιο, γυαλιστερό μάλιστα! μά δεν είχε άπάνω ούτε γράμματα, ούτε ζωγραφίες, ούτε τίποτα. Πώς και τι θα μάθαινα να διαβάσω μ' αυτό;

— Τό μυαλό σου τώρα δουλεύει! μου είπε ο Βιτάλης γελώντας.

— Με κοροϊδεύετε;...

— "Όχι, παιδί μου. "Όποιος κοροϊδεύει την άμαθία ενός μικρού παιδιού, σάν και σένα, δείχνει πώς είναι άνόητος. Χρειάζεται καμμιά φορά κι' η κοροϊδία, ή ειρωνεία, μά μόνο σάν θέλη κανείς να διορθώσει ένα κακό χαρακτήρα. Περίμενε να φθάσουμε σ' εκείνα κεί-κάτω τα δένδρα. Θά καθήσουμε να

ξεκουρασθούμε και θά ιδής πώς μπορώ να σε μάθω γράμματα μ' αυτό τό σανίδι.

Φθάσαμε στα δένδρα, άφήσαμε τούς σάκκους μας χάμω και καθήσαμε στη χλόη, που άρχιζαν να τη στολίζουν έδω κι' εκεί μαργαρίτες. "Ο Καρδούλης σκαρφάλωσ' εύθύς σ' ένα δένδρο κι' έτίναξ' ένα-ένα τούς κλώνους του, ένω τα σκυλιά, πιο φρόνιμα, και πρό πάντων πιο κουρασμένα, ξαπλώθηκαν όλόγυρα μας.

Τότε ο Βιτάλης έβγαλε τό σουγιά του κι' από τό σανίδι προσπάθησε να κόψει ένα κομμάτι πλατύ, μά όσο μπορούσε λεπτότερο.

Κι' άφου τό κατάφερε, έξυσε τό κοψίδι κι' από τις δυο μεριές, για να τό ισιώσει, κι' έπειτα πάλι τό έκοψε σε τετραγωνάκια. "Ετσι, έκαμε καμμιά δωδεκαριά πλακίτσες, που είχαν τό ίδιο μέγεθος όλες.

Τόν παρακολουθούσα με τα μάτια, ήταν όμως άδύνατο να καταλάβω πώς με τα ξυλάκια εκείνα θά μου έκανε βιβλίο. Γιατί όσο άμάθητος κι' άν ήμουν, ήξερα πώς τό βιβλίο έχει φύλλα και τα φύλλα έχουν κάτι μαύρα σημάδια. Πού ήσαν τα φύλλα; Πού ήσαν τα μαύρα σημάδια;

— Σε καθέν' άπ' αυτά τα ξυλάκια, — μου εξήγησ' έπί τέλους ο Βιτάλης, — θά χαράξω αύριο με τη μύτη του σουγιά μου από ένα γράμμα του άλφαβήτου. "Ετσι θά μάθης τα σχήματα των γραμμάτων κι' άφου τα συνήθισης καλά, ώστε να τα γνωρίζης άμέσως, θά σε μάθω να τα ένώνης και να σχηματίζης μ' αυτά λέξεις. Κι' άμα μάθης έτσι να σχηματίζης κάθε λέξι που θά σου λέω, τότε θά μπορείς να διαβάσεις στο κάθε βιβλίο.

"Ετσι έγινε. Σε λίγο οί τσέπες μου ήταν γεμάτες από τις ξύλινες εκείνες πλακίτσες, που κάθε μία είχε κι' από ένα γράμμα. Μά την άλήθεια, δεν άργησα να τα μάθω και να τα ξεχωρίζω. Τό διάβασμα όμως ήταν άλλο! Δεν τα κατάφερνα καθόλου καλά κι' ήλθε μάλιστα στιγμή που μετάνιωσα γιατί γύρεψα να μάθω γράμματα...

Πρέπει όμως να πώ, για να είμαι δίκιος στόν έαυτό μου, πώς δεν μετάνιωσ' από όκηνηρία, παρ' από φιλοτιμία.

"Εκεί που με μάθαινε έμένα τα γράμματα, ο Βιτάλης συλλογίστηκε πώς μπορούσε να τα μαθαίνει συγχρόνως και τού Κάπη. "Αφου ο σκύλος κατάρθωσε να βάλει στο κεφάλι του τούς αριθμούς τού ρολογιού, γιατί δεν θάβαζε και τα γράμματα τού άλφαβήτου;

"Ετσι κάναμε μάθημα μαζί. Είχα γίνει συμμαθητής τής τού Κάπη, ή ο Κάπης είχε γίνει δικός μου, — όπως θέλετε. "Εννοείται ότι ο σκύλος δεν θάλεγε τα γράμματα που έθελπε, άφου δεν μπορούσε να μιλή! από τα ξυλαράκια όμως που ήσαν άραδιασμένα στο χορτάρι, έπρεπε να τραβή με τό πόδι τού όποιο γράμμα τού έλεγε ο δάσκαλός μας.

Στην άρχή, έγώ μάθαινα γρηγορότερο! από τό σκύλο. Μ' άν έγώ είχα περισσότερο νού, εκείνος είχε καλύτερη μνήμη. "Αμα ο Κάπης μάθαινε μία φορά κάτι τι, τό μάθαινε για πάντα. Δεν τό ξεχνούσε πιά και, καθώς ήταν προσεκτικός, δεν έδίσταζε και δεν έλάθευε ποτέ.

"Ετσι, κάθε φορά που έκανα λάθος, ο δάσκαλός μας έλεγε:

— "Ο Κάπης θά μάθω να διαβάσει πριν από τό Ρεμψί.

Κι' ο σκύλος, που τό καταλάβαινε βέβαια, κουνούσε την ούρα του θριαμβευτικά.

— Πιο ζώο από ένα ζώο! στό θέατρο πάει καλά, έλεγε άκόμα ο Βιτάλης! στή ζωή όμως είναι λιγάκι ντροπή.

"Ο Κάπης άρχισε κι' αυτός να μαθαίνει γράμματα.

Μά μ' αυτά και μ' αυτά φιλοτιμήθηκα, έβαλα όλα μου τα δυνατά, κι' ένω ο καυμένος ο σκύλος δεν έμαθε παρά να γράφει τόνόμά του, τραβώντας τα πέντε ψηφία που τό έσχηματίζαν, έγώ κατάφερα έπί τέλους να διαβάσω και σε βιβλία.

— Τώρα που έμαθες να διαβάσεις τα λόγια, μου είπε μία μέρα ο Βιτάλης, θέλεις να μάθης να διαβάσεις και μουσική;

— Κι' άμα μάθω μουσική, θά μπορώ να τραγουδώ σάν και σάς;

"Αλήθεια, ο Βιτάλης τραγουδούσε κάπου - κάπου και, χωρίς να τό ξέρη, ήταν πανηγύρι για μένα να τόν άκούω!

— "Ηθελες λοιπόν να τραγουδάς σάν και μένα;

— "Ω, σάν και σάς... καταλαβαίνω πώς είναι άδύνατο...

Μά τέλος πάντων να τραγουδώ.

— Αισθάνεσαι εύχαρίστησι όταν τραγουδά;

— Πολλή, πάρα πολλή!... Τ' άηδόνι κελαϊδάει καλά, μά μου φαίνεται πώς σεεις τραγουδάτε άκόμα καλύτερα.

"Επειτα, δεν είναι καθόλου τό ίδιο. Σάν τραγουδάτε σεις, με κάνετε όπως θέλετε. Μούρχεται πότε να κλαίω και πότε να γελώ. Και να σάς πώ κάτι άλλο, που μπορεί να σάς φανή άνόητο... μ' άμα τραγουδάτε σεις κάτι λυπητερό, με ξαναγυρίζετε στη μάννα-Μπαρμπερίνα και μου φαίνεται πώς τη βλέπω στο σπίτι μας. Κι' όμως δεν καταλαβαίνω τα λόγια τού τραγουδιού σας, άφου είναι Ιταλικά...

Τόν κύτταξα καθώς τού μιλούσα και τα μάτια του μου φάνηκαν δακρυσμένα. Σταμάτησα τότε και τόν ρώτησα μήπως τα λόγια μου τού κάνουν λύπη.

— "Όχι, παιδί μου, μου άποκρίθηκε με συγκινημένη φωνή! τα λόγια σου δεν με λυπούν, άπεναντίας μου θυμίζουν τα νειάτα μου, τόν καλό καιρό! έννοια σου, θά σε μάθω να τραγουδάς και, καθώς έχεις καρδιά, θά κάνης και σύ τόν κόσμο να κλαίει και να σε χειροκροτή. Θά ιδής.

Σώπασε άξαφνα και κατάλαβα πώς δεν ήθελε να έξακολουθήσει αυτή ή όμιλία. "Αλλά για ποιο λόγο, δεν μπορούσα να μαντεύσω. Μόνο άργότερα τό έμαθα, πολύ άργότερα, και σε μία περίστασι θλιβερή, τρομερή για μένα, που θά την διηγηθώ κι' αυτή σάν έλθω ή σειρά της.

Από την άλλη μέρα ο δάσκαλός μου έκαμε και για τη μουσική ό,τι είχε κάμει για τα γράμματα: έκοψε δηλαδή τετράγωνα ξυλάκια και σε καθένα έχάραξε κάποια σημάδια με τό σουγιά του.

Μ' αυτή τη φορά άναγκάστηκε να έτοιμάσει πολλές τέτοιες πλακίτσες, γιατί τα ψηφία της μουσικής έχουν πιο πολύπλοκους συνδυασμούς από τα ψηφία τού άλφαβήτου.

Για να μην παραβαράινουν οί τσέπες μου, μεταχειρίσθηκε από τις δυο μεριές κάθε πλακίτσας. Σ' όλες έχάραξε από πέντε παράλληλες γραμμίτσες, — τό λεγόμενο πεντάγραμμο, — και στη μία μεριά έγραψε τό κλειδί τού σόλ και στην άλλη τό κλειδί τού φά. "Υστερ' άρχισαν τα μαθήματα και πρέπει να πώ πώς δεν ήσαν καθόλου πιο εύκολ' από τ' άλλα. "Ο Βιτάλης, ο τόσο ύπομονητικός με τούς σκύλους του, με μένα θύμωσε πολλές φορές.

— Με τό ζώο βαστιέται κανείς, μου φώναζε, γιατί έρεει πώς είναι ζώο! μά εσύ θά με σκάσης!

Και σηκώνοντας τα χέρια του κατά τόν ούρανό, τ' άφινε να πέφτουν με δυνατό κρότο στα μεριά του. "Ο Καρ-

δούλης, που τού άρεσε να ξανακάνη ό,τι τού φαίνονταν άστείο, είχε άντιγράψει αυτό τό κίνημα! κι' έπειδή πάντα σχεδόν καθόνταν στο μάθημά μου, είχα τή φούρκα, κάθε φορά που τα έχανα, να τόν βλέπω να σηκώνει τα χέρια τού κατά τόν ούρανό και να τ' άφινει να πέφτουν με κρότο στα μεριά του.

— "Όρίστε! μου φώναζε ο Βιτάλης! κι' ο Καρδούλης άκόμα σε κοροϊδεύει!

"Αν τολμούσα, θ' άποκρινόμουν ότι ο πίθηκος κοροϊδεύε τόσο τό μαθητή όσο και τό δάσκαλο! με κρατούσε όμως ο σεβασμός και κάποιος άδούτος φόβος. "Αλλά κάθε φορά που έκανε τα δικά του ο Καρδούλης, έγώ τό έλεγ' από μέσα μου κι' αυτό κάπως με παρηγορούσε.

"Επί τέλους τα πρώτα βήματα έγιναν και μία μέρα είχα την εύχαρίστησι να διαβάσω τραγουδιστά μιάν άρια, γραμμένη με νότες από τόν Βιτάλη σε μία κόλα χαρτί. Την ημέρα αυτή ο δάσκαλός μου δεν εσήκωσε τα χέρια του κατά τόν ούρανό, παρ'ά με χάιδεψε στο μάγουλο και είπε πώς άν έξακολουθούσα έτσι, θά γινόμουν ένας μεγάλος τραγουδιστής.

"Εννοείται πώς οί σπουδές αυτές δεν έγιναν σε μία μέρα. "Εβδομάδες, μήνες δλάκερους, είχα τις τσέπες γεμάτες από τις ξύλινες πλακίτσες μου. "Επειτα ή εργασία δεν ήταν κανονική σάν τού παιδιού που άκολουθεί τα μαθήματα ενός σχολείου. Μόνο τις ώρες που αλλοιώτικα θά πήγαιναν χαμένες, ο δάσκαλός μου μπορούσε να μου κάνει μάθημα μουσικής ή ό,τι άλλο.

Κάθε μέρα έπρεπε να κάνουμε την πεζοπορία μας, που ήταν πάντα σχεδόν μακρινή, γιατί τα χωριά άπείχαν πολύ τό έν' από τ' άλλο! έπρεπε να δίνουμε παράστασι παντού όπου μπορούσαμε να χουμε κάποια έισπραξι! έπρεπε να ξαναμαθαίνουμε τούς ρόλους στα σκυλιά και στόν κ. Καρδούλη, που αϊώνίως τούς ξεχνούσε! έπρεπε άκόμα να μαγειρεύουμε μονάχοι μας για να τρώμε τό μεσημέρι ή τό βράδυ. Και μόνο άμα γίνονταν όλ' αυτά κι' έμενε άκόμα λίγος καιρός, ο Βιτάλης τόν χρησιμοποιούσε για να μου κάνει μάθημα, τις περισσότερες φορές κάτω από κανένα δένδρο, ή άπάνω σε κανένα σωρό από χαλίκια. Τό γρασίδι ή ο δρόμος ήταν τό τραπέζι όπου άράδιαζα τις πλακίτσες μου.

"Η έκπαίδευσι αυτή, βλέπετε, δεν έμοιαζε καθόλου

μ' εκείνη που παίρνουν τσ' άλλα παιδιά, που δεν έχουν παρά να μελετούν και που όμως παραπονιούνται πώς δεν προφθαίνουν να κάνουν τα μαθήματα που τούς βάζουν! Μά έδω είναι περίστασι για να πούμε πώς ύπάρχει ένα πράγμα άκόμη σπουδαιότερο από τόν καιρό που έχει κανείς για τή σπουδή, κι' αυτό τό πράγμα είναι ή προσοχή κι' ή επίμελεια που βάζει σ' αυτή. Τό μάθημα δέ μάς τό χάνει στο μυαλό μας ή ώρα που ξεδοούμε. Γι' αυτό, παρ'ά ή θέλησι που έχουμε για να τό μάθουμε.

Τό καλό είναι που μπορούσα να συγκεντρώνω την προσοχή μου, χωρίς να την παρασκορπώ στα διάσκεδαστικά πράγματα που με τριγύριζαν. Πώς θά μάθαινα, άν είχα τή συνήθεια να μελετώ μόνο μέσα σε δωμάτιο, άν είχα τα συνήθεια με τα δυο χέρια, και με τα μάτια τ' αυτά βουλωμένα με τα δυο χέρια, και με τα μάτια κολλημένα σ' ένα βιβλίο, όπως μερικά παιδιά; Τίποτα βέβαια, γιατί έμεις δεν είχαμε διαμέτιο να κλεισθούμε.

(Συνέχεια εις τό έπόμενο)

Τότε ο Βιτάλης έβγαλε τό σουγιά του.

Τὸ Ἔθνος τῶν νέων

Γενικαὶ Ὁδηγίαι

Ὅσοι ἀποστέλλουν συνεργασία γιὰ τὸ «Ἔθνος τῶν Νέων» πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν: 1ον) Τὸ κομμάτι νὰ μὴ εἶναι μεγαλειότερο ἀπὸ μιὰ σελίδα κόλλας διαγωνισμοῦ. 2ον) Ἀπολύτως καθαρογραμμένον καὶ μὲ μελάνι. 3ον) Ἐὰν ἀποστέλλονται σὲ σελίδες χαρτιοῦ μικροῦ σχήματος, πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά γραμμένες. 4ον) Δὲν πρέπει νὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἓνα ποιήματα ἢ ἓνα πεζο. Ἡ συνεργασία παραδίδεται εἰς ἀρμοδίαν Ἐπιτροπὴν Κρίσεως, ἡ ὁποία καὶ ἀποφασίζει γιὰ τὴν δημοσίευσιν ἢ μὴ. Συνεργασία μὴ δημοσιευθεῖσα ἐντὸς μηνὸς θεωρεῖται ἀπορριφθεῖσα.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Ἡ πιὸ ὁμορφὴ τοῦ κόσμου χώρα εἶν' ἡ ἀγαπημένη μου Πατρίδα! Πουθενά ἄλλοι τὸ ἀνθρώπινο μάτι δὲν θὰ βρῇ νὰ χορτάσῃ τόσο γαλάζιο χρώμα, τέτοιο θερμὸ ἥλιοφῶς, ἀκρογιαλίες διαμαντένιες, βουνὰ ἀέρινα καὶ σγουρόμαλλα πύκναι κεφαλῆαι!

Ὁ πιὸ ὁραῖος τόπος εἶναι ἡ γῆ αὕτη, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν, σὰν ἀνοῖξαν στὴ ζωὴ...

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἐνοιῶσα τὸν ἑαυτοῦ μου, ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη ἀγάπην τὴν ποὺ εὐγενική καὶ δυνατὴ ὑπερφάνεια γιὰ τὴν Ἑλλάδα μου... τίς δόξες καὶ τὴν ἀθάνατη Ἱστορίαν Της...

Ὡρες δολιχῆρες λούστηκα σὸ δοντελλένιο κύμα τῆς, ἐπαῖδα μὲ τὰ καθάρια βοτσαλάκια τῆς, ἔχουσα τὸ πρόσωπό μου στὶς μυρωμένες βελόνες τῶν πεύκων καὶ παρηκολούθησα μὲ ὀνειροπόλο βλέμμα τὴν μύριαν ψυχῶν τὸ πέταγμα καὶ τῶν γλυκόλαλων πουλιῶν τὰ μαγευτικά τραγούδια...

Ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν ὀλογάλαν τόπο ἔμαθον τὰ χεῖλη μου νὰ ψελλίζουν τὸ γλυκὸ τῆς Μητέρας ὄνομα... Ἐδῶ ἀνοῖξε ἡ ψυχὴ μου στὴς μάθησις τὸ φῶς καὶ δέχθηκε τοὺς θησαυροὺς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας! Σ' αὐτὴν τὴν πανένδοξον γῆν ἐνοιῶσα τὰ μάτια μου νὰ θαυμάζουν ἀπὸ συγκίνηση, ἀντικρύζοντας τὴν τιμημένη Γαλανόλευκην καὶ κυματίζον περήφανα, ἀναπτέροντας τὶς ἐθνικὰς ἐλπίδας καὶ τὰ δειρά μου... Ἐδῶ, τέλος, μέσα σ' αὐτὸν τὸν μαγευτικὸ συνδυασμὸ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ γαλάζιου, ἀσθάνθηκα τὴν ψυχὴν μου νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ χαρὰ στὴ σκέψιν πὺς εἰμαι Ἑλληνιστοῦ!

Ναί, εἰμαι Ἑλληνιστοῦ καὶ τὸ λέω παντοῦ! Τὸν τίτλο μου αὐτὸν δὲν τὸν ἀλλάζω μὲ τίποτε στὸν κόσμον· εἰμαι δὲ πρόθυμη καὶ τὸ αἷμα μου ἀκόμη νὰ χύσω γιὰ τὴν τὴν διατηρήσω... γιὰ τὴν κρατῆσιν πάντα ἀμόλυτο.

ΑΙΚ. Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Φτιαγμένη ἀπὸ κομμάτια τοῦ παντοτεινὰ ἐξοστεροῦ οὐρανοῦ μας καὶ ἀπὸ κομμάτια τῶν χιονισμένων κορυφῶν τῶν βορραίων βουνῶν, ἔχεις ἀρμονία ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ ἐνδοξόν σου παρελθόν. Ὅταν περήφανα ἀνεβαίνης σὸ κοντάρι σου συγκινεῖς καὶ τίς σκληρότερες καρδιές.

Οἱ θεῖες σου πτυχές ποὺ κυματίζουν στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου, θυμίζουν περασμένα μεγαλεῖα, μέρες θριάμβων, σελίδες ἐνδοξῆς ἱστορίας. Ἐσὺ ζωπύωνες τὶς πολεμικὰς ὁρμές τῶν ἀνδρειωμένων Ἑλληνιστῶν, ποὺ τὰ ὄπλαισες μὲ τὸ ἀπαράτητο θάρρος καὶ τὰς ταπεινὰς νύχτας τοῦ ἀνδρείου σου.

Γιὰτὶ, γλυκεῖά μου Σημαία, συμβολίζεις τὴν πατρίδα καὶ τὴν λευτερίαν!

Πόσα ἥρωικά παιδιὰ τῆς μεγάλης μας μητέρας, τῆς Ἑλλάδος, δὲ θυσιάστηκαν σὸ βωμὸ τῆς ὑπερασπίζοντας τὰ ἥρωικά χρώματά Σου! Σκορπίζεις μιὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα στὰ κορμιά μας, ὅταν παρουσιάζουσι μεγαλόπρεπην σὲ δακρυομένην μὲς μῆστιν. Μπροστὰ σου γονατίζουμε μ' εὐλάβειαν, θεῖο σύμβολο τῆς Ἑλλάδος, καὶ σιωποῦμε.

ΧΑΡΑΛ. ΑΘ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περνάτε Φαλαγγίτισσες!

Μὲ τὴν περπατησιὰ τῆς πετροπέρδικας καὶ μὲ τὰ ὀριόπλομα φτερά τοῦ ρίσσου περνάτε ἀμπρός, πλαταίνει ὁ δρόμος σας καὶ ὅπου δὴνᾷ τὴν πλάσιν στὰ ψηλά τοῦ Παραδείσου.

Περνάτε ἀστραφτομάτες, γαλανόμορφες νεράιδες μαρμαροτραχιλῆς, ἡλιόκρινες ἐσθῆς ἡ καστανὲς μορφές — ποὺ ἡ χρυσαυγὴ, ποὺ τὰ λιογέρματα νὰ βγοῦν στὰ κάλλη! — περνάτε μὲ τὴν ὥριαν, τὴ χρυσὴ κορῶνα στὸ κεφάλι καὶ ὅτε περνάτε σείτε, σκορπάτε ἀνατριχίλες.

Μὲ σὰς θολοὶ ὡς τὰ χτέος οἱ ὀρίζοντες πλατύνουν, τὰ μεσοτοιμὰ νειάτα μπρὸς παραπερᾶν, τὰ γερατειὰ σοφὰ σὰς κρυφοκαμρώνουν, περνάτε, ὅτε περνάτε σείτε οἱ ἀντίγναμοι σὺν πλάινου.

Μπρὸς δὴνᾷ τὸ φῶς καὶ πίσω σας ἐρμιά τρισκότεινη! Καὶ πᾶτε σὸ δικὸν σας τὸν αἶωνα, δίκην ἁγῶν ἀπορρινάτε λυτρωτοῦ δικοῦ σας, καὶ τ' ἀνψωμοῦ νὰ τριτοθεμελιώσετε κολῶνα. Περνάτε ἀμάλαχτες ψυχές κι' ἀνέγγιχτα κορμιά.

Στὸ σάλεμα τοῦ νοῦ καὶ στῆς ζεστῆς σας — μέσ' ἀπ' ἀνήμπορη γενιὰ, νὰ τὸ διῶν τὰ χεῖλη — θὰ βρῇ μὲ σὰς — νᾶται νὰ βρῇ — τὸ χτύπον τοῦ παλῶ τοῦ Σκόπαι τοῦ σφυρὶ τοῦ Πραξίτηλ ἢ σμίλη.

Μπρὸς δὴνᾷ τὸ φῶς καὶ πίσω σας ἐρμιά τρισκότεινη! μ' ἀγέρινη ματιά, γνῶμη καθάρια περνάτε ἀμάλαχτες ψυχές κι' ἀνέγγιχτα κορμιά! καὶ ἀπ' τοῦ φτεροῦ σας τῶν νεύων, τῆς νειότης [τὰ χρυσὰ γκωνάρια καὶ οὐροῦν Παρθενῶνα χτίστε, γκρεμίστε τὰ σαρὰθαλα, τὰ πάθη τὰ παλῶ [μας σῶστε!

Περνάτε Ρουμελιώτισσες καὶ Μωραϊτοπούλες, Νησιώτισσες, Σμυρνιές καὶ Μακεδονίτισσες καὶ πᾶτε, ὡς πᾶτε, ἀδερφωμένες ὁδὸς... Μὲ σὰς — νὰ εἴ ἡ Ἑλλάδα μας νὰ εἴ — Πῶς ἐναρξάν ὁμοφρονίης μαζί! Καρυάτιδες λιγνὲς παρθένες καὶ Λακωνίτισσες, τοῦ αὐροῦ μακάρες κι' ἀδελφὲς ἐδῶ σμενές, νειάτα φλογάτα στὴν ὁρμὴν περήφανης μῆστις [ζήσης με τὴν βουλήν σὸ θάνατον — Σουλιώτισσες — περνάτε Σείτε Κρητικοπούλες κι' Ἡπειρώτισσες!

Ἀηδονία γλυκολάλητα, τραγούδια ἀπὸ Σειρήνες, ὅπου δὴνᾷ ἡ Σαφῶ, ἡ Ναυσικά καὶ ἡ [Μπουμπουλίνες, περνάτε... Κι' ἀναγάλλιαζε πατρίδα, ποὺ τίς [ἐντύσεις — ἔγνοιαν ἡ δικὴ τους ἔγνοια Σου — λεθέν. [τίσες.

Γ. ΜΑΙΝΑΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1936

Μετὰ τὸ ἐθνικὸ ἐκεῖνο μεσουράνημα τοῦ 912 καὶ 13, ποὺ ἐσεκλάθωσας καὶ ἐξανέκλεισες στὴν ἀγκαλιά Σου ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἀδελφῶν μας, ἄλλες χρυσὲς καινούργιες πρόσθεσε σελίδες στὴν πλούσιάν Σου ἱστορίαν τὸ θαῦμα τοῦ 1936. Τίποτε ἄλλο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἐπεβλήθη τόσο, ὅσο ἡ λάμψις τοῦ τρίτου Σου πολιτισμοῦ.

Τὸ μεγαλουργημά Σου ἐκεῖνο, ποὺ ἀπλώθηκε σὰν ματιά Θεοῦ καὶ ποὺ θάμπωσε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν πολιτισμένον κόσμον, πῆρε τώρα θέσιν στὴν κορφή τῆς ἀφθαρτῆς μαρμαρένιας πυραμίδας, σιμὰ στὸ παλῶ Σου τὸ ἀνέσπερο φῶς, ποὺ αἰώνια φωτίζει τὸν κόσμον, ἀστεῖρευτὴ πηνὴ φωτεινῶν θαυμάτων, μεγάλη μας Πατρίδα.

Εὐτυχισμένη φεύγει μεγάλη μας Μητέρα ἡ γενιά μας, ποὺ ὑπόρρεσε ὑπὸ τὴν ἐπὶ τῆς παλῆς Σου δόξης νὰ προχωρήσῃ τόσο καὶ ν' ἀφήσῃ κάτι κληρονομία στὴν ἀνατέλλουσα γενιά, στὴ Νεολαία μας, ποὺ ἔγνια καθοδηγοῦ, μένη ἀπὸ τὰς θείας ἐντολὰς τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ ἀτόφιου ἑλληνικοῦ τοῦ τρίτου μας πολιτισμοῦ, ὑπερήφανη προχωρεῖ στὸν ἐνδοξόν δρόμον τῶν πεπρωμένων τῆς.

Μὲ τίς φωτεινὲς ἀκτίνες τῆς λαμπρότητος τῶν παλῶν μας, μὲ τίς ἀμάραντες δάφνες τῆς ἑλληνικῆς δόξης καὶ μὲ ὅ,τι δικὸν μας τῆς ἀφηνόουμε κληρονομία, δὲν θὰ συναντήσῃ τόσες, ὅσες ἐμεῖς ἀνηφορίες σὸ δρόμον τῆς καὶ εὐκόλα θὰ προχωρήσῃ νὰ φτιάσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ κάτι δικὸν τῆς, πὶο μεγάλο ἀπὸ τὸ δικὸν μας, στὸν ἄλλον, ποὺ θάχουν διπλὴ ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ σὲ Νεολαία περήφανα, γιατί θὰ γεννηθοῦν Ἑλληνες. Καὶ στὸν ἑλληνικὸν ποὺ μοιάζει στὴ Σημαία μας οὐρανόν, σὰν θὰ ἐκπληρώσῃ Νεολαία τίς ἐντολὰς τοῦ μεγάλου μας Πατέρα, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ τρίτου μας πολιτισμοῦ, θὰ σὲ δεχθοῦμε μὲ τὴν χαρὰ ἐκείνην ποὺ θὰ δεχθοῦν καὶ μᾶς οἱ ἄγιες ψυχές τῶν προγόνων μας μαζί μὲ τὸ μενάλον μας καὶ κεῖ Ἀρχηγό, ἐκεῖνον ποὺ χάραξε τὴν μεγάλην τῆς 4ης Αὐγούστου ἐθνικὴν λεωφόρον μας, ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ περήφανα θὰ περνοῦν οἱ ἑλληνικὲς γενεές, γιὰ νὰ φθάσουν μιὰ μέρα στὴν παλῶν μας δόξα καὶ νὰ ἐξαναφτιάσουν πάλιν τὴν Ἑλλάδα μας καὶ νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ πάντα Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου.

ΔΙΟΝ. Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΟΥ 21

Περπατώντας σὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς καὶ ἀντικρύζοντας τ' ἀγάλματα τῶν ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως μερικὰ λέξεις ἔθγῃκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γιὰ σὰς γυναῖκες τοῦ 21.

Γιὰ σὰς αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ γυναῖκες πέσατε ἡρωικά σὰν ἄνδρες.

Πόσα γυναῖκες ἀνδράματα δὲν εἶναι γραμμένα στὶς χρυσὲς σελίδες τῆς ἱστορίας διπλά σὲ ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν!

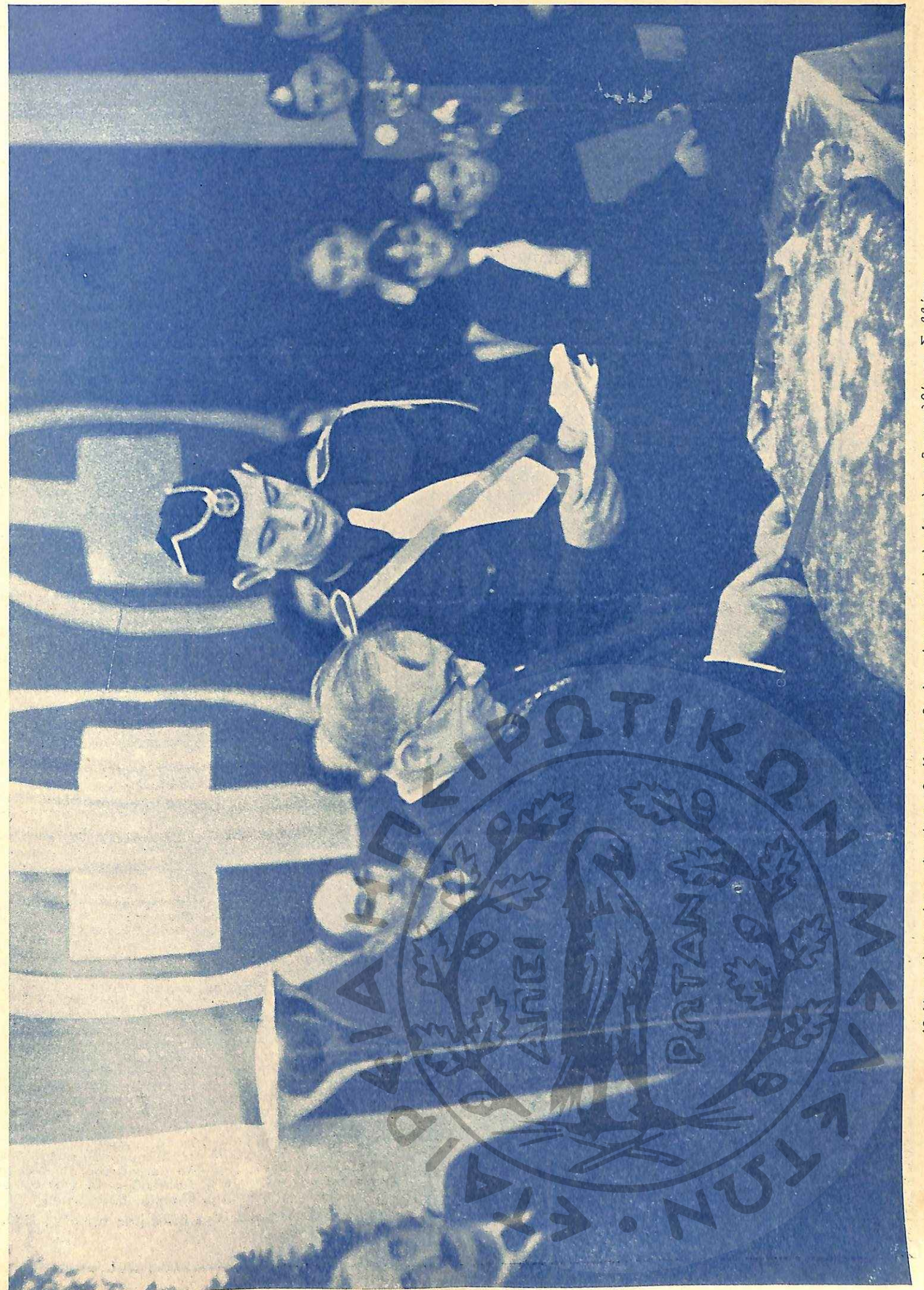
Ποῖος ἐχρὴν τὶς γυναῖκες Σουλιώτισσες ποὺ προτίμησαν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν σκλαβιά; Πάντα δὲν θὰ μείνῃ ἀθάνατον τ' ὄνομα τῆς Μαντῆς Μαυρογένει;

Γυναῖκες ἐνδοξές, γυναῖκες ποὺ θὰ μείνετε ἀθάνατες εἰς τοὺς αἰῶνας πόσα δὲν ὑπέφερατε ὑπηρετώντας πιστὰ τὴν Πατρίδα;

Ἐθυσάσατε καὶ τὴν ζωὴν σας ἀκόμη γι' αὐτὴν, σὸ τέλος ὅμως νικήσατε καὶ εἶδαμε νὰ λάμπῃ στὸν ἐλευθερον οὐρανόν μας ὁ χρυσὸς σταυρὸς τῆς σημαίας.

Ἀς μᾶς εἶναι ἡ ζωὴ σας ἓνα αἰώνιον παράδειγμα, κι' ἂς προσπαθῶμε κι' ἐμεῖς οἱ νέες ἑλληνιστοῦλες νὰ σὰς μιμηθοῦμε εἰς τὴν καινούργια ἀναγέννησιν τῆς γλυκεῖας μας Ἑλλάδος.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς χαράσσει τὴν πῆττα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου.

АРХИГЕ!

Ἦρθες σήμερα στο σπίτι σου, ἀφοῦ σπίτι σου εἶναι παντοῦ ὅπου κυματίζει ἡ Σημαία τῆς Ε.Ο.Ν. πού εἶναι δημιουργηγμένα σου, γιὰ νά γιορτάσῃς μαζί μέ τούς πιστούς σου τήν ἑορτή τῆς Πρωτοχρονιάς. Τήν ἑορτάζεις μαζί μέ τίς 500.000 τῶν νέων καί τῶν νεανίδων πού συγκροτοῦν τίς Φάλαγγες ὁλης τῆς Ἑλλάδος, γιατί οἱ συναγμένοι ἐδῶ συναγώνισται καί συναγωνίστριες δέν ἐκπροσωποῦν μονάχα τούς Σχηματισμούς τοῦ Κέντρου, ἀλλά ὁλης τῆς Χώρας.

Ἡ παρουσία Σου είναι ὁ καλύτερος ὁλωνὸς γιὰ τὸν χρόνον ποὺ ἀρχίζει καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐνίσχυσι γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται πάντα μὲ σύμβολο Ἑσένα.

Ἀρχηγέ,

Σήμερα ο νους μας γυρίζει πίσω στη σημερινή μέρα του 1937. Ήταν η ευλογημένη μέρα που παρελάσαμε από τα χέρια Σου τις πρώτες Σημαίες και που ώρκησθήκαμε πίστι, πίστι μέχρι θανάτου σε Σένα και σε ό,τι Σὺ ἐνσαρκώνεις.

Καὶ ἐνσαρκώνεις τὸν Ἑλληνισμό, τὰ Ἰδανικά του, τὴν Ἱστορίαν του, τὴν ὑπεροχή του καὶ τὸ μέλλον του. Εἶσαι ὁ ζωντανὸς φορέυς τῆς Ἑθνικῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Μεγαλείου. Εἶσαι πίστις καὶ δημιουργία. Εἶσαι ἡ Ἑθνικὴ θέλησις καὶ ἡ Ἑθνικὴ πράξις. Εἶσαι πηγὴ δύναμεις, ἐνότητος.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίᾳς ἐκείνης ἡμέρας μᾶς ἔκοψες τὴν
πίττα μας καὶ ἡ χάραξίς ἐκείνη πού ἔκανες τοῦ χέρι
Σου, τὸ ἴδιο χέρι πού τὴν μιὰ φορά μετ' ὁ σταθὶ ἐδιπλα-
σάσῃς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἄλλή τὴν ἔσωσε, ἐχάραξε καὶ
τὴν πορεία μας τοῦ χρόνου πού τελειώνει. "Ἐτσι οἱ ὀλίγοι
τότε συντεταγμένοι φορεῖς ἀγώνος καὶ καὶ ἰδέας ἔγγιναν σή-
μερα τριακονταπλάσιοι καὶ ἔτσι συνεκεντρώθη κάτω ἀπὸ

τις Σημαίες πὺ μᾶς παρέδωσες τὸ σύνολο σχεδὸν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος.

Με χαρά, θάρρος και θέλησι ανασκοπούμε τον χρόνο που πέρασε με πεποίθησι αντικρούζουμε το 1939, έτος 4ον από της Έθνικής Έπανάστασως, έχοντες βαθειά συνειδησι του γεγονότος, πώς κάθε νίκη συνεπάγεται μεγαλύτερες υποχρεώσεις και ευθύνες, έντονωτέρα αγωνιστική διάθεσι και βαθύτερη αλληλοβοήθια.

«Αλλά ή θύμησι μος δέν σταματάει έδώ. Τρέχει άκόμα πιδ πίσω. Τρέχει στά άγύριστα περασμένα χρόνια του ξεπεσμού, τής ντροπής, τής μικρότητας και τής ήθικης κρίσεως.

Γιατί οι περισσότεροι από μᾶς συνδέουν τὴν πρῶτες τῆς ἀναμνήσεως μὲ τὸν καιρὸ ποῦ ἡ "Ελλάδα μας ἐμπέκη στὴν κοιλιάδα τῆς ὀδύνης καὶ τὸν στεγνωγμῶν. Τότε λοιπόν, στὰ παιδικὰ μας χρόνια, μαζί μὲ τὰ δῶρα ποῦ μᾶς ἔφεραν ὁ "Ατ-Βασίλης αἰσθανόμαστε ὅτι κάθε παραμυθιὴ μᾶς κρυφὴ ἔλιπα. Περιμέναμε τὸν καινούργιον χρόνον νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία, τὴν σωτηρία τοῦ "Εθνους. Περιμέναμε τὸν Προφήτη, τὸν Σωτῆρα, τὸν Λυτρωτὴ, τὸν Μεγάλον Ἀναμενόμενο!

Τὸ προφήτεψε καὶ ὁ ποιητὴς στὸ Ἔθνος:

« Καὶ θ' ἀκούσῃς τὴ φωνὴν τοῦ λυτρωτῆ,
 » θὰ γδυθῇς τῆς ἀμαρτίας τὸ ντύμα
 » καὶ ξανά κυβερνημένη κι' ἀλαφρῇ
 » θὰ παλαίψῃς σάν τὴ χλόη, σάν τὸ πουλί,
 » σάν τὸν κόρφο τὸ γυναικεῖο, σάν τὸ κύμα.
 » Καὶ μὴ ἔχοντας πιὸ κάτω ἄλλο σκαλί
 » νὰ κατακυλίσῃς πρὸς βάθειά
 » στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα,
 » γιὰ τ' ἀνέβασμα ξανά πού σὲ καλεῖ
 » θὰ αἰσθανθῇς νὰ σοῦ φυτράνουν, ᾧ χαρά, τὰ φτερά,
 » τὰ φτερά τὰ ποσιγνά σου τὰ μεγάλα».

Δὲν ὑπῆρχε τρίτη λύσις. Δυὸ μονάχα. Ἡ καταστροφή ἢ ὁ Λυτρωτής. Καὶ ἦρθες!!

Ἡ ὁδηγώσας τοὺς κατὰ πόλιν
Ὁδηγῶσες τὸ "Εθνος ξανά στα ξεχασμένα ἀνηφορικά
μονοπάτια τῶν μεγάλων του πεπρωμένων. Ἀνέστησες τὴν
Ἑλλάδα. Μὰς ἐδίδαξες ξανά τὴν προσήλωσι στίς ἀπό-
λυτες ἠθικεῖς ἀξίες καί θεμελιώνεις ἱερὰρχα ἀξιολογη-
μένη. Ἀποκατέστησες τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης καί
τὴν ἠθικὴν τάξι, τὴν ἀξία τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος
τῶν Ἑλλήνων. Κατέλυσε τὸ ψευδος. Ἐταξε σκοπὸ καί
ξανόδοις νόημα στήν ὑπαρξί μας, ἐνεφύσησες πίστι καί
ἐνέπνευσε θέλησι γιὰ τὴν ἀνώτερη ἀποστολὴ πού λέγε-
ται ζωή. Μὰς ἀνασανέδεεσες μὲ τὸ "Εθνος μας καί ἔτσι
μὲ Ἑσένα καί δι' Ἐσοῦ κατεκτήσαμε τὴν αἰωνιότητα. Λυ-
τρωθήκαμε.

Τώρα αρχίζει ένας καινούργιος χρόνος μεγαλου-
γίας Σου.

Μαζί Σου βαδίζουμε τὸν δρόμο πὺ φωτίζεις μὲ τὴν
ὑπερόχη λάμψι Σου, τὸν δρόμο τῆς 4ης Αὐγούστου πὺ
ὀδηγεῖ σὲ κάθε νίκη καὶ σὲ κάθε Μεγαλεῖο.

Είμεθα ενώνοντες εις την Θεϊαν Πρόνοιαν διότι μάς ἄφησε νὰ ζοῦμε τὴν ἐποχὴν Σου, τὴν ἐποχὴ ἣ ὅποια θὰ καθορίσῃ τὴν μελλοντικὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας σταδιοδρομίαν τοῦ "Εθνους, καὶ ποὺ θὰ φέρῃ γιὰ πάντα τὸ ὄνομά Σου. Ἀγρυπνεῖ ἡ Νεολαία τοῦ "Εθνους. Ξέρουμε πῶς κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα ἔχουμε ὑπέρτατο χρέος ἐμπράκτως τὰ ἀνανεώνουμε τὸν ὄρκο ποὺ ὀρκισθήκαμε σὲ Σένα: Νὰ ζοῦμε καὶ νὰ καλλιεργοῦμε τὰ ἰδανικά μας. Ξέρουμε πῶς ἡ ζωὴ μας πρέπει νάναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένη στὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ, ποὺ μονάχα "Εσὺ μπόρεσας νὰ θέσῃς, τοῦ σκοποῦ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, μιᾶς Ἑλλάδος ἡνωμένης, ἰσχυρᾶς, μεγάλης, ἀξιᾶς τῶν παραδόσεων τῆς καὶ ἱκανῆς νὰ ἐκπληρῶσῃ τὴν ἱστορικὴν τῆς ἀποστολήν.

Με πίστι, με ένθουσιασμό, με πάθος και φανατισμό
συνεχίζουμε, Ἀρχηγε, τὸν ἀγῶνα στὸν ὁποῖον μᾶς ἔτα-
ξες καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν προορισμὸ μας.

Ὁ Θεὸς ἃς μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν συνεχίσουμε μὲ ἀξιω-
σύνη, ἔτσι ὥστε ν' ἀνταποκριθοῦμε ὁ καθένας στὸν τομέα
τοῦ μὲ πληρότητα σὲ κάθε Σου προσδοκία.

του με πληροτητα σε καὶς. Ὁ νέος χρόνος καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἀκολουθήσουν
 πρέπει νὰνα σταθοῖν θριαμβοῦ. Τὸ ἐγγυῶνται ἡ δικὴ Σου
 ζωοδότρια πνοὴ καὶ ἡ δικὴ μας θέλησις πρὸς μὰς ἐμπνέει.
 Μὲ ὅλη μας τὴ δύναμι, μὲ ὅλο μας τὸ νοῦ, μὲ ὅλη μας
 τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ Σοῦ
 δοῖν ἡμετέραν δύναμι, χρόνια, εὐτυχία, δόξα, νίκη.

Πατέρα Σε παρακαλούμε δώσε μας την εὐχή Σου.

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ!

Σὰς εὐχομαι νὰ εἰσαστε εὐτυχισμένα. Καὶ μὲ τὸ νόημα τὸ δικό μου εὐτυχισμένα θὰ πῇ νὰ εἰσαστε δυνατὰ καὶ χαρούμενα καὶ νὰ ἔχετε μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴ στερεὰ ἀπόφασι νὰ θυσιάσετε ὅλα γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ κάθε Ἕλληνας καὶ κάθε Ἑλληνίδα πρέπει νὰ ἔχουν μπροστὰ τους, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας, τὴν Ἀναγέννησι τῆς Ἑλλάδος. Ξέρετε μὲ αὐτὰ τὰ δύο λόγια τί ἐννοῶ καὶ οὔτε ἔχω ἀνάγκη νὰ τὸ ἐξηγήσω σὲ σὰς μὲ πολλὰ λόγια. Εὐτυχισμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ ἡμπορεῖ νὰ προσφέρῃ ὅτιδήποτε, καὶ τὸ μικρότερο, ἐλεύθερα, μὲ κόπο καὶ αὐτοθυσία καὶ ὅχι σὰν ἐλεημοσύνη γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, γιὰ τὴν Ἀναγέννησι τῆς Ἑλλάδος. Αὕτῃ τὴν εὐτυχίᾳ ἐννοῶ καὶ αὐτὴν σὰς εὐχομαι. Τότες ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι γεμάτῃ χαρὰ.

Νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου.

← Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟ-
ΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΥΙΜΟ ΤΗΣ
ΠΗΤΤΑΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΤΟ
ΠΑΡΕΛΘΟΝ Σ Α Β Β Α Τ Ο
ΚΑΙ Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗ-
ΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝ.
ΟΡΓΑΝΩΣ. ΝΕΟΜΑΙΙΣ →

Ο «Άγιος Βασίλειος» της Διοικήσεως Πρωτεύουσας Θηλέων απαγγέλλει έξυπνα δίστιχα πρό του 'Αρχηγού κατά το κόψιμο της πίτας.

Η ΣΕΛΙΣ

Την Κοριζο υπ

Φιλικές κουβέντες

Γιά νά προκαλούμε τήν συμπάθεια

Κάθε νέα πρέπει νά φροντίζει νά γίνεται συμπαθής. Δεν απαιτούνται γιά τούτο βαρύτιμες τουαλέττες, ούτε πανάκριβα μπιζού. Μπορεί μιά κοπέλλα με ένα απλό τσιτάκι νά τραθήξη τήν προσοχή, φτάνει νά ξέρη πώς νά τὸ φορέση.

Λένε πὼς ἡ Παριζιάνα, ἡ μοναδική γυναίκα στὸν κόσμο πὺν φημίζεται γιά τήν κοκετταρία της, ξεδεύει ἐλάχιστα γιά τίς τουαλέττες της. Ἐχει μιά μοναδική ἔμφυτη τέχνη στὸν τρόπο τοῦ ντυσίματος. Καὶ οἱ φτωχὲς μιντινετοῦλες εἶναι τόσο κομψές, πὺν συναγωνίζονται σὲ χάρι τίς κυρίες πὺν εἶναι ντυμένες με βαρύτιμα φορέματα.

Οἱ λεπτομέρειες πὺν νομίζουμε ὅτι περνοῦν ἀπαρτήρητες, εἶναι ἐκεῖνες ἀκριβῶς πὺν δίνουν τὸν μεγαλύτερο τόνο στὴν ἐμφάνισί μας.

Μιά στραβοφορεμένη κάλτσα ἢ ἓνα στραβοπατημένο τακούνι, σκονισμένα ἢ λασπωμένα παπούτσια, μιά κακοβαλμένη ζώνη καὶ ἓνα ἀπρόσεκτα φορεμένο καπέλλο χαντακώνουν καὶ τὸ πῶ ἀκριβοπληρωμένο φόρεμα καὶ παρουσιάζουν μιά εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀκαλαισθησίας κάθε ἄλλο παρὰ ἐλκυστική.

Εἶναι μεγάλη τέχνη νά ξέρη κανεὶς νά ντύνεται, νά διαλέγῃ τὸ χρῶμα, τὸ σχέδιο πὺν πάει στὸν τόπο του, κι' ἀκόμα νά ξεύρῃ πὼς νά τὸ φορέσῃ. Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ ντύσιμο πὺν θά μᾶς κἀν ἐλκυστικές· εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς, ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας, ἡ στάσις πὺν θά πάρωμε ὅταν μιλάμε σὲ ἀνωτέρους, ἀλλὰ καὶ ὅταν βρισκόμαστε με ἴσους μας.

Εἶναι μιά εἰκόνα, θά ἔλεγα, ἀποκρουστική νά βλέπῃ κανεὶς σὲ μιά συντροφιά κοπέλλες ἀπρεπα καθισμένες, νά συζητοῦν φωνάζοντας καὶ χειρονομώντας.

Καὶ γιά νά συμπεράνωμε: Ν' ἀποφεύγωμε κάθε κίνησι καὶ στάσι πὺν ξεφεύγει ἀπὸ τὴν γυναικεία φύσι μας, νά μὴν ἀνδροφέρνωμε. Εἶναι τόσο ὠραῖο ἐκεῖνο τὸ κοριτσιώτικο τάκτ, πὺν δυστυχῶς τὸ ἔχασαν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μοντέρνα κορίτσια μας. Νά φροντίζουμε με κάθε μέσον νά γίνουμε ἐλκυστικές καὶ δὲν θά κουρασθοῦμε πολὺ νά τὸ ἀποκτήσουμε. Ἄς μὴ ξεχνῶμε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἀγαπιέται με τίς χάρες του.

Ἄς ἐρωτήσουμε καλὰ τὸν ἑαυτὸν μας κι' ἀφοῦ δώξουμε κάθε κακή συνήθεια, κάθε ἔμφυτο ἐλάττωμα, ἂς προσπαθήσουμε ν' ἀναζωογονήσουμε τίς ναρκωμένες ἀρετές μας. Ὅλοι μας εἴμαστε ἓνα κράμα καλοῦ καὶ κακοῦ. Ἄς φροντίσουμε νά ἐπικρατήσῃ τὸ καλὸ καὶ θά τὸ κατορθώσουμε.

Χριστίνα

Μάθετε νά πλέκετε

ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΓΚΡΙ

Υλικά: 400 γραμμάρια μαλλι γκρι χοντρό, 25 γραμ. μαλλι κόκκινο, 25 γραμ. μαλλι καφέ.

Τὸ πουλόβερ αὐτὸ γίνεται με πούαν ζέρσεϋ. Γαρνίρεται στὸ λαιμὸ μ' ἓνα μεγάλο πλαστρὸν ριγωτό, φτιαγμένο μπαρολέ. Κλείνει στὴν πλάτη με 2 κουμπιὰ.

Ἐκτέλεισις

Πλάτη: Σηκώνετε 72 πόντους με μαλλι γκρι. Λιγοστεύετε ἀπὸ 1 πόντο κάθε 4 σειρές, 5 φορές. Πλέκετε ἴσια 3 ἑκατοστά. Προσθέτετε 1 πόντο ἀπ' τὸ κάθε μέρος 4 σειρές, 14 φορές. Σὲ ὕψος 30 ἑκατοστῶν σχι-

ματίζετε τίς μασχάλες κλείνοντας 4 πόντους καὶ ὕστερα 2 πόντους, 6 φορές. Σὲ ὕψος 43 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς πόντους πὺν σᾶς μένουν ὅλους μαζί.

Μπροστινὸ: Σηκώνετε 88 πόντους. Πλέκετε ὁπῶς καὶ γιά τὴν πλάτη μέχρι τίς μασχάλες. Κλείνετε τότε ἀπ' τὸ κάθε μέρος 6 πόντους καὶ ὕστερα 1 πόντο κάθε 2 σειρές, 8 φορές. Σὲ ὕψος 37 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς μεσιανούς 40 πόντους. Τελειώνετε πλέκοντας ἓνα πόντο κάθε 2 σειρές ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ντεκολτέ καὶ προσθέτοντας 1 πόντο κάθε 6 σειρές ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὤμου. Σὲ ὕψος 48 ἑκατοστῶν πλέκετε τοὺς ὑπόλοιπους πόντους ὅλους μαζί.

Μανίκια: Ἀρχίζετε με τὸ κόκκινο μαλλι 44 πόντους, πλέκετε 6 σειρές διπλὸ μπαρολέ, ἔπειτα 6 σειρές γκρι, 6 σειρές καφέ καὶ 8 ἑκατοστά γκρι. Ἐξακολουθεῖτε με πόντο ζέρσεϋ, προσθέτοντας ἓνα πόντο

ἀπ' τὸ κάθε μέρος κάθε 3 ἑκατοστά. Σὲ ὕψος 46 ἑκατοστῶν κλείνετε ἀπ' τὸ κάθε μέρος 4 πόντους, ὕστερα ἀπὸ 1 πόντο στὴν ἀρχὴ τῆς κάθε σειρᾶς. Σὲ ὕψος 64 ἑκατοστῶν κλείνετε τοὺς πόντους ὅλους μαζί.

Ἀμπιεσμάν: Πλέκετε χωριστά. Σηκώνετε 230 πόντους ἀπὸ κόκκινο μαλλι καὶ πλέκετε με διπλὸ μπαρολέ 8 σειρές, ὕστερα 6 σειρές γκρι, 6 σειρές καφέ. Πλέκετε με γκρι μαλλι 3 ἑκατοστά, ὕστερα ἄλλα 3 ἑκατοστά με βελόνες 1 νούμερο φιλωτέρες ἀπὸ ἐκεῖνες πὺν εἶχατε χρησιμοποιήσει ὡς τώρα καὶ τέλος ἄλλα 3 ἑκατοστά με βελόνες 1 νούμερο ἀκόμα πῶ λεπτότερες.

Γιακάς: Σηκώνετε 68 πόντους ἀπὸ μαλλι γκρι. Πλέκετε 5 ἑκατοστά μπαρολέ καὶ κλείνετε.

Ράψιμον: Τὸ ἀμπιεσμάν κλείνει στὴν πλάτη. Τὸ ράβετε στὸ ντεκολτέ τοῦ πουλόβερ ἀλλὰ με κόκκινο μαλλι. Κάνετε τίς πλαγινές ραφές. Ράβετε τὰ μανίκια με λίγη σοῦρα ψηλά. Ἐνώνετε τὸ γιακά στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀμπιεσμάν. Κάνετε 6 κουμπό-τρυπες πίσω στὸ ἀμπιεσμάν καὶ βάζετε καὶ 6 κουμπιὰ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ξεκίνησε λοιπόν η μεγάλη βάρκα και μπροστά απ' αυτή τον καγιάκ με τον Φρίτς. Όταν όμως έφθασαν στην άψίδα, ο Φρίτς, αφού έδωσε ένα γραμματάκι στον πατέρα του, απομακρύνθηκε προς τα δυτικά.

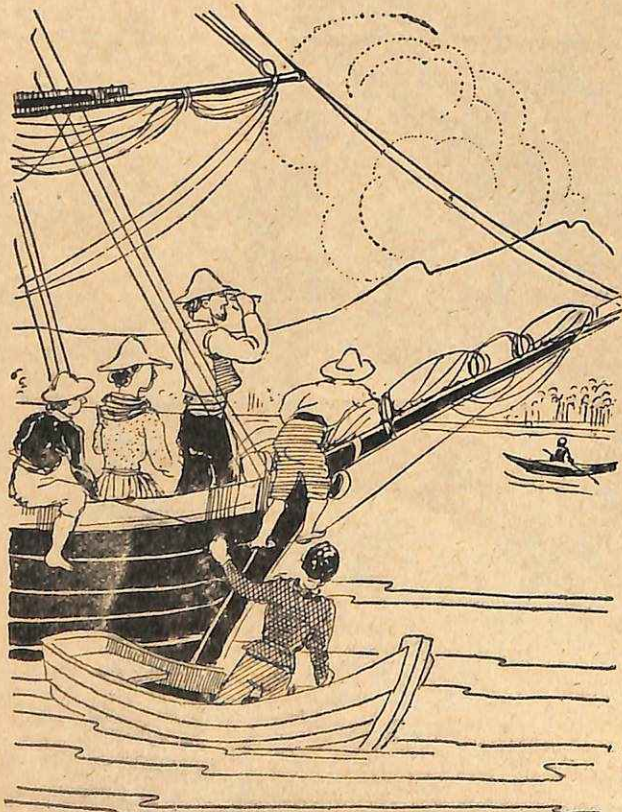
Ο κ. Ζερμάττ δεν έπρεπε να ξέρη πως ο πρωτότοκος γιός του πήγαινε τώρα ν' ανακαλύψει τον 'Αναμμένο Βράχο;...

Ε'.

Φαντάζεται κανείς εύκολα τις ανησυχίες του κ. Ζερμάττ, όταν είδε τον Φρίτς να φεύγει με τέτοιο σκοπό. Πόσοι κινδύνους τον έπεριμεναν και ποιος ήξερε αν θα κατόρθωνε να γλυτώσει. Έπειδή όμως δεν μπόρεσε ούτε να τον σταματήσει, ούτε να τον φθάσει, η βάρκα αναγκάστηκε να εξακολουθήσει το δρόμο της προς το άκρωτήρι της Ψεύτικης-Ελπίδας.

Γύρισαν στο Φελσενχάιμ. Αλλά ο κ. Ζερμάττ δεν θέλησε ακόμα να πη τίποτα στους γιούς του, ούτε στη γυναίκα του, για την έκδρομή που είχε επιχειρήσει ο Φρίτς.

Θα τους προξενούσε φόβους περιττούς ή θα τους έδινε μάταιες ίσως ελπίδες. Τους είπε λοιπόν απλώς πως ο

Ξεκίνησαν λοιπόν για να βρουν την άγνωστη 'Αγγλίδα.

Φρίτς πήγε να κάμει μια άναγνώριση στη δυτική ακτή της Νέας Έλβετίας. Αλλά ύστερ' από τρεις ημέρες, έπειδή ο Φρίτς δεν είχε φανη, ο κ. Ζερμάττ, πολύ ανήσυχος, απέφασε να πάει να τον βρει.

Στις είκοσι λοιπόν του 'Απρίλη έφυγαν με την «Ελσιόβετ» ο πατέρας ή μητέρα και τα τρία παιδιά. Τό καίκι είχε έφοδιασθή καλά γι' αυτό το ταξίδι. Βρήκε τον πιο εύνοϊκό άνεμο που μπορούσε κανείς να του εύχηθ'—μια ωραία νοτιοανατολική αύρα—και τ' απόγευμα της ίδιας ημέρας πέρασε μέσ' από τους βράχους της άψιδας και μπήκε στον όρμο των Μαργαριτών.

Ο κ. Ζερμάττ έρριξε την άγκυρα κοντά στο στρώμα των στρειδιών, στο στόμιο του ποταμού, όπου φαινόταν ακόμη τα λείψανα του τελευταίου καταυλισμού. Αλλά τη στιγμή που έτοιμαζόνταν να βγούν όλοι στην άμμουδιά, ο 'Ερνέστος έφώναξε:

— Ένας άγριος!... ένας άγριος!...

Αλήθεια, εκεί κάτω, ανάμεσα στα δασωμένα νησάκια του όρμου, έπλεε μια βαρκούλα, που λες κι ήθελε να ποφύγει την πινάσσα της οικογενείας Ζερμάττ, να κρυφθ' σαν από φόβο, από δυσπιστία...

Ποτέ, ως τη στιγμή εκείνη, δεν τους είχε δοθ' έφορη ή να πιστέψουν, πως ή Νέα Έλβετία ήταν κατοικημένη. Έτσι, με την πρόβλεψη πιθανής προσβολής, ή «Ελσιόβετ» έτοιμάσθηκε ν' άμυνθ'ι. Κανονάκια και τουφέκια ήσαν έτοιμα ν' άρχισουν πυρ. Αλλά όταν ο άγριος πλησιάσθηκε ακόμη λίγο, ο Τζάκ τον έγνώρισε:

— Είναι ο Φρίτς! έφώναξε.

Ναι, αυτός ήταν, μόνος μέσος στο καγιάκ. Δεν είχε γνωρίσει από μακριά την πινάσσα, που δεν έπεριμενε να την άπάντησ' σ' εκείνο το μέρος, και προχωρούσε προσεκτικά, αφού έλαβε μάλιστα και το προφυλακτικό μέτρο να μαυρίσει το πρόσωπο και τα χέρια του.

Ανέθηκε στην πινάσσα, έφίλησε την μητέρα του και τους άδελφούς του, — όχι χωρίς να τους μουντζουρώσει λιγάκι τα μάγουλα, — ύστερα πήρε κατά μέρος τον πατέρα του και του είπε:

— Έπέτυχ'!

— Πώς;... ή 'Αγγλίδα του 'Αναμμένου Βράχου;...

— Είν' εκεί... σ' ένα νησάκι του όρμου των Μαργαριτών, άποκρίθηκε ο Φρίτς. Σ'ας πήρα γι' άγριους και δεν θέλησα να την εκθέσω...

Χωρίς να πη πάλι τίποτα, ούτε στη γυναίκα του, ούτε στα παιδιά του, ο κ. Ζερμάττ έστρεψε την πλώρη της πινάσσας κατά το νησάκι που ήταν κοντά στην ακτή, στο δυτικό μέρος του όρμου. Καθώς έπλησιάζαν, μπόρεσαν να ιδούν ένα δασάκι από φοίνικας, κοντά στην άκρογαλιά, και μέσα στο δάσος αυτό μια καλύβα καμωμένη κατά τον τρόπο των Όττεντότων.

Αποβιβάσθηκαν όλοι. Τότε ο Φρίτς έρριψε μια πιστολιά στον άέρα. Κι' άμέσως είδαν ένα νέο να κατεβαίνει έλαφρά από ένα δένδρο, που ανάμεσα στους κλώνους του στεκόταν κρυμμένος ως εκείνη τη στιγμή.

Δεν άργησε να φανερωθ'ι το μυστικό. Τό ανθρώπινο εκείνο πλάσμα—τό πρώτο που έβλεπαν οί ναυαγοί του Λάινδλορδ ύστερ' από δέκα χρόνια, — δεν ήταν νέος' ήταν ένα κορίτσι είκοσι χρονών, ντυμένο με στολή ναυτικού δοκίμου. Ήταν ή Τζέννυ Μόντροζ, ή νέα 'Αγγλίδα του 'Αναμμένου Βράχου.

Η κυρία Ζερμάττ, ο 'Ερνέστος, ο Τζάκ και ο Φραγκίσκος έμαθαν τότε την ιστορία του γράμματος που είχε φθάσει στα χέρια του Φρίτς σταλμένο από κάποιο ήφαιστειακό νησάκι, απέξω από τον όρμο των Μαργαριτών, μ' έναν άλλον πατέρα, και του γράμματος που είχε στείλει ο Φρίτς στη δυστυχισμένη ερημίτιδα, μά που έκεινη δεν τό έλαβε, γιατί ο άλλος πατέρας δεν ξαναγύρισε στον 'Αναμμένο Βράχο.

Πώς να περιγράψω κανείς τώρα την ύποδοξη που έκαμε ή οικογένεια στη Τζέννυ Μόντροζ και πως να πη με πόση τρυφερότητα την έσφιξε στην άγκαλιά της ή κυρία Ζερμάττ! Την ιστορία της θα τους την διηγούνταν άργότερα' ήξερε όμως αυτή από τον Φρίτς την ιστορία της Νέας Έλβετίας και των ναυαγών του Λάινδλορδ.

Η πινάσσα άφησε άμέσως τον όρμο των Μαργαριτών με όλη την οικογένεια και με τη νέα 'Αγγλίδα. Από τό ένα μέρος κι' από τό άλλο, ήξεραν άρκετά άγγλικά και γερμανικά για να συνεννοούνται. (Γαλλικά όχι, γιατί ή οικογένεια Ζερμάττ ήταν από τη γερμανική Έλβετία). Περιττό πάλι να πούμε πόσες περιποιήσεις έλαβε ή Τζέννυ στο ταξίδι αυτό της έπιστροφής. Της έδειχναν όλοι τέτοια άγάπη, τέτοια στοργή, που της φαινόταν πως είχε βρ'ι πατέρα, μητέρα κι' άδελφια.

Μά και σαν κόρη τους ο κύριος και ή κυρία Ζερμάττ, και σαν άδελφή τους ο Φρίτς, ο Τζάκ, ο Φραγκίσκος κι' ο 'Ερνέστος την άδηγούσαν τώρα στο

Φελσενχάιμ, που θα ήταν στο έξ'ης ή κατοικία της.

Από τον 'Αναμμένο Βράχο τό καγιάκ είχε πάρει και τα λίγα εκείνα σκεύη, έπιπλα κι' έργαλεία που είχε κατασκευάσει μόνη της ή Τζέννυ Μόντροζ. Η δυστυχισμένη τ' άγαπούσε κι' ήθελε να τα διατηρήσει. Της θύμιζαν τόσα πράγματα!

Εκτός από τα σκεύη αυτά, που δεν θα είχαν πιά παρά άναμνηστική άξία, ή Τζέννυ δεν θέλησε να χωρισθ'ι και δυό άγαπημένα της ζώα. Ήταν ένας φαλακροκόκορας (κορμοράνος, θαλασσοπούλι που τρέφεται με ψάρια), γυμνασμένος για τό ψάρεμα, κατά τό σύστημα των Κινέζων' κι' ένα τσακάλι, έξημερωμένο κι' αυτό, που θάκανε βέβαια καλή συντροφιά με τό τσακάλι του Τζάκ.

Στό γυρισμό ή «Ελσιόβετ» είχε εύνοϊκό τον άέρα, ώστε να μεταχειρισθ'ι και τα πανιά της χωρίς κανένα φόβο. Κι' αφού ο καιρός ήταν τόσο καλός, ο κ. Ζερμάττ έπωφελήθηκε για να σταθμεύσ'ι στα διάφορα ιδρύματα της Γης της Έπαγγελίας, που άρχιζαν να παρουσιάζονται άμα έστριψε ή πινάσσα τό άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας.

Και πρώτη-πρώτη παρουσιάσθηκε ή βίλλα Πρόσπεκ-Χίλλ, κτισμένη σ' ένα καταπράσινο λόφο, απ' όπου ή θέα άπλωνόταν ως τό Φαλκενχόρστ. Εκεί πέρασαν τη νύκτα και μά την άλληθια ή Τζέννυ Μόντροζ πολύν καιρό είχε να κοιμηθ'ι τόσο ήσυχα και άναπαυτικά.

Ο Φρίτς και ο Φραγκίσκος είχαν φύγει από τα χαράματα με τό καγιάκ, να έτοιμάσουν τό Φελσενχάιμ για την ύποδοξη της νέας 'Αγγλίδας. Από πίσω τους, ή πινάσσα ξεκίνησε πάλι και στάθηκε πρώτα στο νησάκι του Καρχαρία, όπου ζούσε δλόκληρη άποικία κουνελιδών. Τό νησάκι αυτό ο κ. Ζερμάττ θέλησε να τό χαρίσει στην Τζέννυ, κι' ή 'Αγγλίδα δέχτηκε τό δώρο μ' ευγνωμοσύνη.

Από τό μέρος αυτό, οί έπιβάτες της «Ελσιόβετ» μπόρεσαν να κάμουν τό δρόμο διά έρηας και να έπισκεφθούν τό κτήμα του Βάλντεγκ και την ένάε-ρια κατοικία του Φαλκενχόρστ. Αλλά ο κ. και ή κυρία Ζερμάττ έπροτίμησαν ν' άφήσουν στον Φρίτς την ευχάριστη να άδηγήσει εκεί τη νέα τους συντροφισσα.

Η πινάσσα λοιπόν εξακολούθησε την άκτοπλοία ως τό στόμιο του ρέματος των Τσακαλιών. Άμα έφθασε στην είσοδο του όρμου της Σωτηρίας, χαιρετίσθηκε με τρεις κανονίες από τό πυροβολείο του Καρχαρία. Συγχρόνως ο Φρίτς και ο Φραγκίσκος άνέβασαν στο κοντάρι την έρυθρόλευκη σημαία της Έλβετίας.

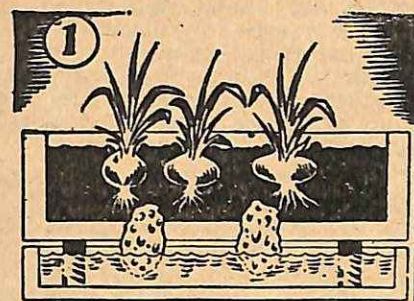
Αφού ανταποδόθηκε ο χαιρετισμός από τα δυό κανονάκια της πινάσσας, ο κ. Ζερμάττ έπλησιάζε ν' άράξει τη στιγμή που έβγαιναν από τό καγιάκ ο Φρίτς και ο Φραγκίσκος. Έπειτα ή οικογένεια, ένωμεσα, άκολούθησε την άμμουδιά για να φθάσει στο Φελσενχάιμ.

Πόσο θαυμασμό άισθάνθηκε ή Τζέννυ, όταν έπέρασε την καταπράσινη και δροσερή έκείνη στοά κι' όταν είδε την έπίπλωσι των διάφορων δωματίων!

(Η συνέχεια εις τό επόμενο)

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εάν δεν έχετε περιβολάκι και θέλετε να διατηρήσετε μερικά λουλούδια χωρίς να άπασχολήσθε με τό πότισμά τους μπορείτε κάλλιστα με τον έξ'ης τρόπο: Τοποθετείτε τα λουλούδια σας σε μια κασόνα και στο κάτω μέρος (Σχ. 1) άνοίγετε πολλές μικρές τρύπες τις όποιες ύστερα βουλώνετε με κομματάκια από σφουγγάρι που τα βουτάτε πριν σ' ένα δοχείο με νερό. Τό χώμα της κασόνας άπορροφάει τό νερό απ' τα σφουγγάρια και κατ' άκολουθίαν ποτίζονται κι' οί ρίζες των λουλουδιών. Κατ' αυτόν τον τρόπο μπορείτε να μη ποτίζετε καθόλου τό κασόνι με τα λουλούδια. Πρέπει μόνο κάθε 10—15 μέ-

τά λάστιχα του ποδηλάτου απ' τα καρφιά και τα γυαλιά που συχνά βρίσκονται πεταγμένα στο δρόμο.

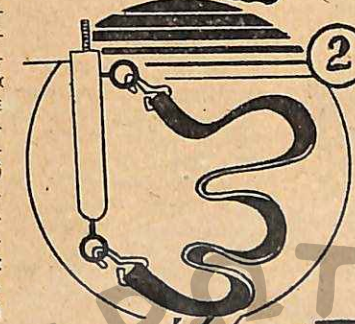
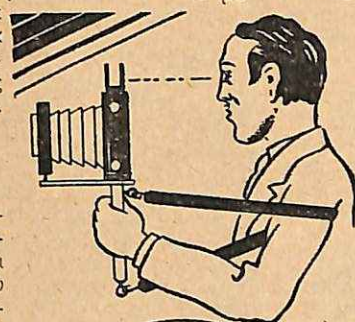
Είναι παρατηρημένο πως όταν ένα μικρό καρφί ή γυαλάκι καρφωθεί στο λάστιχο, κατά κανόνα, δεν τρυπά άμέσως τον άεροθάλαμο, μά μένει στο έξωτερικό τοίχωμα του έλαστικού, και λίγο λίγο, σε κάθε γύρο της ρόδας, εισχωρεί στον άεροθάλαμο. Για να προληφθ'ι αυτό τό κακό άρκεί μια λεπτή άλυσιδίτσα που στηρίζεται στη ρόδα και σαρώνει τα καρφιά ή τα γυαλιά που κολλάνε εκεί επάνω.

Πώς πιάνει καλά ή βίδα

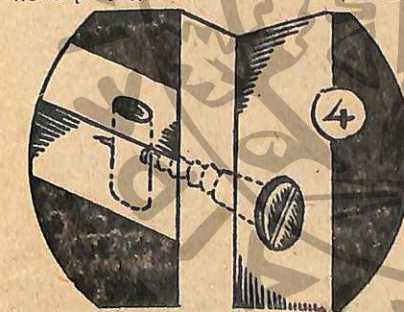
Αν έχετε να ένώσετε με βίδα δυό κομμάτια ξύλου κά-θετα μετ' αέ τους, κατά γενικόν κανόνα ή βίδα δεν θα τα συνδέσει καλά αν στο κάθε ένα κομμάτι του ξύλου δεν τοποθετηθ'ι ένας κύλινδρος από σκληρό ξύλο, που να πιάνη ή άκρη της βίδας που βιδώθηκε επάνω στο κατακόρυφο ξύλο. Αν ρίξετε μια ματιά στην παρατιθεμένη εικόνα (π' άριθ. 4, θα μπόρεσετε εύκολα να τό εκτελέσετε.

Πώς να διαβάσετε ξαπλωμένοι

Μια άπλη έφεύρεσι μά που είχε καταπληκτική έπιτυχία και διεδόθη άμέσως σ' εύρύ κύκλο, είναι ή έφεύρεσις του Γάλλου Πιέρ Λαμέ που κατόρθωσε μ' αυτή να ευεργετήσ'ι εκείνους που θέλουν να συνδυάσουν κυριολεκτικώς τό τερπνό και τό ωφέλιμο συγχρόνως. Αύτη ή έφεύρεσις δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ζευγάρι ειδικά γυαλιά με τριγωνικά πρίσματα, που τα βάζετε στα μάτια σας, ξαπλώνεσθε άνάσκετα κι' άναπαυτικά στο κρεβάτι σας ή μέσα στο λουτρό σας και διαβάσετε.

Να μη τρυπούν τα λάστιχα
Η μικρή άλυσιδίτσα, καθώς φαίνεται στην παρατιθεμένη 3 εικόνα μας, χρησιμεύει για να φυλάσσει

Η ΒΔΕΛΛΑ

Κατά την εποχήν Λουδοβίκου του 14ου, ένα από τα κυριότερα δπλά της 'Ιατρικής 'Επιστήμης ήταν η βδέλλα. Σ' όλες τις περιπτώσεις, από οποιαδήποτε άρρωστος κι' αν υπέφεραν οι πελάτες των, οι Ιατροί τους διέταζαν να κάμουν αφαίμαξιν.

Οι βδέλλες, όλοι βέβαια θα τις ξέρετε, είναι ένα είδος σκουληκιών που ζούν κανονικώς μέσα στο νερό και τρέφονται αποκλειστικώς με αίμα. Κάθε βδέλλα είναι εφωδιασμένη με δυο βεντούζες, μία που της επιτρέπει να προσκολλάται πάνω στο θύμα και την άλλη που της χρησιμεύει για ν' απορροφή το αίμα.

Στο έσωτερικό του στόματος - «βεντούζας» της βρίσκονται τρείς αιγόνες, που κάθε μία είναι ένα είδος λεπτού μαχαίριου.

Όταν η βδέλλα προσκολληθή στερεώς πάνω στο θύμα της, έμπήγει τα τρία αυτά λεπτά μαχαίρια της μέσα στο δέρμα του. Κατ' αυτόν τον τρόπο

πον πραγματοποιείται μία τριγωνική τομή, από την οποίαν η βδέλλα απορροφά το αίμα.

Αν και σήμερα οι βδέλλες εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται σε μερικές ειδικές περιπτώσεις, αυτές είναι πολύ λιγώτερες από άλλοτε.

Στις αρχές του τελευταίου αιώνου, ιδιαίτερος, έγιναν σαν μίαν ξεχωριστήν φήμην και μόνον στα νοσοκομεία των Παρισίων κατηναίσκαντο κατά εκατοντάδες χιλιάδες.

Η βδελλοτροφία — αν επιτρέπεται ή έκφρασις — ήταν τότε ένα επάγγελμα πολύ προσοδοφόρον. Στη Γαλλία, στα έτη του Πουατού, της Άνζου, του Μπερρό κ.τ.λ., υπήρχαν άπεραντα βδελλοτροφεία. Έδω στην 'Ελλάδα, δεν υπήρχαν βέβαια συστηματικά βδελλοτροφεία, πάντως όμως πολλοί είχαν ως επάγγελμα την μεταπώλησι βδελλών.

Μεγάλην εξαγωγήν βδελλών έκαμε στην Εύρώπη η Σενεγάλη το 1837 και έπί πολλά χρόνια η Σενεγάλη έξηγγε 250.000 βδέλλες κατ' έτος. Κατά το δεύτερον όμως μέρος του αιώνου η 'Ιατρική 'Επιστήμη έκαμε ένδιαφερόσας προόδους. Εφάρμοσε νέας μεθόδους αφαίμαξεως και αυτό υπήρξε το τέλος του τόσον άκάματος άλλοτε έμπορίου των βδελλών.

Το σεβαστό σύμβολο των Χριστιανών, ο Σταυρός, ήταν γνωστός από αρχαιοτάτων χρόνων, διεσώθη δέ μέχρι της έπιβολής του Χριστιανισμού από διάφορους παραδόσεις της αρχαιότητας. Καθώς λέγουν οι σοφοί, έσυμβόλιζε πάντα, και εις τους πρωτόγονους άκόμη, την έξ 'Υψους εις τους ανθρώπους πεμπομένην χάριτα.

Ο άγκυλωτός σταυρός τον όποιον έχει ως σύμβολό του ο Γερμανικός λαός, λεγόταν εις τα σανσκριτικά «σούας» έκ του «σου» που σημαίνει «καλώς» και του «ας» που σημαίνει «έχειν», δηλαδή, «καλώς έχειν». Και σήμερα άκόμη οι 'Ινδοί λένε «σουάστα» για να έκφράσουν την έννοιαν της ευζωίας. Αργότερα στο «σουάστα» προσετέθη η κατάληξις «κα» και με μικράν αλλαγήν της προφοράς κατέληξεν εις το «σβάστικά», όπως λέγεται σε πολλούς λαούς ο άγκυλωτός σταυρός.

Αυτός ο σταυρός με την ίδια σημασία άκριθώς διαδόθηκε σ' όλο τον κόσμο τόσο που να συναντιέται στην 'Ιταλία και στην 'Αμερική ως διάφορες έπιγραφές αρχαίων 'Ετρουσκικών αγγείων ως και στις καλύψεις του Μεζικού, στους γυναικωνίτες της Τροίας, σε διάφορα μνημεία της Κνωσού (1800 πρδ Χριστού), στους Κινεζικούς λαούς του Βούδα, σε τάφους έβραϊκούς και στην μακρινή 'Ιαπωνία.

Ο λατινικός σταυρός κατάγεται από την Βαθυλώνα, όπου οι Θεοί 'Αν και Βαάλ δεν παριστάνοντο δι' εικόνας αλλά δι' άπλου σταυρού. Αυτό δεν θα φαίνεται παράδοξον, όταν πληροφορηθίς κανείς ότι στο Γιουκάταν υπάρχει ένας ναός άφιερμένος εις τον «Θεόν - 'Ηλιον», διασωθείς από αρχαιοτάτων χρόνων, εις τον όποιον συναντάται ο σταυρός συμβόλιζων την έλπίδα.

Ακόμη και ο Πλάτων αναφέρει κάπου ότι συνήντησε σε παλαιά μνημεία σταυρούς οι όποιοι, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε λάβει, έσυμβόλιζαν την άνάστασιν των σωμάτων.

Στο Θιβέτ οι έρυθροι Λάμα της αίρέσεως Μπέν έχουν έξ αντιθέτου ιδιοποιηθή μίαν σβάστικα (άγκυλωτό σταυρό) με τα σκέλη έστραμμένα έκ των άριστερών προς τα δεξιά και που τον ονομάζουν και αυτό το «αουβάστικα». Η πρώτη άπλοποίησις του σχήματος του σταυρού συναντάται στην σκανδιναυικήν θρησκείαν, εις την όποιαν το σχήμα του συμβόλου ήταν σαν «Τ» για να θυμίζει τον Θεό Τότι.

Οι σταυροί αυτοί σε σχήμα «Τ» ένειφάνίσθησαν λίγον καιρό πρδ της έπιβο-

λής του Χριστιανισμού και έχρησιμοποιήθησαν κατ' αρχήν από εκείνους, που πρώτοι ήσυχλήθησαν με την έπιστήμην του Πυθαγόρα και από τους βουδιστάς - μεταρρυθμιστάς, οι όποιοι είχαν καταφύγει στην Ρώμην ζητώντας ήσυχίαν για να μπορέσουν να άφσιωθούν εις την μελέτην της θρησκείας.

Αργότερα ο σταυρός σε σχήμα «Τ» έπέρασε και εις τας τάξεις των άντιπαγανιστών ως σημείον άναγνώρισεως και λίγον καιρό κατόπιν το σύμβολον έμάκρυνε το μεσαίο σκέλος λιγάκι προς τα πίσω.

Ο σταυρός σε σχήμα «Χ» καθιερώθη από της εποχής που έμαρτύρησεν έπ' αυτού ο 'Αγιος 'Ανδρέας και έχρησιμοποιήθηκε για καιρό ως σύμβολο του Χριστιανισμού, έπειδή το σχήμα του έσυμφωνούσε έπιπροσθέτως με το αρχικό γράμμα του ονόματος του Χριστού.

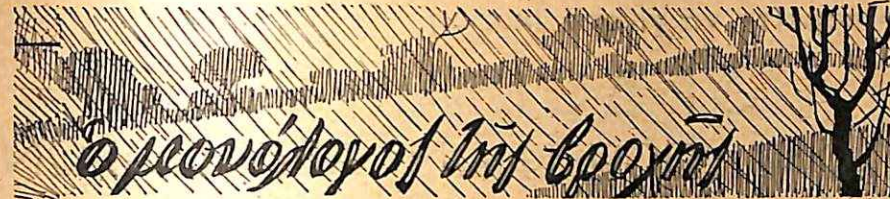
Οι Ρωμαίοι, ως γνωστόν, έχρησιμοποίησαν τον σταυρόν ως όργανον έκτελέσεως των έγκληματιών.

Μετά την Σταύρωσι του Χριστού οι πρώτοι Χριστιανοί άγιοποίησαν τον Σταυρό και τον έκαμαν σύμβολο της θρησκείας μας.

Οι άσχημοι νόμοι της Ρώμης επέβαλλον εις τους καταδίκους να φέρουν μόνοι τους εις τον τόπον της έκτελέσεως των όχι δλόκληρον τον σταυρόν, όπως έπεβλήθη στο Χριστό προς μεγαλύτερον έξευτελισμόν, αλλά το όριζόντιο εύλο μονάχα, μία και το κάθετο ήταν μπηγμένο μονίμως στον τόπο του μαρτυρίου.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι και ο σταυρός έπί του όποιου έθανατώθη ο Χριστός είχε σχήμα «Τ» και έτσι τον έζωγράφιζαν πολλοί καλλιτέχναι του δου αιώνου. Αλλά αυτό δεν είναι σωστό, διότι έπρεπε να υπάρχει το επάνω κάθετον σκέλος του σταυρού έπί του όποιου οι Ρωμαίοι στρατιώται θα έκάρφωναν την περιπαικτικήν εκείνην έπιγραφήν: «'Ιησους Ναζωραίος, Βασιλεύς 'Ιουδαίων».

Υπάρχουν σ' όλον τον κόσμο 400 περίπου είδη σταυρών γνωστά. Ανάμεσα όμως σ' αυτά τα είδη, και που μερικά μάλιστα είναι πολυτελέστατα και έπιθλητικώτατα, ο Σταυρός που συγκινεί, που χαροποιεί και άνυψώνει την ψυχή σε μυστικιστικά ύψη, που δίνει έλπίδα και παρηγοριά στους δυστυχείς, είναι ο ταπεινός άπλους Σταυρός του Γολγοθά, που πάνω του ξεψύχησε ο Θεάνθρωπος και που παραστάθηκε στην 'Ανάστασι Του!

Είμαι ή βροχή...

Έργον μου, λόγος υπάρξεώς μου, τί λέγω! έπάγγελμά μου, είναι να πέφτω...

Εάν δεν έπεφτα, θα ήμουν σύννεφο, νεφέλη, άτμός, δεν θα ήμουν βροχή. Μπορώ λοιπόν να πώ: «πέφτω, άρα υπάρχω».

Οι άνθρωποι, γενικώς, δεν μ' αγαπούν. Λέγουν «ένοχλητικός όπως ή βροχή», πράγμα που δεν τους έμποδίζει να λέν έπίσης: «Μιά ευεργετική βροχή».

Όλες οι κρίσεις τους, άλλωστε, είναι γεμάτες από παρόμοιες αντιθέσεις. Όταν δεν με δοϋν καμιά δεκαριά μέρες με φωνάζουν με άγωνία, μόλις βρεθώ εκεί έπί τρία τέταρτα της ώρας με βαριώνται και με καταριώνται.

Θέλουν να πέφτω τη νύχτα. Η βροχή όμως δεν είναι τόσο ζώο όσο οι άνθρωποι: για να πέση δεν είναι ανάγκη να μη βλέπη.

Αλλωστε πέφτω όταν μ' άρεση...

Οι άνθρωποι είναι κατώτεροι απ' τη βροχή και την σέβονται όπως της άξιζει. Κανένας δεν μπορεί να τ' άρνηθί αυτό κι' ο δυνατότερός τους δεν μπορεί παρά να σκύβη στο πέσιμό της.

Άλλη άπόδειξις: Η καθαυτό πράξις της πτώσεως θεωρείται, γενικώς, απ' όλο τον κόσμο, ως άτύχημα, και συχνά ένας άνηρωπος που πέφτει παθαίνει κακό... Για μένα το πέσιμο είναι χαρά μου.

Όσο δυνατότερα πέφτω τόσο περισσότερο είμαι εύχαριστημένη.

Οι σαράντα ήμέρες του κατακλυσμού υπήρξαν οι ωραιότερες της ζωής μου.

Η βροχή δεν είναι κανένα άναισθητο κτήνος όπως θέλουν να την κάμουν οι άνθρωποι να πιστεύη. Αισθάνεται πολύ καλά τις άπολαύσεις της όνειροπολήσεως και της ποιήσεως: περισσότερο κι' απ' τους πιο λεπτούς ποιητάς ξέρει αυτή να ζή στα σύννεφα.

Η μικρότερη βροχή, μέσα σε λίγες στιγμές, μουσκεύει έναν γίγαντα, κι' ο φοβερότερος πολεμιστής πάνω στον όποιον πέφτει ή βροχή, σώζεται διά της φυγής μέσα στο καταφύγιο ή της σκοπιάς.

Ο άνθρωπος που έφευρε τον θώρακα για να προφυλάγεται απ' τα σπαθιά και τα διάφορα όχυρά, για να προστατεύεται από τις δβίδες των κανονιών, νόμισε σωστό πως έπρεπε να έφευρη και την όμπρέλλα για τη βροχή.

Και ο μόν θώρακας και τα όχυρά σπάνια διαπερνώνται, ένώ ή βροχή τις περισσότερες φορές, όταν μάλιστα έπιμένη, διαπερά και την πιο στερεά όμπρέλλα.

Αν θέλω, μπορώ να πέσω και υπό μορφήν λόγης.

Ακόμα μπορώ, αν με μεθύση ή φαντασία, να θολώσω τον ήλιο και, παράξενο πράγμα, μπορώ να κάμω, μ'

όλο που πέφτω σαν χείμαρρος, οι άνθρωποι να με βλέπουν ως σταγόνα. Η πιο ήλιθια βροχή κοροϊδεύει τους πιο έξυπνους ανθρώπους. Οι πιο φημισμένοι προγνώσται, οι πιο έξοχοι μετεωρόλογοι ποτέ δεν στάθηκαν ικανοί να προΐδουν έπακριβώς την άφιξη ή τη διάρκεια της βροχής...

Όταν δεν βρέχη, λένουν: «Είναι λόγος της έηρασίας... Και να γιατί ή βροχή σας είναι βουδή».

Όταν βρέχη λένουν ότι αυτό όφείλεται στη διάφορα της πυκνότητος και σε μία βαρομετρική πτώσι και αυτό θα διαρκέση... όσο θα διαρκέση.

Οι πιο μεγάλοι σοφοί, άλλωστε, είναι πολύ ευγενείς με την βροχή, και κατασκευάζουν τα βροχόμετρα για να την υποδεχθού.

Αφού δεν μπορούν να την έμποδίσουν να πέση, την... μετροϋν.

Όταν βρέχη δυνατά οι διασημότεροι μετεωρόλογοι δεν κάμνουν τίποτε άλλο παρά να έπιστρέψουν στο σπιτάκι τους.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι ή βροχή παίζει στα χέρια της την έπιστήμη.

Εχω όμως και τους ύστερισμούς μου, όπως οι εύαισθητες γυναίκες.

Η ψυχή μου γνωρίζει τις πιο ταραχώδεις κρίσεις.

Όπως ένα ζωντανό δημιούργημα, ήρεμω, αδάνω, γίνομαι βίαιη, πεισματώ, έπιμένω, παραιτούμαι, διαρκώ, διακόπτομαι, διαινίζομαι, περνώ!

Μπορεί να γίνω βάναση, αν θέλω, όποτε χτυπώ τα παράθυρα, και μαστιγώνω τις προθήκες.

Κάποτε φθάνω ως το έγκλημα: κατακλύζω και καταστρέφω τη σπορά, ύπονομους την οικοδομή και πλημμυρώ τους δρόμους. Σεχειλίζω τους ποταμούς και με τα άφθονα νερά τους προξενώ τις πιο καταστρεπτικές πλημύρες.

Κατά τις ώρες μου είμαι και μουσo-τραφής: τραγουδώ ήδονικώτατα στα πυκνά φυλλώματα των δασών.

Επίσης είμαι ζωγράφος. Κανένας καλλιτέχνης δεν βρήκε ποτέ πιο λαμπρά χρώματα απ' εκείνα που μεταχειρίζομαι έγω για να χρωματίσω το έπισκεπτήριό μου: το οϋράνιον τόξον.

Εχω μία τεραστιά δύναμι, που λίγοι την ξέρουν, έφ' όσον άρκει μία μικρή βροχή για να κατανικήση και τον δυνατότερο άνεμο.

Είμαι ύπέρροχος νοικοκυρά: πλένω τα πεζοδρόμια, γυαλίζω τους καλούς στραμένους δρόμους, ξεπλύνω τις στέγες.

Είμαι υγιεινολόγος της νέας σχολής: καθαρίζω την άτμοσφαίρα, εξαγνίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έδαφος. Καταστρέφω τα ίπτάμενα μικρόβια καθώς και τα αλωρούμενα νοσογόνα σπέρματα.

Είμαι ή πρόνοια των λαχανοκήπων και ή νεράιδα των κήπων.

Είμαι ή βοτανική ύδροθεραπεία, εί-

Ο ΗΛΙΑΚΟΣ ΓΝΩΜΩΝ

Στους Αρχαίους, ο ήλιακός γνώμων συνίστατο γενικώς από ένα μακρύ στέλεχος φυτευμένο καθέτως μέσα στο έδαφος. Μετροϋσαν το μήκος της σκιάς που έφριχνε το στέλεχος αυτό και, από το μήκος της, υπελόγιζαν, περίπου, την ώρα.

Ο γνώμων όμως αυτός διέφερε πολύ του γνωστού ήλιακού ώρολογίου, διότι πάνω στο τελευταίο αυτό μπορούσαν να διαβάσουν την ώρα χωρίς να κάμουν τον παραμικρότερο ύπολογισμό (εφόσον ή πλάκα του ώρολογίου αυτού είναι βαθμολογημένη και φέρει τις ένδείξεις των διαφόρων ώρων της ήμέρας).

Αντιθέτως όμως ο γνώμων, άπλο ραβδί ή εύλο φυτευμένο στο έδαφος, ήρκειτο στο να διδη το μήκος της σκιάς που παρήγετο από τον ήλιο και, από το μήκος αυτό, μ' έναν άπλο ύπο-

λογισμό, συνεπείραιναν το ύψος του ήλιου πάνω από τον όρίζοντα.

Κατά τον μεσαίωνα, πολύ συχνά χρησιμοποιούσαν ως γνώμονας τα κωδωνοστάσια των εκκλησιών και, κατά το 1732, ένας γνώμων έγκατεστάθη άκόμη και έπί του 'Αστεροσκοπείου των Παρισίων.

Πολλά από τα μηχανήματα αυτά, περισσότερο τελειοποιημένα, που κατασκευάστηκαν κατά τον 16ον ή τον 17ον αιώνα, στην κορυφή των, ήταν εφωδιασμένα μ' ένα φακό (όπως δείχνει ή εικόνα) που πρόβαλλε στο έδαφος μία καθαρή εικόνα του ήλιου και που φυσικά έπέτρεπε να κάμουν πιο άκριβείς ύπολογισμούς.

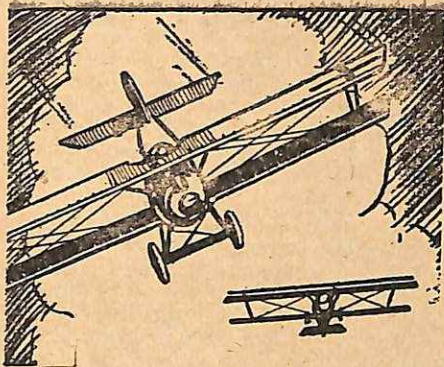
μαί το ντους των μικρών πιζελοειδών, το λουτρόν των σαλατικών και το μπάνιο των χαμαικερασεών.

Είμαι ή φίλη των σαλγιακιών, των παπιών, των βατράχων, των άμαξάδων, των σωφέρ της... 'Εταιρείας Λεωφορείων! Είμαι ή συνένοχος εκείνων που κάμνουν μικροσφάλματα και γυρίζουν άργα στο σπιτι τους.

Είμαι ή αίτία, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι ή συγγνώμη... Τέλος, είμαι ένα εύθυμο... στοιχείον έφ' όσον, όταν βρέχη, όλοι «διασκεδάσουν».

Γι' αυτούς λοιπόν τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να βρίζετε μία βροχή που πέφτει!.

✱

Κάθε φορά που το Υπουργείο Αεροπορίας προκηρύσσει διαγωνισμό για την κατάταξη μαθητών στη Σχολή Αεροπορίας, οι νέοι που λαχταρούν ν' αποκτήσουν φτερά, να μεθύσουν στον ήλιο του άπειρου και της ταχύτητας — και είναι σχεδόν όλοι οι νέοι — διερωτώνται αν θα επιτύχουν στη σχετική ιατρική εξέταση, αν δηλαδή είναι σωματικώς ικανοί να καταταγούν σ' ένα σώμα, που πρωτίτως απαιτεί σωματική και πνευματική κανονική λειτουργία.

Στην παρούσα μελέτη θα προσπαθήσουμε να εκθέσουμε, κατά τον απλούστερο τρόπο, σε ποιες δοκιμασίες υποβάλλονται οι υποψήφιοι αεροπόροι σ' όλες σχεδόν τις χώρες και πως μπορεί κάθε νέος και μόνος του να προβή σ' μια προκαταρκτική δοκιμασία του εαυτού του και να ελέγξει τις ικανότητές του.

Θέλετε, λοιπόν, να γίνετε αεροπόρος. Μπορείτε όμως να σταθήτε στο ένα πόδι με τα μάτια κλειστά; "Αν όχι, είναι τελειώς άπιθανο ότι θα γίνετε καλός αεροπόρος. "Όσο κι αν φαίνεται απλή η δοκιμασία αυτή, είναι πολύ σημαντική, γιατί δείχνει όχι μόνον αν έχετε το αίσθημα της ταλαντεύσεως, αλλά και μέχρι ποίου σημείου τα νεύρα σας κυριαρχούν των κινήσεών σας. Την δοκιμασία, λοιπόν, αυτή μπορεί να την κάμη κανείς και μόνος του, ως εξής:

Διαλέξτε ένα επίπεδο επίπεδο κι' αρκετά ευρύχωρο μέρος και σταθήτε όρθιος, σε στάσι προσοχής, αλλά με τα πόδια κλειστά. Από τη στάσι σας αυτή κάμψτε το ένα πόδι σας προς τα πίσω, ούτως ώστε η κνήμη σας να είναι παράλληλος προς το πάτωμα (Σχ. 1) και καρφώσατε το βλέμμα σας σε κάποιο άρισμένο αντικείμενο μέχρις ότου να νοιώσετε τον εαυτό σας αρκετά ήρεμο.

"Όταν βολευθήτε στη στάσι αυτή, κλείστε τα μάτια σας και ιδέτε αν μπορείτε να μείνετε όρθιοι επί δεκάπέντε δευτερόλεπτα τουλάχιστον. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ανυπόφορα μακρύ θα σας φανή το τέταρτο αυτό του λεπτού. "Αν πέσετε μην απελπισθήτε!

Δοκιμάστε με το άλλο πόδι. "Αν όμως, χωρίς καμιά ειδική δικαιολογία, δεν κατορθώσετε να μείνετε και πάλιν όρθιος, αυτό σημαίνει ότι τα νεύρα σας δεν έχουν απόλυτο κυριαρχία επί του οργανισμού σας, πράγμα που είναι απαραίτητον για έναν αεροπόρο.

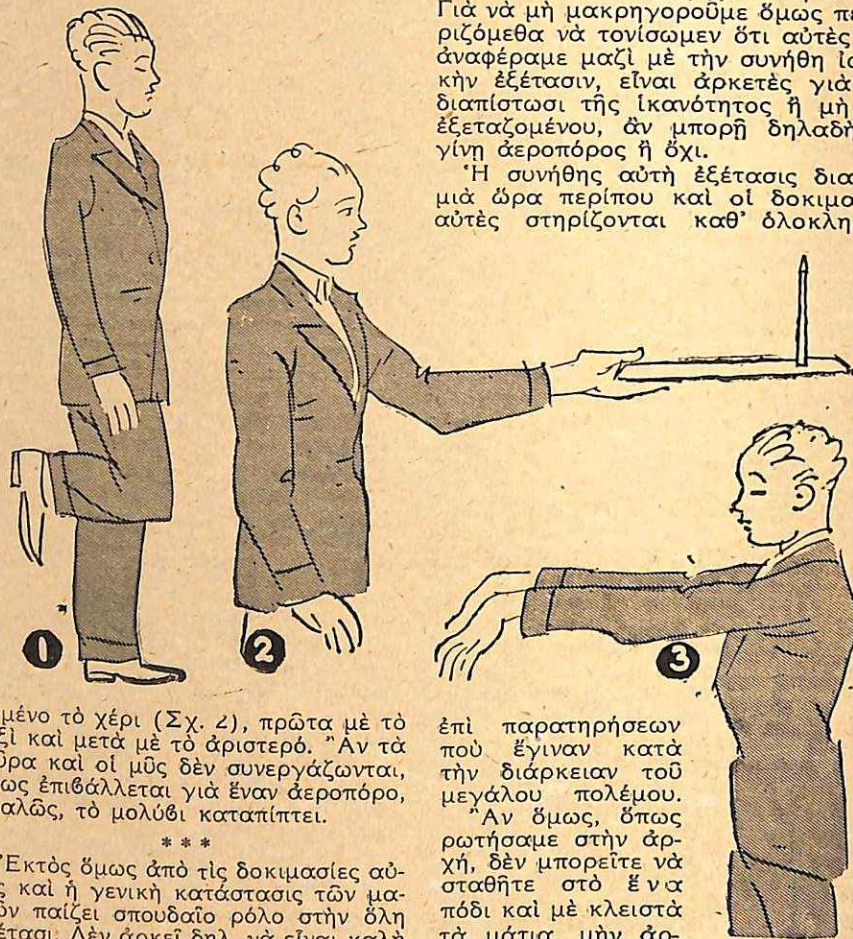
Μπορείτε να γίνετε "Ικαροί;

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

Δεν αρκεί όμως να επιτύχετε μόνον στη δοκιμασία αυτή. "Υπάρχουν δύο ακόμη τις οποίες ύφιστανται οι υποψήφιοι αεροπόροι και που μπορείτε επίσης να δοκιμάσετε μόνοι σας.

"Η πρώτη σύγκειται στο εξής: Σταθήτε όρθιος και εκτείνατε τα χέρια εμπρός, στο ύψος των ώμων και με τις παλάμες κρεμασμένες προς τα κάτω (Σχ. 3). Κλείστε κατόπιν τα μάτια σας και ρωτήστε κάποιον φίλο σας να σάς πη αν τρέμουν οι θλεφαρίδες σας ή τα χέρια σας. Κανονικώς δεν πρέπει να τρέμουν ούτε οι πρώτες ούτε τα δεύτερα.

Για να κάμετε την τρίτη δοκιμασία πάρτε ένα χονδρό μολύβι κι' ένα κομμένο σκληρό χαρτόνι. Στήσατε όρθιοι το μολύβι στην άκρη του χαρτονιού και δοκιμάστε να το σηκώσετε με τεν-

τωμένο το χέρι (Σχ. 2), πρώτα με το δεξί και μετά με το αριστερό. "Αν τα νεύρα και οι μύς δεν συνεργάζονται, όπως επιβάλλεται για έναν αεροπόρο, δηλαδή, το μολύβι καταπίπτει.

"Εκτός όμως από τις δοκιμασίες αυτές και η γενική κατάσταση των ματιών παίζει σπουδαίο ρόλο στην όλη εξέταση. Δεν αρκεί δηλ. να είναι καλή η όραση, γιατί στην αεροπορία απαιτείται «συνταυτισμός» των δύο οφθαλμών, πράγμα που σημαίνει ότι τα μάτια οφείλουν να εργάζονται και τα δύο συγχρόνως και με την αὐτήν ικανότητα.

Για να πάρετε μια σαφή ιδέα της καταστάσεως της όρασέως σας, πα-

ρακαλέστε έναν φίλον σας να σκεπάσει το ένα σας μάτι με το χέρι του και συγχρόνως με το άλλο του να μετακινή σιγά-σιγά εμπρός σας, από θέσι σε θέσι, ένα μολύβι, το οποίον σεις θα παρακολουθήτε με το ελεύθερο μάτι σας. "Αφού το μετακινήση αρκετά, περνώντας το και ξαναπερνώντας το, πέντ' έξη φορές, μπρός από το ελεύθερο μάτι σας, ως το σταματήση, μεταξύ των δύο ματιών σας και ως αποκαλύψη το μάτι που κρατούσε σκεπασμένο. "Εάν το μάτι αυτό συγκεντρώση την προσοχή του, όπως και το άλλο που ήταν ελεύθερο, ταυτόχρονα πάνω στο μολύβι, τότε μόνον ο «συνταυτισμός» της όρασέως σας είναι τέλειος.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἀκόμη δοκιμασίες στὶς ὁποῖες υποβάλλονται οἱ υποψήφιοι αεροπόροι. Για νὰ μὴ μακρηγοροῦμε ὅμως περιοριζόμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι αὐτὲς πού ἀναφέραμε μαζί με τὴν συνήθη ιατρικὴν εξέταση, εἶναι ἀρκετὲς γιὰ τὴν διαπίστωση τῆς ἱκανότητος ἢ μὴ τοῦ ἐξεταζομένου, ἀν μὴν ὁ δηλαδὴ νὰ γίνῃ αεροπόρος ἢ ὄχι.

"Η συνήθης αὐτὴ εξέταση διαρκεῖ μιὰ ὥρα περίπου καὶ οἱ δοκιμασίες αὐτὲς στηρίζονται καθ' ὅλοκληρίαν

ἐπὶ παρατηρήσεων πού γίνονται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου. "Αν ὅμως, ὅπως ρωτήσαμε στὴν ἀρχή, δὲν μπορεῖτε νὰ σταθήτε στὸ ἕνα πόδι καὶ μὲ κλειστά τὰ μάτια, μὴν ἀργοπορεῖτε, πρὸς τὸ συμφέρον σας, καθόλου: Σχίστε τὴν αἴτησι πού ἐτοιμάσατε γιὰ τὴν "Αεροπορικὴ Σχολὴ καὶ στρέψτε πρὸς ἄλλην κατεύθυνσι τὶς φιλοδοξίες σας.

Προτιμότερο καλὸς ἐπαγγελματίας παρὰ κακὸς ἢ μέτριος πιλότος.

ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΕΡΗ ΜΕ ΤΡΙΑ ΔΕΝΔΡΑ

"Ο γέρος πατέρας, πεθαίνοντας, κάλεσε κοντά του τους 4 γιουούς του και τους εἶπε:

— Παιδιά μου, ἔχω ἕνα μεγάλο ἄγρο με δώδεκα δένδρα μέσα. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς τὸν μοιράσω ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ δίκαιη, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, αἰσθάνομαι τὶς δυνάμεις μου νὰ ἐκλείπουν.

Σταμάτησε λίγο καὶ συνέχισε: — Εἴθε καὶ οἱ τέσσερις μυαλωμένοι καὶ ἔξυπνοι Θέλω λοιπὸν ἀπὸ σὰς νὰ μοιράσετε τὸν ἄγρο σὲ τέσσερα ἴσα μέρη, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ἔχη τρία δένδρα. Καὶ νὰ προσέξετε, γιὰ νὰ μὴ παραπνευθῇ κανένας ὕστερα, τὰ μέρη νὰ εἶναι ἀπολύτως ἴσα καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο σχέδιο.

Οἱ γιοιοὶ σκέφθηκαν πολὺ, γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν με τὶς ὁδηγίες τοῦ πατέρα τους. Καὶ στὸ τέλος ἐπέτυχαν. Μοίρασαν τὸν ἄγρο σὲ τέσσερα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, με τρία δένδρα τὸ καθένα.

Πὼς ἔκαναν τὴ διανομὴ; Δοκιμάστε νὰ χωρίσετε καὶ σεις τὸν ἄγρο, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ

"Υεμένην: Εἶναι νομισματικὴ μονάς, λίμνη, πόλις, Πολιτεία τῆς Β. "Αμερικῆς, ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου;

Οὐρβανός: "Ονομα παπῶν, ὄρος τῆς Βαλκανικῆς, στρατηγὸς τῆς ἀρχαίας Περσίας ἡ θηρίον τῆς Ζούγκλας;

"Υεσώ: Γυνὴ τῆς Βίβλου, νῆσος τῆς "Ιαπωνίας, μυθιστόρημα τοῦ Ι. Βέρν ἡ ὀνομασία μάχης τοῦ Μ. Ναπολέοντος;

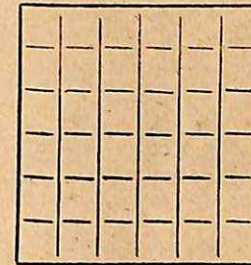
Λιβερία: "Ανθος, λίμνη, πολῦτιμος λίθος, κόρη τοῦ "Ιακώβ ἡ χώρα τῆς "Αφρικῆς;

Γάγγης: Συγγραφεύς, ἄγιος τῆς Δυτικῆς "Εκκλησίας, ποταμὸς ἡ ἀρχαιονοχὸς τοῦ Φαραώ;

"Αν δὲν γνωρίζετε τὴν σημασίαν μιᾶς ἢ περισσοτέρων λέξεων, προσπαθήστε νὰ τὴν μάθετε ρωτώντας ἕνα μεγαλύτερό σας ἢ ἀνοίγοντας ἕνα ὁποιοδήποτε ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

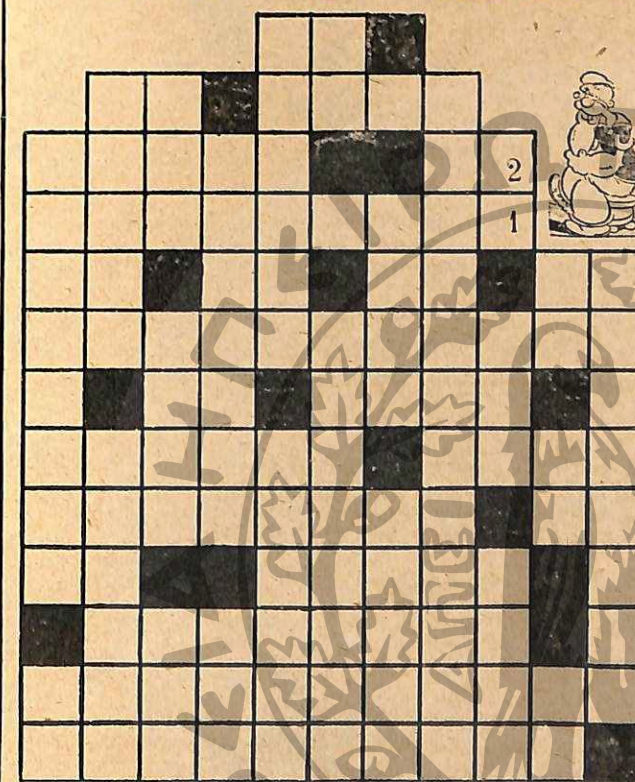
Εἰς τὸ κατωτέρω σχέδιον ὑπάρχουν 36 τετραγωνίδια.

111 111 111 111 111 111

Σ' αὐτὰ τὰ τετραγωνίδια θὰ τοποθετήσετε τοὺς ἀριθμοὺς 1-36 — ἕνα ἀριθμὸ σὲ κάθε ἕνα — ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν ἑξ ἀριθμῶν κάθε καθετοῦ στήλης νὰ εἶναι 111.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΙ!

Κάθε μαύρο τετραγωνίδιο σημαίνει κίνδυνο. "Ο ἄνθρωπος λοιπὸν πού κάθεταί σκεπτικὸς στὸ ἀνὰ δεξιὰ μέρος τῆς εἰκόνης θέλει νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ λευκὰ τετραγωνίδια μιὰ καὶ μόνη φορά, χωρὶς νὰ διασταυρῶσιν τὴν πορεία του. Θὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ὁπ' ἀριθ. 1 τετραγωνίδιο καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ὁπ' ἀριθ. 2, ἀφ' οὗ περάσῃ ὅλα τ' ἄλλα.

Ποιὰ διαδρομὴ θὰ ἀκολουθήσῃ;

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΟΥΛΟΙ

Κάποτε ἕνας πλούσιος "Αραβὴ ἔμπορος ἀπεφάσισε νὰ ἀπελευθερώσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς σκλάβους του. Τοὺς φώναξε λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε:

— "Ιδοὺ πέντε κομματάκια χαρτί. Τὰ τρία εἶναι ἄσπρα, τὰ δύο μαύρα. Θὰ κολλήσω στὴ ράχι τοῦ καθενὸς σας ἀπὸ ἕνα χαρτάκι. Θὰ μοὺ περισσέψουν τὰ δύο τὰ ὁποῖα θὰ κρύψω. "Ο καθένας ἀπὸ σὰς θὰ μπορῇ νὰ δῇ τὸ χρῶμα τῶν χαρτιῶν στὴ ράχι τῶν συναδελφῶν του. "Εκεῖνος πού θὰ πῇ πρῶτος, χωρὶς νὰ γελασθῇ, τί χρῶμα εἶναι τὸ χαρτί πού ἔχει στὴ ράχι του, θὰ γίνῃ ἐλεύθερος. "Απαντήστε μου σινανά...

Οἱ τρεῖς δούλοι, πού θὰ τοὺς δώσουμε ἀπ' ἕνα ἀριθμὸ — 1ος, 2ος, καὶ 3ος — σκέφθηκαν ἕνα λεπτὸ. "Ο τρίτος εἶπε ἀμέσως: «Τὸ χαρτί μου εἶναι...» — Εἰσαὶ ἐλεύθερος τοῦ ἀπήνησεν ὁ κύριός του.

Οἱ ἀναγνώσται μας τώρα πρέπει νὰ ἀνακαλύψουν:

1ον Τὸ χρῶμα τοῦ χαρτιοῦ τοῦ τρίτου.

2ον Τὸ χρῶμα τῶν τριῶν χαρτιῶν πού κολλήθηκαν στὶς ράχες τῶν σκλάβων.

3ον Πὼς ὁ τρίτος δούλος βρῆκε πρῶτος τὴν ἀκριβὴ ἀπάντησι;

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δύο ζεῦγη συζύγων, ὁ Κώστας καὶ ἡ Μαίρη, καὶ ὁ Παῦλος καὶ ἡ "Αννα, ἐπιστρέφουν ἀπ' τὴν ἐξοχὴ καὶ κάνουν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν γιὰ νὰ δοῦν τί τοὺς περισσεύει.

"Ο Κώστας ἔχει 80 δρ. "Η "Αννα ἔχει τόσα ὅσα ὁ Κώστας καὶ ὁ Παῦλος μαζί. "Η Μαίρη πάλι ἔχει τόσα ὅσα ἡ "Αννα καὶ ὁ Παῦλος. Τέλος ἡ "Αννα, καὶ ὁ Κώστας μαζί, ἔχουν πέντε φορές περισσοτέρων ὅσων ἔχει ὁ Παῦλος.

Τί ἔχει ἕκαστος;

Αἱ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 12 ΦΥΛΛΟΥ

Ναὶ ἡ δὲ: 1, 2, 4, 8 ὄχι. 3, 5, 6, 7 ναί.

Πρόβλημα: "Η κλίμαξ ἀποτελεῖται ἀπὸ 119 βαθμοὺς.

Πόσοι ἦσαν; 48 κῆποι — 16 κυρίες.

Ζητεῖται ἕνας ποταμός: Σηκουάνας.

"Ακροστιχίς: Κασιόρα (Καλαμάρι, "Αρχιμηνιά, "Ιανουάριος, Σόλων, "Αχελῶς, Ρώμη, Εἰκόνα, "Ιούλιος, "Αρχιτρονιά).

Αἰνιγμα: "Ο καθρέπτης. "Επίκαιρον: Νίκος, Τάκης, Κώστας, Παῦλος, "Ελένη, Μαρία.

"Αριθμητικόν: 5x2=10+10=20:4=5-5=0.

λίγη ευθυμία

ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΠΟΛΥ...

Στην κατασκήνωσι:
— Περιμένω Παναγιώτη τα ψάρια. Το λάδι έχει κάψει στο τηγάνι...

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ!

Κάποιος πλασιέ είχε άφριχθί σε μία έπαρχιακή πόλη για να πλασάρει το έμπορεύμα του σκύλου που αντιπροσώπευε.

Ήταν αξιωματικός και η πρώτη του δουλειά ήταν να μπει σ' ένα λαϊκό κουρείο να ξυρισθί.

Ο κουρέας, βλέποντας το καλό παρουσιαστικό του πελάτου του του ζήτησε για το ξύρισμα διπλάσια απ' την κανονική τιμή, την όποια ο ξένος πλήρωσε με προθυμία. Κατόπιν άρχισε να μιλά για τις πολλές μύγες που υπήρχαν στο κουρείο.

— Έχετε δίκαιο, κύριε, του άπαντησε ο κουρέας. Δυστυχώς δεν μπορώ να απαλλαγώ απ' αυτά τα έντομα παρ' όλα τα εξοντωτικά φάρμακα που μετεχειρίστηκα.

— Δώσε μου εκατό δραχμές, του πρότεινε ο πλασιέ και σου εγγυώμαι εγώ ότι το φάρμακο που θα σου πω να μεταχειρισθής σ' ένα λεπτό θα έχει κεραυνόβολο αποτέλεσμα.

Ο κουρέας συνεζήτησε λίγο την πρότασι του πελάτου και στο τέλος του έδωσε τις 100 δραχμές.

— Λοιπόν... του εξήγησε τότε ο πλασιέ, ανοίγοντας την πόρτα για να φύγη. Πιάσε μία απ' αυτές τις μύγες, ξύρισέ την, χρέωσέ την όσο χρέωσες και το δικό μου ξύρισμα και τότε να είσαι βέβαιος ότι δεν θα ξαναδής μύγα στο μαγαζί σου!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΩΣ!

— Εμένα ο άντρας μου, όταν δεν κατορθώνει να τα οικονομίση, παίρνει δουλειά στο σπίτι και εργάζεται την νύχτα. Έτσι βγάζει περισσότερα λεφτά. Γιατί δεν κάνει το ίδιο και ο δικός σου;

— Ο δικός μου είναι κίτσος!...

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΘΗ;

Ένας νεαρός δικηγόρος υπερασπίζεται ένα πλαστογράφο, ο οποίος έλειπε από εξωτερικό. Παραδόξως όμως, το δικαστήριο κηρύσσει αθώο τον κατηγορούμενο, επειδή ίδιος δεν είχε πολλά επιβαρυντικά στοιχεία.

Ο δικηγόρος του τηλεγραφήει:

— Η αλήθεια εθιμάμεινε!

Και ο καταγραστής απαντά:

— Κάμετε άνασκηνη!

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ...

Ήσαν δυο τὰ σκυλιά. Τὸ ἓνα ἄσπρο καὶ τὸ ἄλλο μαύρο. Ὁ λόγος τῆς διαφορᾶς τοῦς ἔμεινε ἀνεξακρίβωτος. Τὸ γεγονός ὥστόσο ἦταν ὅτι τὰ δυο σκυλιά συνεπλάκησαν μίαν ὥρᾳ ἡμέραν κατὰ τρόπον τρομερόν. Διότι τρομερὸς εἶναι ὁ σκυλοκαυγᾶς, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀντίπαλοι «τρώγονται» σὰ σκυλιά.

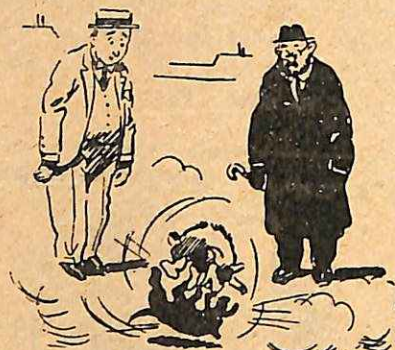
Οἱ μάρτυρες τῆς θανάσιμου ταύτης μονομαχίας ἦσαν ἐπίσης δυο. Καὶ κατὰ σύμπτωσιν ὁ ἓνας ντυμένος στὰ ἄσπρα — φοροῦσε ἀκόμη καὶ ψαδάκι στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος — καὶ ὁ ἄλλος στὰ μαύρα, εἶχε καὶ μαύρα γένη.

Ἐστάθῃσαν λοιπὸν οἱ δυο ἄνθρωποι καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν συμπλοκὴν. Ὁ κύριος μὲ τὰ μαύρα, βλέποντας ὅτι ὁ μαύρος σκύλος... ἐδέρετο ἀνελῶς ἀπὸ τὸν λευκόν, ἐπρότεινε:

— Πρέπει νὰ τοὺς χωρίσουμε κύριε!

Ὁ ἄλλος ὅμως — μὲ τὰ ἄσπρα — ἦταν ἐνθουσιασμένος ἐπειδὴ νικούσε ὁ ἄσπρος σκύλος.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπε. Μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ τὸ γεγονός ὅτι τὴν τρώει αὐτὸ τὸ ἀραπόσκυλο.

Ὁ «μαύρος» κύριος ἐζήτησε διασάφηναι:

— Τί ἐννοεῖτε κύριε;

— Ἐννοῶ ὅτι, ἐφ' ὅσον εἶναι μαύρος ὁ σκύλος, καλῶς δέρεται. Τὸ μαύρο εἶναι τὸ πιὸ ἀντιπαθὲς χρῶμα.

Ὁ «μαύρος» ἄνθρωπος ἠρεθίσθη:

— Τὸ μαύρο χρῶμα εἶναι σοδαρόν καὶ σοδαροὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ φοροῦν. Ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ ἄσπρο εἶναι ἐλαφρόν καὶ ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν γούστο.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἠρεθίσθη ὁ «ἄσπρος» κύριος:

— Προσέξτε, κύριε, πὼς μιλάτε!

— Περιττὰ αἱ συστάσεις. Ἐγὼ δὲ νὰ τὸ νίσω καὶ τοῦτο: ὅτι εἶναι ἐξωφρενικὸς γελοῖον νὰ ἐμφανίζεται ἓνας ἄνθρωπος, στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος, μὲ ἄσπρα ροῦχα!

Καὶ ἡ συνέχεια:

ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΠΕΙΘΕ;

Ὁ λευκὸς στοὺς ἀνθρωποφάγους:
— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς φυτοφαγίας...

299 ΜΑΤΙΑ!

Ἐνῷ μιλοῦσα προχθὲς στὸ μνημόσυνο τοῦ φίλου μας τοῦ Περικλῆ, 299 μάτια εἶχαν δακρύσει.

— Γιατί 299;

— Ἦσαν 150 ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ ἓνας ἦταν ἀλλοίθωρος καὶ τὸ ἀριστερὸ τοῦ ματί κύτταξε ἄλλου. Δάκρυσε λοιπὸν τὸ δεξιὸ τοῦ ματί ποὺ ἔβλεπε σ' ἐμένα!

ΛΟΓΙΚΟΝ!

Ὁ δάσκαλος (δείχνοντας δύο σημεῖα στὸν μαυροπίνακα):

— Δύο σφῆρες ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα, ὁ ἓνας μὲ ταχύτητα 90 χιλιομέτρων καὶ ὁ ἄλλος 120 τὴν ὥρα. Λέγε Δημητριάδη, ποὺ πρέπει νὰ συναντηθοῦν;

— Στὸ Νοσοκομεῖο!

ΕΤΣΙ, ΜΑΛΙΣΤΑ!

— Ἡ Λουλουῖκα μας, ποὺ δὲν ἔκλεισε ἀκόμα τὰ ἐπτά, μὲ τὸ χεράκι τῆς σταμάτησε κάποτε ἓνα σιδηροδρομικὸ συρμό!

— Καὶ πὼς αὐτό;

— Τράβηξε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου!

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ!

— Στὸ σχολεῖο, ὁ δάσκαλος:

— Πές μου, παιδί μου, ἅμα κόψης ἓνα μπιφτέκι στὰ δύο καὶ κάθε κομμάτι τὸ κόψης πάλι στὰ δύο, τί έχεις;

— Τέταρτα.

— Μπράβο! Κι' ἅμα κόψης καὶ τὰ τέταρτα σὲ δύο;

— Ὅγδοα!

— Ὁραῖα, κι' ὕστερα;

— Δέκατα ἕκτα.

— Θανιάσια, κι' ἔπειτα;

— Τριακοστὰ δεῦτερα.

— Καὶ κατόπιν;

— Κιμὰ, δάσκαλε!

ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΛΟΓΟΣ

— Τὸ μόνο πίνακα ποὺ μπόρεσα νὰ δῶ στὴν ἐκθεσὶ ἦταν ὁ δικός σου...

— Εὐχαριστῶ φίλε μου!

— ...γιατί μπροστὰ στοὺς ἄλλους ἦταν μαζεμένος πολλὸς κόσμος.

Γιὰ νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ὄνομα Φράγκων ἡγεμόνων τῆς Ἀχαΐας τοῦ 13ου αἰῶνος.
2. Εἶδος ἀθλητικοῦ ἀγωνίσματος. — Τὸ καρδίι κάνει...
3. Ρ.Ι. — Μία ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ποὺ μαθαίνει τὸ παιδί. — Μέρος τοῦ ναοῦ.
4. Ἐπίθετον τοῦ περιφημοτέρου Γάλλου στρατηγοῦ. — Καλῶς.
5. Τίτλος διαιτοῦ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ σύγχρονος τοῦ Σόλωνος Σκύθης περιηγητῆς τῆς Ἑλλάδος.
6. Μελὸδραμα. — Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἡφαίστειον.
7. Ἀπάσας. — Ἀκρωτήριο.
8. Νότα. — Τμήμα ἱππικοῦ. — Καλῶς.
9. Σ.Ι. — Ὁ ὁποῖος. — Τίτλος βασιλέως κράτους τῆς Ἀσίας.
10. Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
11. Πόλις τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου (αἰτ.).

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸ σταυρόλεξό μας εἶναι δλίγον δύσκολον. Γι' αὐτὸ θὰ δεχώμεθα τὴν λύσιν του μέχρι τῆς 12ης Ἰανουαρίου. Ὅσοι ἐπιτύχουν τὴν ἀκριβῆ λύσιν, θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς σελίδος αὐτῆς.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Ἐπώνυμον διαδοχικοῦ Τούρκου πειρατοῦ τοῦ 16ου αἰῶνος.
2. Ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. — Ἐπιδημία (κλῆτ.).
3. ΛΜ. — Ἐν τῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν τῆς Βρετανικῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνώσεως, εἰς τὸ Ν. Α. ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς. — Ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο γράμματα ὠνομάσθηκε τὸ πρῶτο βιότλιο τοῦ μαθητοῦ.
4. Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, μετασχὼν τῆς ἐκστρατείας τῆς Σικελίας. — Ἀπαντα.
5. Ὅλος. — Ἀρχαία θεὰ (αἰγ.).
6. Ξένος συγγραφεὺς, καταστάς περιφημὸς διὰ τὰ πολυμῆκα τοῦ μυθιστορήματός. — ΑΤ.
7. Φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἑνα ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα διδασκάλους τῶν Ἀθηνῶν.
8. Ζῶσα ὑπαρξίς. — Ἐρωτηματικόν.
9. ΥΕ. — Τῆς ὁποίας. Τοδρὸς στρατηγός, γνωστός καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον ἱταλοαθησινισκὸν πόλεμον.
10. Ἀγγελιαφόρος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. — Σύγχρονος Ἑλλήν Ὀλυμπιονίκης (κλῆτ.).
11. Ἰερὸν κτίσμα (κλῆτ.). — Φωτίζει. — Νότα.
12. Νότα.
13. Πόλις τῆς Ἀγγλίας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Στὸ παιγνίδι αὐτὸ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος 8—10 παίκται καὶ πάντως ἄνω τῶν πέντε γιὰ νὰ ἔχη ἐνδιαφέρον.

Ἐπάνω σὲ ἓνα τραπέζι τοποθετοῦνται δέκα περίπου διάφορα μικροαντικείμενα (ἓνα κουτί σπέρτα, ἓνα τόπι, ἓνα πηροῦνι, μιά μικρὴ κούκλα κλπ.). Οἱ μετέχοντες στὸ παιγνίδι ἔχουν δικαίωμα νὰ παρατηρήσουν ἐπὶ ἓνα λ ε π τ ὁ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα καλύπτονται ἔπειτα μὲ μιά πετσέτα.

Ἐν συνεχείᾳ κάθε παίκτης πρέπει νὰ γράψῃ ἐκ μνήμης σ' ἓνα κομμάτι χαρτί τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶδεν. Ἐπειτα σηκώνεται ἡ πετσέτα καὶ γίνετα ἡ βαθμολογία. Γιὰ κάθε ἀντικείμενο ποὺ ἐγράφη στὸ χαρτί καὶ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει πράγματι στὸ τραπέζι, ὁ παίκτης παίρνει ἓνα βαθμό. Γιὰ κάθε ἀντικείμενο ὅμως ποὺ ἔγραψε ἐσφαλμένως, χωρὶς νὰ ὑπάρχη στὸ τραπέζι, χάνει ἓνα βαθμό. Στὸ τέλος γίνετα ἡ πρόσθεσις τῶν βαθμῶν — ἢ ἡ ἀφαίρεσις, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν λανθασμέναι ἀπαντήσεις — καὶ ὁποῖος κεοδίση περισσότερους βαθμούς, θεωρεῖται νικητής.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἀντικείμενα ποὺ ὑπάρχουν στὸ τραπέζι μποροῦν νὰ ἀυξηθοῦν εἰς 25. Σ' αὐτὴ ὅμως τὴν περίπτωση οἱ παίκται θὰ ἀφθεθοῦν νὰ τὰ παρατηρήσουν ἐπὶ πέντε λεπτά, πρὶν καλυφθοῦν ἀπὸ τὴν πετσέτα.

Εἶναι ἓνα ἐνδιαφέρον παιγνίδι, ποὺ ἐξασκεῖ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ταχύτητα τῆς ἀντιλήψεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ

Χρ. Χ. Οικονόμου, Βούλαν. Τὰ σταυρόλεξά σας δχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Προσέχετε ἰδίως εἰς τὴν ὀρθογραφίαν τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε πρέπει νὰ μὴ εἶναι ἐξεζητημένα. — Θ. Κορτσάρη. Τὸ κολοσσάριον εἰς ἑκτασιν σταυρόλεξόν σας «Ε. Ο. Ν.» ἔχει ἐλαχίστας λέξεις. Στείλατε κανένα ἄλλο. — Γ. Ἀναγνώστη. Σιὰ σπῆταν. Ὁρατοὶ τὸ σχῆμα, ἀλλ' ὄχι πλῆρες ὅς σταυρόλεξον. Προσέχετε εἰς τὴν ὀρθογραφίαν (γράφετε: βρίζα, μαρό, ράβα. Ρωδανὸς κλπ.). Δὲν πιστεύω νὰ γράψετε ἀνορθογράφα τὴς λέξεως ἐπειδὴ ἁπλῶς ταιριάζουν σὲ τετραγώνια. — Γ. Ἀναγνώστη. Ἐνταῦθα. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ σᾶς. Ὅχι λυτοδίετο ἀλλὰ διτοδιᾶτο, ὅτε λύδας ἀλλὰ λῖδας καὶ ὄχι Ὀκασότο, ὅτε λῦδας ἀλλὰ λῖδας. — Μ. Καπτεζέλου. Τοίποιν. Θυσιάζετε καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. (Νόε, ἐνὶ εἶναι Νόε). — Ἀν. Ταῖραν. Ἰωάννινα. Τὸ σταυρόλεξόν σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο, γιατί ὅλα σχεδὸν αἱ λέξεις εἶναι μὲ 2 ἢ 3 γράμματα (ἄρθρα, μῦθρα, ἀντωνυμῖαι κλπ.).

Παρακαλοῦνται ὅσοι μᾶς στέλλουν σταυρόλεξα πρὸς δημοσίευσιν, νὰ τὰ σχεδιάζουν μὲ σινιέ καὶ μελάνη καὶ νὰ γράφουν σὲ ἄλλο χαρτί τὴν λύσιν καὶ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Θὰ προτιμῶνται.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως, 1. τάπη, 2. κρόνος, 3. ἀπειρα, 4. Τεσσαλοβακία, 5. Μενεζίκ, 6. ἀκτιμών, 7. ἀρχιμανδρίτης, 8. Ἀδωνις, 9. Ἰππία, 10. ἡγάπα, 11. ἡγάπα, 12. Καθέτας, 13. Καθαράκα, 14. ἄρτου, 15. ἔριον, 16. Τσέχοι, 17. ἄλφι, 18. πρῶτος, 19. Ἀδωνις, 20. Σάμο, 21. κούλα, 22. Ἐκάθη, 23. μισοί, 24. Ἀκαρινῆς. Μὲ συλλαβὰς: Τηλέμαχος (ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ), Πέλεκος, Ἀλαμᾶνα, ΚαλλιμαχοΣ.

ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ παιγνίδι τοῦ περιγράφουμε, πρέπει νὰ γίνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι 8—10 ἀντίγραφα τοῦ ἴδιου κειμένου. Τὰ ἀντίγραφα θὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅσοι καὶ οἱ παίκται (8—10), περισσότερα ἢ ὀλίγωτερα, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετεχόντων. Ὡς θέμα ἀντιγραφῆς ὀρίζετα ἓνα ἀδόσπασμα βιβλίου, ἀπὸ 30—40 ἀράδες.

Ἐπειτα ὀρίζετα ἓνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διαγραφῇ — μὲ μιά μολυβία — ἀπὸ διατάξ τῶν λέξεων τοῦ κειμένου, ὅπου ἐννοεῖται ὑπάρχει. Τὰ ἀντίγραφα διανέμονται εἰς τοὺς παίκταις, ὀρίζετα τὸ γράμμα ποὺ θὰ διαγραφῇ — λ. χ. τὸ λ — καὶ ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.

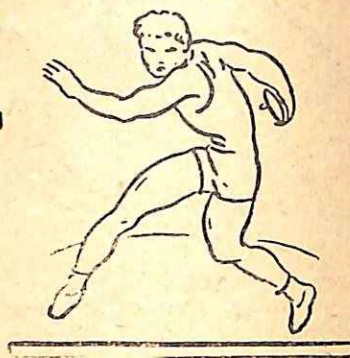
Οἱ μετέχοντες πρέπει νὰ παραδώσουν τὰ ἀντίγραφα ποὺ ἔχουν στὰ χεῖρά τους σὲ ὀρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι, π. χ. σὲ 2 λεπτά.

Οἱ μετέχοντες εἰς τὸ παιγνίδι βαθμολογοῦνται ὡς ἑξῆς: γιὰ κάθε γράμμα ποὺ διεγράφη — γιὰ κάθε λ στὴν περίπτωσιν τοῦ παραδειγματός μας — παίρνουν ἓνα βαθμό. Χάνουν ὅμως ἓξ ἄλλου δέκα βαθμούς γιὰ κάθε γράμμα ποὺ λησμονήσαν νὰ διαγράψουν.

Νικητὴς ἀναδεικνύετα ὁ κείνος ποὺ συγκεντρώνει τοὺς περισσότερους βαθμούς.

Σημειώτεον ὅτι ἀντὶ νὰ γίνῃ ἀντιγραφὴ κειμένου μπορεῖ νὰ μοιρασθοῦν στοὺς παίκταις παραγράφοι ποὺ θὰ κοποῦν ἀπὸ μιά παλὰ ἐφημερίδα, περιοδικὸ κλπ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν ὅλοι τὸ ἴδιο κείμενο μπροστὰ τοὺς.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο στίβος σάς αναμένει!

Είχαμε κάποτε ένα ασυναγώνιστο δρομέα ταχύτητας, τον Ρένο Φραγκούδη. Ο Φραγκούδης έτίμησε άπειρες φορές τον Έλληνικό αθλητισμό και ύστερα από ένδοξη δρόμο δέκα χρόνων εγκατέλειψε τον αθλητισμό. Έκτοτε η Έλλάς δεν κατώρθωσε να ανάδειξη έναν καλό «σπρίντερ». Η «άνανέωσις» δεν ήκολούθησε την «φθορά», πράγμα που έπικρανε πολύ τους φιλάθλους μας.

Την ανανέωσι των στελεχών του αθλητισμού μας αποβλέπει πρώτ' απ' όλα να πραγματοποιήσει η αθλητική εξόρμησις της Ε.Ο.Ν. Μέσα εις τας χιλιάδας των νέων μας υπάρχουν ασφαλώς πολλοί που έχουν την αθλητική ικανότητα χωρίς να την υπομιζώνται. Είναι σαν το άδαμαντωρυχείον που μένει άγνωστο κάτω από τη γη, έως ότου το ανοίξει η σκαπάνη.

Το ρόλο ακριβώς της σκαπάνης θα αναλάβει η αθλητική έκστρατεία της Ε.Ο.Ν. Από τας εκατοντάδας χιλιάδων των μελών της, που έσυνήθισαν εις την τάξιν, εις την πειθα-

ρίαν και πού έθεσαν τας υπάρξεις τους στην υπόθεσι της πατρίδος, θα ξεπηδήσουν ένα, δύο, τρείς, δέκα, εκατόν μεγάλοι αθληταί. Ο αθλητισμός μας θα ανανεωθεί και όχι μόνο αυτό, αλλά θα πάη μακρύτερα από τα στενά όρια της Βαλκανικής.

Η Έλλάς, μικρή και άνοργάνωτη, όπως ήταν στα χρόνια του γενικού ξεχαρβαλώματος, είχε κατορθώσει ωστόσο να κρατήσει μια κάποια συνέχεια της ένδοξου αθλητικής ιστορίας της. Πόσα θαύματα λοιπόν θα μπορέση να κάνει τώρα που διασπείρει τα Κράτους της 4ης Αυγούστου και τη δημιουργική πνοή του μεγάλου μας Αρχηγού, που ανέλαβε στα γερά του χέρια και τη διεύθυνσι των αθλητικών μας πραγμάτων;

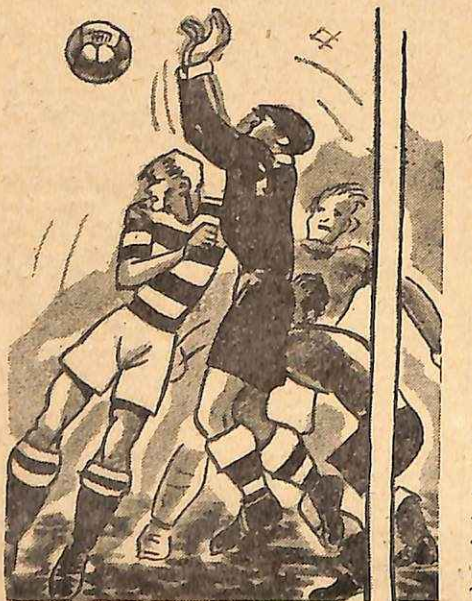
Φαλαγγίται! Αγκαλιάστε με χαρά τον αθλητισμό, που πάντα απέτελεσε για την Έλλάδα μια δεύτερη θρησκεία. Το θέλει η παράδοσις, το θέλει η Πατρίδα, αυτός ο ίδιος ο ΑΡΧΗΓΟΣ!

Ο στίβος σάς αναμένει!

Αί ξένοι ομάδες

ΦΕΡΕΝΤΣΒΑΡΟΣ 5 - ΜΙΚΤΗ Ε.Π.Ο. 3

Ούτε άνωτεροι, ούτε έμπειρότεροι, αλλά ούτε τεχνικώτεροι ήσαν οι ένδεκα μικροσκοπικοί Έλληνες παίκται από τους Ούγγρους ποδοσφαιριστάς της περιφήμου «Φερεντσβά-

ρος», την οποίαν αντιμετώπισαν την περασμένη Κυριακή στο γήπεδο του «Παναθηναϊκού». Και όμως! Χάρις εις το έξοχον ψυχικό τους σθένος, την μαχητικότητα, την όρμη που επέδειξαν, και κυρίως χάρις εις την πίστιν που είχαν ότι θα μπορούσαν να νικήσουν, έπαιξαν κατά την διάρκεια του δλοκλήρου του Α' ημίχρονίου ως ίσοι προς ίσους, έναντι των Ούγγρων και συνήρπασαν τας χιλιάδας των θεατών με το ωραίο τους παιχνίδι. Και έτελείωσαν το μισό διάστημα του αγώνος νικηταί, με τέρματα δύο, τα οποία έπέτυχαν οι Βικελίδης και Τσοούτσος. Έναντι ενός της «Φερεντσβάρος». Και αυτό το ένα, κατ' άτυχή σύμπτωσιν, έπέτυχεν ιδιόκως μιας παίκτης, ο Χέλμης, εν τη προσπάθειά του να πασάρη εις τον τερματοφύλακα Σκλαβούινον.

Αλλά η προσπάθεια των παικτών μας απέδειχθη ανώτερα των δυνάμεών τους. Εις το Α' ημίχρονον κατέβησαν όλως των τας δυνάμεις και έξηντήθησαν. Τους εκούρασεν έξ άλλου πολύ το βαρύ λασπώδες γήπεδον, εις το οποίον δεν είναι συνηθισμένοι να παίζουν. Έτσι όταν άρχισε το Β' ημίχρονον δεν ήσαν εις θέσιν να αντιδράσουν εις το συστηματικό παιχνί-

δι των αντιπάλων των, οι οποίοι, φιλοτιμούμενοι και βλέποντες το ένδεχόμενο μιας ήττης, ανέπτυξαν όλη την τέχνη και την όρμη τους. Οι Έλληνες όπισθοφύλακες ήγωνίσθησαν με αυτοθυσίαν, αλλά δεν έβοηθούντο καθόλου από τους μέσους. Ήσαν και οι τρείς - Κοντούλης, Χέλμης, Ρεμούνδος - οι χειρότεροι παίκται της ομάδος μας και μπορεί να λεχθή ότι άρνητικήν μόνον ύπηρεσίαν προσέφεραν εις αυτήν.

Οι Ούγγροι, επιβαλλόμενοι συνεχώς, έκλεισαν την ελληνική ομάδα στην άμυντική της περιοχή. Και το άποτέλεσμα δεν άργησε να ίσοφαρισθί. Αργότερα οι Ούγγροι έπέτυχαν δύο ακόμη τέρματα και έφέροντο νικηταί με 4-2. Ο Παπαδόπουλος με κτύπημα πέναλτυ έμείωσε την διαφορά (4-3), άλλ' ο νεώτερος Σάροσι έπέτυχε και πέμπτον τέρμα.

Ο αγών έληξε με 5-3.

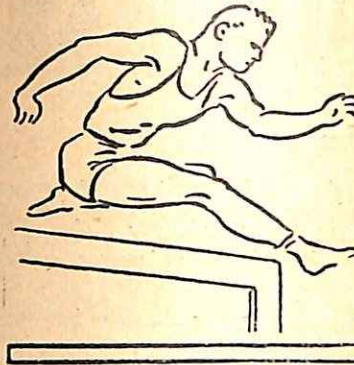
Κατά την διάρκεια του Β' ημίχρονου έγινόντο λυπηρά έπεισόδια μεταξύ των παικτών, των παικτών και του κοινού και του διαιτητού. Το περίεργον εις όλην αυτήν την υπόθεσιν είναι ότι κανείς δεν έμεινε ευχαριστημένος από τον διαιτητήν. Οι Ούγγροι και οι Έλληνες παίκται ένόμιζον ότι ήδικοούντο από την διαιτησίαν. Οι θεαταί ισχυρίζοντο ότι ο διαιτητής «έχαντάκωσε» την ελληνικήν ομάδα. Αποφεύγουμε να κάνωμε κρίσεις επί του ζητήματος αυτού, άλλ' εκείνο που πρέπει να θεωρηθί ως βέβαιον είναι ότι ο διαιτητής ήθέλησε να παίξη με απόλυτον άμεροληψίαν. Πιθανόν ν' απέδειχθη άνεπαρκής, άλλ' όχι πάντως μεροληπτικός ύπερ της μιας ή της άλλης ομάδος.

Τόν αγώνα παρηκολούθησε και ο κυβερνητικός έπίτροπος της Νεολαίας κ. Αλέξ. Καυελλόπουλος μετά του ύπασπιστού του κ. Νικολοπούλου.

Η ΕΥΓΥΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Οι φίλαθλοι του Αιγίου απέστειλαν διά του Δημάρχου της πόλεως των τηλεγράφημα προς τον Αρχηγόν της Έθνικής Κυβερνήσεως, διά του οποίου εκφράζουν την ευγνωμοσύνην της άθλουμένης νεότητος διά την ύπ' αυτού ανάληψιν της ήγεσίας του αθλητισμού.

Οι φίλαθλοι του Αιγίου εκφράζουν την βεβαιότητα ότι κατόπιν τούτου θα ανατείλουν διά τον Έλληνικόν αθλητισμόν ήμέραι δόξης και μεγαλείου.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Αθλητικά παιχνίδια

Η ΚΑΛΑΘΟΣΦΑΙΡΙΣΙΣ (ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ)

Η καλαθοσφαίρισις - το μπάσκετ μπόλ, όπως είναι γνωστό, - είναι αμερικάνικο παιχνίδι και έχει μεγάλη διάδοσι σ' όλοκληρον τον κόσμο, γιατί θεωρείται ως ένα από τα καλλίτερα παιχνίδια και αποτελεί τέλειον σύστημα εκγυμνάσεως όλοκληρου του σώματος. Πραγματικά το μπάσκετ μπόλ γυμνάζει όλα τα μέλη του σώματος, με την συνεχή κίνησι, με τας έκτινάξεις των χειρών, τας στροφάς του σώματος, τας επικύψεις και ακόμη γυμνάζει την αντίληψιν και συνηθίζει εις την άκρίβειαν των ύπολογισμών.

Το μπάσκετ μπόλ παίζεται σε μικρό γήπεδο - περί των τεχνικών λεπτομερειών θα γράψωμε σε άλλο φύλλο - με ειδική μπάλλα, λίγο μεγαλύτερη από εκείνη του ποδοσφαίρου.

Εκείνο που πρέπει να προσέχουν απ' την αρχή όσοι θέλουν να παίξουν μπάσκετ μπόλ, είναι η τεχνική της μπάλλας. Θα είναι ο κυριώτερος συντελεστής της έπιτυχίας.

Στην αρχή πρέπει να μάθετε πως να πιάνετε τη μπάλλα με ασφάλεια και πως να κάνετε τις «πάσες».

Και έχουμε την πάσα με το ένα χέρι που γίνεται στο ύψος του σώματος, προς όλως τας κατευθύνσεις, την πάσα που γίνεται επάνω απ' το κεφάλι και γενικώς κάθε είδος μεταβιβάσεως της μπάλλας, που μπορεί να μάς χρησιμεύσι στις δύσκολες στιγμές του αγώνος, όταν θέλουμε να στείλουμε τη μπάλλα στον συμπαίκτη μας και εύρισκώμεθα πολιορκημένοι από τους αντιπάλους.

Έπειτα έχουμε την πάσα με τα δύο χέρια. Πρέπει να εξασκηθώμε πολύ, για να μεταβιβάσουμε τη μπάλλα στον συμπαίκτη μας και να την δεχώμεθα απ' αυτόν, με τα δύο χέρια. Η πάσα με τα δύο χέρια χρησιμοποιείται πολύ εις το μπάσκετ μπόλ, γιατί έπιτρέπει, ιδίως στους κυνηγούς, να αλλάζουν γρήγορα πάσες και από κοντά.

Εξασκηθήτε λοιπόν να δέχεσθε την μπάλλα στις παλάμες των δύο χειρών σας, οι όποιες πρέπει να είναι αντίκουστές, ή μια δηλαδή να βλέπη την άλλη. Είναι σπουδαία ασφάλεια μετά το πιάσιμο της μπάλλας, να την τραβάτε άμέσως επάνω σας, προς το στήθος σας.

Μάθετε να προχωρήτε κυλώντας τη μπάλλα στο γάχω με το ένα χέρι και έπειτα με τα δύο έναλλάξ. Επίσης είναι απαραίτητο να εξασκηθήτε για να προχωρήτε κτυπώντας τη μπάλλα στο έδαφος και κάνοντάς την να αναπηδήσει. Στην αρχή θα προπονηθήτε με το ένα χέρι και έπειτα με τα δύο. Θα προχωρήτε δηλαδή τρέχοντας και κάνοντας «γκέλες» στη μπάλλα, μια με το δεξί και μια με

το άριστερό χέρι. Εάν κατέχετε καλά αυτό το παιχνίδι, πού δεν είναι τόσο απλό όσο εκ πρώτης όψεως φαίνεται, θα μπορούτε να ξεγελάτε τον αντίπαλό σας, να τον περνάτε, να τον «ντριπλάρετε».

Πάντως πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας ότι η κατάχρησις των «ντριπλιν» είναι κακή, γιατί το μπάσκετ μπόλ είναι παιχνίδι όμαδικό. Προτιμάτε τις γρήγορες πάσες.

Και έπειτα έρχεται η σειρά του κυριωτέρου: Πώς να περνάτε τη μπάλλα μέσα από τη στεφάνη του καλαθίου από δίχτυ που είναι ανοιχτό κάτω. Γιατί όταν φθάσετε, αφού αποφύγετε τους αντιπάλους, μπροστά στο καλάθι, πρέπει να έχετε άπλυτον ακρίβειαν και ταχύτητα εκτελέσεως, για να πετάξετε τη μπάλλα εις τρον ώστε να περάση μέσα απ' τη στεφάνη και να πέση απ' το ανοιχτό μέρος του καλαθίου.

Εξασκηθήτε λοιπόν σ' αυτό σε όλες τις δυνατές θέσεις. Πεταίτε τη μπάλλα στο καλάθι απ' εύθείας, από το πλάι προς τα πίσω, με το ένα και με τα δύο χέρια σας, τρέχοντας ή επί τόπου.

Θα συνεχίσωμε στο έπόμενο.

ΟΙ ΝΕΟΙ

Με πόση χαρά παρηκολούθησαν κατά το 1938 οι φίλαθλοι τους νέους αθλητάς!

Ο Άνδρεάδης των 400 μ., ο Στρατάκος των 800, ο Ραγάζος και ο Νίτσας των δρόμων άντοχής, ο Στεφανάκης εις την σφαίρα, έρχονται με τα ωραία τους ρεκόρ να μάς διαβεβαιώσουν ότι θα κρατήσουν ύψηλά το γόητρον του Έλληνικου αθλητισμού.

ΟΙ Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Είς την μεγάλην αΐθουσαν του Υπουργείου Δικαιοσύνης, θαυμασίως διακεκοσμημένην, ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὸ Συνέδριον τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν, τὴν ἑναρξιν τοῦ ὁποῖου ἐκήρυξεν ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος.

Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποτελεῖ μίαν αὐτόχρημα παρακαταθήκην διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ πρῶτον τοῦτο Συνέδριον, ἀποσκοποῦν τὸν συντονισμόν τῆς τελουμένης ἐργασίας τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀσκήσεως τῶν μελῶν τῆς Ὁργανώσεως καὶ τῆς ὁμοιορρυθμοῦ λειτουργίας τῆς Διοικήσεως, εἶναι ἕνας ἱστορικὸς σταθμὸς τῆς πρακτικωτέρας ἐμπειώσεως τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ προσεχές τεῦχος θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ὅπως κάθε Τμήμα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐφιλοτιμήθη νὰ ἐορτάσῃ μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν ἑλληνικὴν πατροπαράδοτον ἐορτὴν τῆς πρωτοχρονιάτικης πῆττας, καὶ ἡ Δ.Α.Σ. δὲν ὑπέστησε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονίδος ὁ Κ.Ε.Ν. ἔκοψε τὴν πῆτταν εἰς τὸν «Οἶκον Φοιτητοῦ» διὰ τοὺς τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος.

Ἐνταῦθα ἔτυχεν ἐνθουσιωδестаῆς ὑποδοχῆς, γενόμενος ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἐορτὴ εἰς τὸν Οἶκον συνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου χρόνου, τὸν ὁποῖον οἱ Φαλαγγῖται ὑπεδέχθησαν διασκεδάζοντες.

— Τὴν ἡμέραν τοῦ Νέου Ἔτους ὁ Κ.Ε. ἔκοψε τὴν πῆτταν τῆς Δ.Α.Σ., κατὰ τὴν ἐορτὴν ἥτις ἐδόθη τὰς βραδυνὰς ὥρας εἰς τὰς αἰθούσας τελετῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

Εἰς τὴν ἐορτὴν ἐκτός τοῦ κ. Ἐπιτρόπου παρέστη τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς, ἡ περιφ. Διοικητρία Θηλέων καὶ ἡ Διοικητρία Ὑποδιοικήσεως Α.Σ.Θ. μετὰ τῶν ἐπιτελείων τῶν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐορτῆς καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα χορὸν τὸ κέφι καὶ ὁ ἐνθουσιασμός δὲν ἐγκατέλειπε καθόλου τοὺς Φαλαγγίτας.

Ἰδιαίτερος συνεκίνησε τοὺς παρισταμένους ἡ ὠραία ἐκτέλεσις ὑπὸ τῆς χορωδίας τῶν Δωδεκανησιῶν φοιτητῶν τραγουδιοῦ τῶν Δωδεκανήσων μας.

— Σοβαρὰ κίνησις καταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀρτίαν συγκρότησιν τοῦ Λόγου Ἐργασίας τῆς Δ.Α.Σ. Ἡδὴ ἤρχισε τακτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Λόγου δις τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανικοῦ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐκόπη ἡ πῆττα εἰς τὴν αἶθουσαν τελετῶν τῆς Φοιτητικῆς Λέσχης.

Τὴν ἔκοψε δὲ ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγός, τὰ δὲ τεμάχια τῆς πῆττας τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν ἐστάλησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Εὐρήνη πύχαρίστησε διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματός πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν:

«Ἀπάσας θερμότατα εὐχαριστῶ δι' ὠραιότητην πῆτταν καὶ καλὰς εὐχάς.

Εὐρήνη»

Εἶχανε ὅμως καὶ μιὰ ἀκόμη μεγάλη χαρὰ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Υ.Θ.Α.Σ. νὰρὰ πού τὴν προέξηνσε ἕνα ὁραϊστὸν ραδιόφωνον, δῶρον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς ἔκαναν συμβούλιο ὁλοι οἱ Ὑποτομεῖς καὶ ἐκανονίσθη τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν γιὰ τὸ κόψιμο τῆς πῆττας. Τὸ Σάββατον ὥραν 4.15 ἐγένετο ἡ ἐορτὴ τῆς πῆττας εἰς τὸν 3ον Ὑποτομεῖα τῆς Υ.Θ.Ν. εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Εἰς τὴν ἐορτὴν παρέστη ὁ Κ.Ε.Ν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βοορᾶ τὸ Σάββατον τῆς 24ης παρελθόντος μὲν Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἡλεκτροφωτισμοῦ τῆς συνοικίας Νέας Ἐρυθραίας καὶ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν τὴν Α.Ε. τὸν Ἀρχηγόν, ὅστις ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἐορτὴν.

Ἐπίσης ἐγένετο ὁ Ἀγιασμός τῶν Λαϊκῶν Συσσιτίων, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησεν ἡ Διοικητορία τῆς Ὑποδιοικήσεως μετὰ Φαλαγγιτισσῶν. Οὐδὲς Φαλαγγιτισσῶν ἔψαλε τὰ κάλαντα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως τῶν. Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐγένον αἱ ἐορταὶ διὰ τὸ κόψιμο τῆς πῆττας εἰς τὸ Ὑποδιαμερίσμα τοῦ Ψυχικοῦ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κ.Ε.Ν. καὶ ἡ περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Πρωτεύουσας. Τὸ νόμισμα ἔτυχεν εἰς τὸ τευχάκιον τῆς Ὁργανώσεως καὶ ἀντιστοιχοῦσε εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν Δασκαλοπούλου. Ὀμίλησεν ἡ Λογίστρια Ὁραγκάκη, Ὑπεύθυνος Σχολῆς. Ἐπίσης εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ὑποδιαμερισματος Χαλανδρίου προσεφώνησε τὴν Διοικητρίαν ἡ Ὑποδιαμερισματάρχης καὶ ἐπαίνθη ὠραϊστῶν ἔργων τῆς Φαλαγγιτισσῆς Βελινκίκα, ἀφορῶν τὴν Ὁρνάνωσιν. Ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐορτὴ τοῦ Ὑποδιαμερισματος Ἀμαρουσίου, ὅπου καὶ ὠμίλησεν ὠραϊστῶς ἡ Ὑποδιαμερισματάρχης Φαλαγγίτισσα Γερασίου. Ὁ Ἄντιος Βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη Φαλαγγίτισσα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐμφανισθεῖσα εἰς τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς, σκόρπισε ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν στὶς μικρὰς Φαλαγγίτισσας. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγός μετὰ τῆς ἐξοχωτάτης Κας Προέδρου, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος καὶ αἱ Ἀρχαὶ τοῦ προαστείου.

Οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν καθημερινῶς μᾶς παρεσκεύαζαν παραστατικὰς ἐορτάς. Φαλαγγίτισσαι τοῦ 4ου Ὑποτομεῖος ἔψαλαν τὰ κάλαντα, ἡ δὲ χορωδία τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐν Κηφισίᾳ οἰκίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς διὰ νὰ ψάλλῃ τὰ κάλαντα.

Τὴν Τρίτην τὸ πρῶτον βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν, ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν Ὁργάνωσιν, μετέβησαν εἰς τὰ Ἀναρρωτήρια τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Βούλας καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ Νοσοκομεῖα καὶ ἐμοίρασαν τὰ τεμάχια τῆς πῆττας ὅλων τῶν Ὑποτομῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἅτινα ἀνῆκαν εἰς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν, εἰς τὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τὴν τῆς περιφερειακῆς Διοικητρίας Θηλέων Πρωτεύουσας.

Ἐπίσης ἔψαλαν διάφορα τραγούδια, τὰ κάλαντα, ἐλληνικοὺς χορούς, πέρασαν δύο θαυμασίας ὥρας μαζί τους καὶ ἔφυγαν κατενθουσιασμένοι, ἀφίνοντας καὶ τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν διὰ τὴν Ὁργάνωσιν μας.

Οἱ Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ Υ.Θ.Α.

Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες,

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων εἰσερχόμεθα ἀπὸ σήμερα στὸν καινούργιον χρόνον 1939. Μὲ ἰδιαίτην χαρὰ, ὑπερηφάνειαν καὶ συγκίνησιν ἀπευθυνόμεναι πρὸς ὅλες ἐσᾶς, οἱ ὁποῖες κατὰ τὸ περασμένον ἔτος ἐδείξατε ὁλὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἑλληνικῆς σας ψυχῆς, μιᾶς ψυχῆς γεμάτης ἀπὸ εὐγένειας τῆς ἀθανάτης φυλῆς μας γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὶς καλύτερες εὐχὰς μου.

Ἡ γόνιμη ἐργασία σας κατὰ τὸ διάστημα πού πέρασε, δημιούργησε γιὰ τὸ νέο πού ἔχουμε νὰ διαδοῦμε περισσώτερες καὶ μεγαλύτερες ὑποχρεώσεις καὶ τὴν ἀνάγκην μιᾶς μεγαλυτέρας ἀκόμη ἐργασίας εἰς τῆς ὁποίας ὅμως τοὺς κόπους εἰμὶ βεβαία ὅτι ἐσυνήθισατε καὶ δι' αὐτὸ μετὰ πεποιθήσεως μπορούμε νὰ προβλεψοῦμε τὴν ἐπιτυχίαν.

Καὶ πρέπει ὅλες μας νὰ γνωρίζωμε ὅτι ὅλοι οἱ σκοποὶ, ὅλα τὰ ἔργα ἔχουν ἕνα τέρμα πού ἡ δὲν φθάνει κανεὶς ἢ φθάνει ὁπότε λέγει ὅτι ἐπέτυχε. Τὸ ἔργο ὅμως τὸ δικό μας καὶ οἱ σκοποὶ μας εἶναι ἀτέρμονα. Ἐχουν μόνον σταθμοὺς πού πρέπει νὰ φθάνωμε καὶ νὰ περνοῦμε ἀπ' αὐτοὺς ἀφίνοντας πίσω μας μόνον ἐπιτυχίες.

Καὶ τὸ 1938 ὑπῆρξε γιὰ μᾶς ἕνας σταθμὸς μιᾶς μεγάλης ἐπιτυχίας, μιᾶς μεγάλης ἀναγνωρίσεως τοῦ ἔργου μας, μιᾶς ἀπέραντης ἀγαπῆς Ἰανελληνικῆς, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ νεότητα ἀγαπῆς.

Τὸ 1939 βρίσκει τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν ὁδηγουμένην καὶ ἐμπνεομένην ἀπὸ τοὺς λατρευτοὺς Ἀρχηγούς, τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διαδόχον Παῦλον, τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ σύζυγον, τὴν Α.Β.Υ. τὴν Πριγκίπισσαν Φρειδερίκην καὶ τὸν Μεγάλον μας Ἀρχηγόν, τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Ἡ Ὑποδιοικητρία τῆς Υ.Θ.Α.

Αἰμιλία Βελισσαροπούλου

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, 16ην τρέχοντος, εἰς τὸ θέατρον Ν. Φιλαδελφείας θὰ γίνη ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐμφάνισις τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας. Κατ' αὐτὴν θὰ δοθῇ ἡ κωμῶδια «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγγας».

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐπίσης τραγούδια ὑπὸ τῆς χορωδίας τῆς Περιφερείας καὶ θὰ ἐκτελεσθῶν ὑπὸ τῆς μικρᾶς ὀρχήστρας τῆς Διευθύνσεως διάφορα μουσικὰ τεμάχια.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἡ Διεύθυνσις Σωματικῆς Ἀγωγῆς, Ψυχαγωγίας καὶ Προνοίας ἐγκατεστάθη εἰς ὁλόκληρον τὸ οἰκίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν (Κριεζώτου 12), τῆς Ὑποδιοικήσεως μεταφερθεῖσης εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους πρῶτον οἰκίαν τῆς. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ Διοικητὴς κ. Γιαννουλάτος εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ ἀνεπτυξε τὸ ὅλον πρόγραμμα, συστήσας πειθαρχίαν καὶ ἐργατικότητα, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ταχείαν διεκπεραίωσιν τῶν πολυσχιδῶν ἐργασιῶν.

— Παρὰ τῇ Περιφερειακῇ Διοικήσει ἤρχισε λειτουργοῦσα Διεύθυνσις Προνοίας. Εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῇ ἡ σημασία καὶ ἡ σκοπιμότης τοῦ ἔργου τῆς Διευθύνσεως ταύτης, ἡ ὁποία θὰ περιθάλψῃ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ ὅλους τοὺς ἀπόρους Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς περιφερείας.

— Κατὰ τὴν διάλεξιν τῆς προπαραελθούσης Τετάρτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» τμήμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τὸν Ἀρχηγόν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσημους οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς εἰς γενικὴν Συγκέντρωσιν ἀπάντων τῶν βαθμοφόρων Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως ὁμίλησεν εἰς

αὐτοὺς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

— Αὐρίον τὴν πρῶταν εἰς ἅπαντας τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερείας Πρωτεύουσας θὰ λάθῃ χώραν ἡ ἀνασθηθεῖσα ἐορτὴ τῆς Βασιλόπηττας.

— Ἐπανήρχισαν κανονικὰ αἱ ἐργασίαι εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Περιφερείας Πρωτεύουσας, αἱ ὁποῖαι εἰχον ἀτονῆσαι λόγω τῶν ἁγίων ἡμερῶν.

Διὰ τοὺς ἀφίχθέντας κ. κ. Περιφ. Διοικητὰς ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν διέθεσεν ὠρισμένον ἀριθμὸν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες καὶ χρησιμεύουν ὡς ξεναγοί.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΥ ΒΟΥΛΑΣ

Ἦταν ἕνα θαυμάσιον θέαμα ἡ προχθεσινὴ ἐπίσκεψις τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας στὰ μικρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Βούλας. Μ' ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν ἔτρεξαν τὰ μικρὰ κοντὰ τους, χόρεψαν μαζί τους, τραγούδησαν, γελοῦσαν ξενοιαστὰ τὰ ἄθῳα προσώπια τῶν δυστυχισμένων μικρῶν.

Πῆραν μὲ πολλὴ χαρὰ τὶς πῆττες πού τοὺς ἐμοίρασαν καὶ τέλος ὅταν πιά ἤλθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα φωνάζοντες: «Νὰ ξαναέλθετε», «Θὰ γίνουμε κι ἐμεῖς Φαλαγγίτισσες!».

Ἦταν ἕνα ἐπιθυμία πού ἔβγαίνει ἀπὸ τὶς εὐγνώμονες αὐτὲς ὑπάρξεις, ἦταν ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Αἱ Φαλαγγίτισσές μας γύρισαν τὸ μεσημέρι καταχαρούμενες μὲ τὶς πιὸ καλὰς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν προθυμία τῶν διευθυνουσῶν τὸ Ἰδρυμα μὲ τὴν μεγάλην ἱκανοποίησιν πού διασκέδασαν, πού σκόρπισαν χαρὰ στὰ χαριτωμένα μικρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Βούλας.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Τὴν περασμένη Τρίτῃ ἡ Σχολὴ Νεστορίδου ἔδωκε μίαν ὑπέροχην ἐορτὴν στὶς αἰθούσας τοῦ «Μαξίμ», τὶς ὁποῖες διέθεσεν εὐγενῶς ὁ κ. Μεταξάτος, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας, πολὺ σεβαστὰς, διετέθησαν γιὰ τὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου.

Στὴν ἐορτὴν παρέστη καὶ ἔκοψε τὴν πῆτταν ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς, τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον ἡ ἐμφάνισις ἀλλὰ καὶ κάθε κίνησις ἦτο ἀρκετὴ γιὰ νὰ βρίσκουν ὅλοι οἱ παρισταμένοι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεποτοῦν σὲ ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα. Ἐπίσης παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ καὶ ἡ περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων κ. Λ. Μαντζούφα, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως κ.Π.

Ὁ Ἀρχηγός κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐγένετο ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων τόσο ἀπὸ τὸν ἐντὸς ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἐκτὸς τοῦ «Μαξίμ» ἀναμένοντα κόσμον.

Ἡ ὠραία πρωτοβουλία τῆς Σχολῆς Νεστορίδου ἔγινε ἡδὲ παράδειγμα. Δὲν ἀπομένουν πλέον παρὰ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν μιμηθῶν. Γιὰ τὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου ὅλοι πρέπει κάτι νὰ κάνουν.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τῶν κ. κ. Γυμνασιάρχων καὶ Καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων κ. Κ. Παπακόστα καὶ τῆς Περιφ. Διοικητρίας Θηλέων Εὐθείας κ. Ναουμίδου, ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Παλιρροίας» ἡ δευτέρα κατὰ σειράν διάλεξις τῆς 45ης Φάλαγγος Χαλκίδος ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου καὶ Ὑποφαλαγγάρχου κ. Δήμου Γυφτοδήμου μὲ θέμα: «Τί πρέπει νὰ ἔχη ὁ Νεολαία εἰς τὸν δρόμον τὸν Ἐθνικόν». Ἡ ὁμιλία ὑπῆρξε λίαν διδακτικὴ, οἱ δὲ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τὴν παρηκολούθησαν μὲ προσοχὴν.

Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ καὶ παρουσία τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν

Οι Σχηματισμοί τῶν Ἐπαρχιῶν

τῆς Ὑποδιαιρέσεως ἡ τρίτη κατὰ σειράν διάλεξις τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χαλκίδος κ. Καραπάνου. Θέμα τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἥτις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ἦτο «Φύσις — Κεφάλαιον καὶ Ἔργασια».

— Κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν του, τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως τῶν ὑποψηφίων βαθμοφόρων τοῦ οὐλαίου. Ὁμοίως κατηρτίσθη καὶ τὸ πεντάμηνον πρόγραμμα γενικῆς ἐκπαιδεύσεως Φαλαγγιτῶν. Προτάσει τοῦ κ. Περιφ. Διοικητοῦ διωρίσθησαν παρὰ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Διοικητῆς τῆς Πρώτης Τετραρχίας τῆς 45ης Φάλαγγος ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς κ. Δημ. Πρεβενδᾶς ἐπὶ βαθμῷ Ὑποφάλαγγάρχου, ἐπιτελῆς δὲ τῆς Δ' Διευθύνσεως ἐπὶ τῷ αὐτῷ βαθμῷ ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς κ. Χαϊνᾶς Γεώργ.

— Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου ἀνταπεκρίθησαν ἐν τῇ πόλει μας μέχρι σήμερον οἱ κ. κ. Ἀδελφοὶ Πρίοβλοι διὰ δραχ. 1000 καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ Ν. Πύργου κ. Β. Κολοφωτιάς διὰ δραχ. 100. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡνοιχθὴ κατάλογος εἰσφορῶν διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΦΑΛΑΓΞ ΚΥΜΗΣ

— Γίνονται δις τῆς ἐβδομάδος συγκεντρώσεις, τὴν μὲν Τετάρτην ἐσπέρας διὰ τὰ ἐσωσχολικὰ μέλη, τὴν δὲ Κυριακὴν διὰ τὰ ἐξωσχολικὰ μέλη τῆς Ὑποδιαιρέσεως, καθ' ἣν γίνονται ἀσκήσεις καὶ διδασκαλία.

— Τὴν 26ην Νοεμβρίου Φαλαγγίται τῆς σχολῆς Ὁμάδος Ε. Ο. Ν. διήνοιξαν λάκκους πρὸς δενδροφύτευσιν τῆς ἀπὸ Κύμης μέχρι Παραλίας Κύμης ὁδοῦ.

— Εἰς τὸ τμήμα Κύμης διενεμήθησαν 50 στολαὶ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, δωρηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Σ. Ε. Κ., κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Κύμην πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Σιδηροδρόμων.

— Τὴν 30 Νοεμβρίου ἐγένετο διάλεξις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου κ. Γ. Ἀρνέλου μὲ θέμα: «Τὸ παρελθὸν τοῦ ἔθνους καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ὑποχρεώσεις τῶν Νέων».

ΤΕΤΡΑΡΧΙΑ ΑΛΙΒΕΡΙΟΥ

— Συνεκεντρώθησαν τὰ τμήματα τοῦ προγυμνασίου καὶ Δημοτικῶν Σχολείων Ἀλιβερίου, στεγασθέντα εἰς τὰς δύο αἰθούσας τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

— Ἐπίσης διενεμήθησαν εἰς 50 Φαλαγγίτας στολαὶ ἀποσταλεῖσαι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σ. Ε. Κ.

— Οἱ Φαλαγγίται τοῦ τμήματος Ε. Ο. Ν. Σκύρου ἐβοήθησαν διὰ τὴν κατασθεσιν τῆς εἰς θέσιν «Ἀγνῶντας» ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς.

ΤΕΤΡΑΡΧΙΑ ΛΙΜΝΗΣ

— Τὴν Κυριακὴν 20 Νοεμβρίου ἐγένετο ἐκδρομὴ εἰς Ἅγιον Ἰωάννην Καντουνίων.

— Ὁ ὑποδότης Χωροφυλακῆς Λίμνης, ἐπισκεφθεὶς τὰ γραφεῖα τῆς Τετραρχίας, ὤμιλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας. Ἐκαστὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα γίνονται ψυχαγωγικαὶ συγκεντρώσεις τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν ὅλοι οἱ Φαλαγγίται.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων τῆς πόλεως μας δοθεῖσα Χριστουγεννιάτικη ἐορτὴ, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ἡ περιφερειακὴ Διοικητρία.

Τὸ πρόγραμμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀπαγγελίας διαφόρων ἐπικαίρων ἐμμέτρων καὶ μὴ, τῆς ἀναπαράστασεως τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μίας μονοπράκτου κωμωδίας, ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

ΕΞΩΧΩΡΙΟΝ ΜΑΝΗΣ

Τὸ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον συσταθὲν εἰς τὸ Ἐξωχώριον τῆς Μάνης τοπικὸν τμήμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργάζεται ἀόκνως καὶ ἀριθμεῖ ὑπὲρ τοὺς 50 Φαλαγγίτας, ἥτοι ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν νεολαίαν Ἐξωχωρίου. Συμπληρουμένης κατ' αὐτὰς τῆς προπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν, τὸ τμήμα θὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημόν του ἐμφάνισιν.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ

Ἐξαιρετικὸς ὄργανος παρατηρεῖται εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν. Τριωνίδος καὶ Ἀκαρνανίας. Ἡ παρὰ τοῦ Δήμου παραχώρησις εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. τοῦ «Ἀντωνοπουλείου» μεγάρου διὰ τὴν στέγασιν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς, ἐξαιρετίσθη μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς τὸσον παρὰ τῶν συμπολιτῶν μας, ὅσον καὶ παρὰ τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν 19ην παρελθόντος, ὁ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Νομάρχης κ. Μιχ. Λιμπούσης, ἐπισκέφθη τὸ κέντρον καὶ ἐπεθεώρησε τὰ ἐπιτελικά γραφεῖα καὶ τοὺς Φαλαγγίτας, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκεϊάν του διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΑΜΦΙΚΛΕΙΑ

Τὸ τμήμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀμφικλείας συγκεντρῶνον ἤδη ἄνω τῶν 400 μελῶν, προχωρεῖ ἀλματώδως ἐπὶ τὸ ἔργον του. Κατ' αὐτὰς ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινοῦ τῆς τοῦ Γυμνασίου δύο διαλέξεις μεστὰὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου, τὰς ὁποίας παρηκολούθησεν ἡ ὁλόκληρος τὸ τμήμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀμφικλείας καὶ πλείστοι κάτοικοι.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΑΜΑΛΙΑΣ. Τὴν 4ην παρελθ. μηνός, κατόπιν συσκέψεως γενομένης εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν., ἀπεφασίσθη ἡ ὀργάνωσις Ἐνώσεως Φίλων τῆς Ε. Ο. Ν., διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὁλικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦν οἱ κ. κ. 1) Ν. Νικολόπουλος, Πρόεδρος. 2) Ν. Σκανδάλης Ἀντιπρόεδρος. 3) Γ. Παπατσώρης, Ταμίας. 4) Δ. Βασιλάκης, Γραμματεὺς. 5) Γ. Δημακόπουλος, Κοσμήτωρ. 6) Ἰω. Λάσκαρης. 7) Θ. Σιμωντζής. 8) Θ. Δημητράκοπουλος καὶ 9) Β. Συρίοπουλος.

Αἱ ἐπιδιώξεις τῆς Ἐνώσεως, εἰς ἣν ἐδήλωσαν ἤδη συμμετοχὴν τὰ καλύτερα στελέχη τῆς κοινότητος μας εἰναι: 1) Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀδελφῶν καὶ τέκνων τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. 2) Ἡ ἀπόκτησις πλήρους καὶ τελείως ὠργανωμένης Λέσχης Ἀρρένων καὶ Λέσχης Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ στρατοπέδου-Γυμναστηρίου. 3) Ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν πατριωτῶν συμπολιτῶν καὶ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων εἰς τὴν Ἐνωσιν Φίλων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ γενικῶς ἡ βοήθεια τοῦ ἔργου τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀγωγῆς τῶν Νέων μας εἰς τὸ πλᾶσιον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Νομάρχης κ. Σπ. Διαμαντόπουλος, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Ἠλείας, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐνθουσιῶδες ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγκρίνει τὴν σύστασιν τῆς Ἐνώσεως ταύτης καὶ συγχαίρει τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν.

Η ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΡΕΘΥΜΝΟΝ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὑπόδιαιρέσις Νεολαίας τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνης (Κρήτης) ἐξεύθηκε σὲ σταυροφορίαν ὑπὲρ τῆς δενδροφυτεύσεως καὶ ἀναδασώσεως τῶν πέριξ τῆς πόλεως λόφων. Εἰς τὸ ἔργον τῆς αὐτῆς Νεολαίας ἔχει συμπαραστάτας τὸν Νομάρχην κ. Κρεβάτσαν καὶ τὸν Δήμαρχον κ. Πετυδάκην. Χαρακτηριστικὸς καὶ παραδειγματικὸς εἶναι ὁ ζήλος καὶ ἡ προθυμία τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιδίδονται εἰς τὴν δενδροφύτευσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὠθεῖ τοὺς νέους τὸ μεταγυροῦσιν ἔνδον Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, μὲ ἐπευφημίαν ὑπὲρ τῶν

Οι Σχηματισμοί τῶν Ἐπαρχιῶν

Βασιλέως μας καὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννη Μεταξᾶ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΧΙ ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ Ε. Ο. Ν. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν διαρρευσάν ἐβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. ΧΙ Περ. Διοικήσεως ὑπῆρξε τὰ μάλα ἱκανοποιητικὴ. Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐκάστοτε συγκεντρώσεις τῶν γίνονται διάφοροι ὁμιλίας ἐπὶ θεμάτων τοῦ προγράμματος τῆς Διοικήσεως. Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Σχηματισμῶν παρὰ τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὰς βροχὰς ἐγένετο τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς. Νέαι ἐγγραφαὶ μελῶν καθημερινῶς σημειοῦνται εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως. Ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας καθημερινῶς καὶ αὐξάνει χάρις εἰς τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς τῶν τῶν ἡγητῶν τῶν Σχηματισμῶν ὅσον καὶ τῶν ἀνταποκριτῶν τῆς ὑπαίθρου.

— Μεγάλῃ προσοχῇ ἔχει δοθῇ ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν μελῶν εἰς τὸν ἀθλητισμόν. Παντοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς βαθμοφόρους ἐπιδίδονται μὲ ἀληθὴ ἐνθουσιασμόν καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ ἀγωνίσματα τοῦ στίβου.

— Εἰς συγκεντρώσιν τοῦ 1ου Λόχου Νεοχωρίου ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀνεξαρτήτου Ταξιαρχίας Καρουπόλεως μὲ θέμα: «Ἡ ἐποποιία τῶν πολέμων 1912—13».

— Εἰς συγκεντρώσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Νεαπόλεως ὤμιλησεν ὁ κ. Νικολόπουλος, ὑποτελώνης Βοιῶν, μὲ θέμα: «Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τελωνειακῆς νομοθεσίας καὶ περὶ πειθαρχίας», καταχειροκροτηθεὶς. Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐσωσχολικὸν τμήμα Νεαπόλεως εἰς συγκεντρώσιν του ἐκαλλιέργησε τὸν σχολικὸν τὸν κήπον.

— Εἰς συγκεντρώσιν τοῦ 1ου Τάγματος Σπάρτης ὤμιλησεν ὁ κ. Καφετζῆς, δικηγόρος, ἐν συνεχείᾳ προηγουμένης του ὁμιλίας μὲ τὸ θέμα: «Κοινωνικὴ πολιτικὴ».

— Εἰς συγκεντρώσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Κίττας ὤμιλησεν ὁ Φαλαγγάρχης Σερεμετάκης μὲ θέμα: «Ποῖα τὰ καθήκοντα τῶν μελῶν ἐν τῇ Ὑποδιαιρέσει, τῷ Κράτει καὶ τῇ οἰκογενείᾳ».

— Εἰς συγκεντρώσιν τοῦ Λόχου Ε. Ο. Ν. Βρεσθένων ὤμιλησεν ὁ διοικητὴς τούτου κ. Κοτσιάνης μὲ θέμα: «Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821».

— Εἰς Γύθειον κατ' αὐτὰς δύο Φαλαγγίται, πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν διηνοῦσαν ὑπόνοιον εὐρισκομένην ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ ἡ ὁποία εἶχε κλείσει καὶ συνεπείᾳ τῆς ὁποίας εἶχον πλημυρίσει τὰ γύρω ὑπόγεια καὶ οἱ δρόμοι ἀποκλεισθεῖς τῆς κυκλοφορίας τῶν διαβατῶν. Οὗτοι, ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς μέχρη τῆς ὁσφύος ἐντὸς τῆς ὑπόνοιου καὶ βοηθῶντες τοῦ ἐτέρου, διήνοιξαν ταύτην. Διὰ τὴν πράξιν τῶν ταύτην ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν γύρω οἰκίδων, ὡς καὶ πάντων τῶν κατοίκων. Ἡ Ὑποδιοίκησις Γυθείου δι' ἡμερησίας τῆς διαταγῆς ἐξέφρασε τὰς θερμότητας εὐχαριστίας τῆς, χρησιμοποιοῦσα φρασὴν ὡς παράδειγμα, προέτρεψε πάντας νὰ μὴ διδάσκουσιν ἐν δεδομένη στιγμῇ νὰ ὑποφέρουν καὶ αὐτοὶ δι' ἓνα καλὸν τοῦ συνόλου.

— Εἰς συγκεντρώσιν τῆς ΙΙ Ἀνεξαρτήτου Τετραρχίας Γυθείου, Γυμνασίου—Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὤμιλησεν ὁ κατὰ τὴν συνήθειαν μαθημάτων καὶ ὁμιλιῶν παρακολουθῶν καὶ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ βελτίωσιν τῆς καλλιέργειας. Ἐπίσης δίδονται εἰς τὰ μέλη τῆς Ὑποδιαιρέσεως διάφορα σχετικὰ μὲ τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν καὶ πτηνοτροφίαν βιβλία, τὰ ὁποία μελετῶνται ὑπ' αὐτῶν μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Πανίτης γίνονται ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν καλλιέργειαν, τὴν ἱστορίαν κλπ. Τελευταίως ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν καὶ γενικῶς τ' ἀποτελέσματα ἐνὸς εὐγενοῦς ἀνταγωνισμοῦ».

ἄνω τοῦ μέτρου μίαν κυρίαν τῆς πόλεως ταύτης, ἥτις μετέβαινε εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐκκλησίαν, μὲ κίνδυνον νὰ ἀλισθῇ καὶ παρασυρθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. Καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν Φαλαγγιτῶν τούτων δὲν τελειώνει μέχρις ἐδῶ. Οἱ ἴδιοι εὐγενῶς φερόμενοι τὴν ἔφεραν μέχρι τῆς οἰκίας τῆς, παρὰ τὴν βροχὴν ποῦ ἐπιπτε καὶ ἡ ὁποία ἐμούσκεψε τὰ ροῦχα τῶν. Διὰ τὴν αὐτοθυσίαν τὴν ταύτην τοὺς ὑπαρξίστησαν τὸσον ἡ οἰκογένεια τῆς ὡς ἄνω κυρίας ὅσον καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ Διοίκησις, ἀναγνωρίζουσα τὴν αὐτοθυσίαν τῶν, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας αὐτοὺς, πραγματικοὺς γόνους τῆς Σπάρτης καὶ ἀξία μέλη τῆς Ὑποδιαιρέσεως.

— Εἰς συγκεντρώσιν τῆς Τετραρχίας Ε. Ο. Ν. Θηλέων Σπάρτης ὤμιλησεν ἡ Φαλαγγίτισσα Λέκκα Γαγούλα μὲ θέμα: «Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν., τὸ Νέον Κράτος, τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν». Τὴν θαυμασίαν ὄντως ὁμιλίαν τῆς παρηκολούθησαν ἅπασα μετὰ προσοχῆς, καταχειροκροτήσασα ταύτην.

ΣΠΑΡΤΗ

Τὸ κατὰ τὴν πρόγραμμα Ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ἐκτελεῖται μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑφ' ὅλων τῶν Σχηματισμῶν.

— Καθημερινῶς παρατηροῦνται νέαι ἐγγραφαί, ἐξαιρετικὴν δὲ κίνησιν παρουσιάζει ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων ἐργαζομένη ἐντατικῶς. Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Λακωνίας ὑπάρχουν τμήματα θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν.

— Λόγῳ τῶν συνεχῶν βροχῶν διεκόπη, προσωρινῶς, ὁ ὑπὸ τῶν Σχηματισμῶν ἀρρένων τῆς ὑπαίθρου ἐκτελούμενος ἐμβολιασμὸς τῶν ἀγρίων δένδρων.

— Εἰς τὴν Ἀγρίαν ἐγένετο συγκεντρώσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων πρὸς τοὺς ὁποίους ὤμιλησεν ὁ Διοικητὴς τῶν περὶ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΓΥΘΕΙΟΝ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Γυθείου παρουσιάζει ἱκανοποιητικὴν κίνησιν καὶ ἐργασίαν.

— Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς παρηκολούθησαν διάλεξιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γεωπόνου Γυθείου περὶ δενδροκομίας. Ἐπίσης παρηκολούθησαν εἰδικὴν κινηματογραφικὴν παράστασιν, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δ' σεως Ψυχγωγίας τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΜΟΛΑΟΙ

Μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς παρακολουθοῦν τὰ ἐκπαιδευτικὰ μαθήματα, ὡς καὶ τὰς διαφόρους πρὸς αὐτοὺς διαλέξεις.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο ὁμιλίαι μὲ θέμα «Ἡ πειθαρχία καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀγαθὰ», ὡς ἐπίσης καὶ «Περὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν μελῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ὑποδιαιρέσεως».

ΠΟΤΑΜΙΑ

Ἡ αὐτὴ ἀξία προσοχῆς κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ τμήμα τῆς Ε. Ο. Ν. Ποταμίας, ὅπου οἱ Φαλαγγίται ἐκτὸς τῶν συνήθων μαθημάτων καὶ ὁμιλιῶν παρακολουθοῦν καὶ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ βελτίωσιν τῆς καλλιέργειας. Ἐπίσης δίδονται εἰς τὰ μέλη τῆς Ὑποδιαιρέσεως διάφορα σχετικὰ μὲ τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν καὶ πτηνοτροφίαν βιβλία, τὰ ὁποία μελετῶνται ὑπ' αὐτῶν μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Πανίτης γίνονται ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν καλλιέργειαν, τὴν ἱστορίαν κλπ. Τελευταίως ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα: «Ὁ ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν καὶ γενικῶς τ' ἀποτελέσματα ἐνὸς εὐγενοῦς ἀνταγωνισμοῦ».

Μαρίαν 'Αρκουλή, Β' Δημοτικόν Σχολείον Λαυρίου. 'Ελάσθαι την έκθεσιν. Συγχαρήτε και εκ μέρους μας την μικρούλα για τον ωραίο τρόπο που διατυπώνει. — Κωνστ. Παπαθεοδώρου, μαθητήν Γυμνασίου Φιλιππών. 'Εδιαβάσαμε τας επιστολάς σας. Δεν μας χρειάζονται μακροσκελείς συνεργασίαι. 'Απο σας θέλομεν μικρά-μικρά κομμάτια, τα οποία να είναι ολιγόλογα και με προσοχή γραμμένα. 'Η επιστολή σας σας δείχνει άνθρωπον ικανόν να γράφει καλά, αλλά που βιάζεται και παθαίνει δι' τὴν λειψότητα. Διηγήσασθε «σκοντάφτες». Διαβάσετε λοιπόν και μη βιάζεσθε να γράφετε. Καί όπως λέγει και τὸ Εὐαγγέλιον μὴ «βατολογῆτε»... — 'Ηλίου Μπουτσικάρη, Γυθείου. 'Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. 'Εται- νεῦ, ἑνταῦθα. Πολὺ καλὸν. Θὰ δημοσιεύῃ. — 'Αντωνίου Κουτούρη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Πολὺ καλὸν. — Γιώτα Κηπουροῦ. Πολὺ ὠραία αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφετε. 'Αλλά μᾶς ἤλθαν πολὺ ἀργά. 'Απὸ τὸ ὠραίο ὅμως κομμάτι ποὺ γράφετε παίρνουμε τὸ παρὰ κάτω μέρος: «Ὁ Λατρεὺς τοῦ Βασιλέως καὶ τὸν ἀκούραστο 'Εθνικὸν μᾶς Κυβερνήτην δίνοντες τὴν ἀμετακλή- τον ὑπόσχεσιν μᾶς ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε ἀ- γρυπνοὶ ἐν τῷ πλευρῷ τοῦ, γὰρ οἱ τρυφεροὶ καρδίαις μᾶς εἶναι πλημμυρισμέναι ἀπὸ ἀγάπην πρὸς αὐτοὺς, πρὸς καθὲν ὡρὴν καὶ ὠραὶον ἰδι- ονικόν, καὶ ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε ἑτοιμοὶ ὅταν μᾶς καλέσουν, ὅταν ἡ Πατρίς τοῦ θελήσῃ, νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ νὰ θυσιασθῶμεν ἀκόμη γιὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ 'Εθνους». Μπράβο σας. 'Εσὶν ὅσα θέλει ἡ μεγάλη μᾶς μάννα, ἡ 'Ελλάς μᾶς. — Μηνᾶν 'Εμμ. Μα- τασκήν, Πειραιᾶ. Μία μέρα ποὺ θὰ εὐκαιρη- σετε περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μᾶς. Θέλομεν νὰ συζητήσωμε. — Ἀργὴν 'Αραβαντοπούλου. 'Ε- λήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — 'Αγγ. Συρόπου- λον. 'Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Μαρίαν Π. 'Αλεξανδράκη, μαθητρίαν Ε' τάξεως, Λαυρίου. Στὴν ὠραία ἐπιστολὴν ποὺ μᾶς γράφετε κατα- λήγεις: «Εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς 'Ελλάδος ἐφά- νηκε ἓνα λαμπρὸν ἀστὴρ ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ. Εἶναι ὁ Μεγάλος Κυβερνήτης καὶ Ἀρχηγὸς μᾶς κ. 'Ιωάννης Μεταξᾶς...». Προσέξτε οἱ σας τί λέει αὕτη ἡ μικρὴ. Τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀστὴρ εἰσάγει ὑποχρεωμένοι μὲ πειθαρχίαν καὶ μὲ πί- στι νὰ ἀκολουθήσετε παντοῦ. — Καίτην Σβο- ράου. Μᾶς γράφετε: «'Νεολαία. Μὲ τὴν ἀνα- τολὴν τοῦ καινοῦ χρόνου πέταξε μακριὰ ἀπ' τὴν καρδίαν σου κάθε ἀγκάθι ποὺ τὴν δη- λητηριάζει καὶ τὴν κάνει νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὰ κατωτέρα συναισθήματα...». 'Αντίκρισε ἓνα νέον ἥλιον χαρὰς καὶ προδού, ἓνα δρόμον ἀνθρώπι- νον, ποὺ τὴν Πατρίδα σου ὁδηγεῖ εἰς τὴν Δόξαν καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ Πολιτισμοῦ! 'Ελλη- νική 'Νεολαία! Μὲ τοῦ Νέου τοῦ Χρόνου τὸ ἐμπέριον ἀς ἀντήχησιν ἐν τῇ πύλῃ τῆς 'Ελ- ληνίδος γῆς, σὺν ἀσπίδι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀγ- γελοῖς, ὁ ὅρκος σου πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα, τὸν Κυβερνήτην! — Χαρ. Ν. Μπού- ραν. 'Ελήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δημοτικὸν Σχολεῖον Μέσου Μαραθῖ Ἑυρτανίας, Στυλ. Στάλιν, Χαλκίδα, Σκελλάρου, 'Ελευθε- ρίου, Γ. Γκιόκαν, Σπυρ. Σταθοράδην, Σα- λαμίνα, Μιχ. Δηληγιάννην, Μυτιλήνην, Κλεῖτ, καὶ 'Αλκμήνην Λεφοπούλου, Διδυμοτείχων, 64 μαθητρίαις Γυμνασίου Θηλέων Μυτιλήνης, Πα- παγεωργίου Κωνστ., Καστριώτην 'Εμμ., 'Αγ- γελέτον Σταμ., Χαλιούλιαν Γεωργ., Πατάρο- γλου Νικόλ., Μιχαήλν Ι., Κωνσταντινίδην 'Α- πόστ., Σταύρον Τοπάλην, Κωνστ. Ι. Καρβού- νην, Ξηροπήγαδον Ναυπάκτου, Καθηγητὴν Σχολῆς Μ. Ε. Χαλκίδος (δι' 11 μαθητὰς), Δημ. Σχολεῖον Λεπιδίων, Χριστόφ. Δημησιό- νην, Κωνστ. Θεοδώρητον κλπ., Κυλλήνην, Β. Βασιλῆν, 'Ορμυλία, Γυμνάσιον Θηβῶν (δι' ἀπο- σταλείας συνδρομὰς), Εὐάγ. Ψωμῆν, Π. Κα- τσαρέαν, Δημ. Σχολεῖον Νέστονης, Ρουμελιώ- την Νικ., Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς Μαρέν- κας, Ι. Παλασιόδη, 'Αν. 'Αρβαντιδὴν, 'Αλ. Σούρραντιδὴν, Εὐστ. Μιχαήλδην, 'Ηλ. Σαπ- κάρην, Κωνστ. Ψωμιάδην, Κλ. Συμεωνίδην, 'Ιατρίδην Νικόλ. κλπ., Καστανούσαν, Εὐζώ- νην Ρουμελιώτην Νικόλ., 'Ιωάν. Χατζόπουλον, Βασιλ. Καραβᾶν, Δημ. Λυγερινόν, 'Αγροτικὰς Φυλακὰς Λειβαδίου, Ν. 'Αποστολίδην, Α. Ε. Νικολαΐδην, 'Ιωάν. Ντοῦλιαν, Λεων. Νίκαν, Σχολικὴν 'Εφορείαν 'Ορεινῆς, Χαρ. Σιούρην, Σχολεῖον Ζυμεράγῳ Χανίων, Πελαγίαν Κου- μουτση, Σέρρας, Κοινότητα Μάκρης, 'Εκκλησι- ἀκήν Στ., Βράδην 'Ανδρέαν, 'Αλεξανδρῶν 'Α- θηνάγωρον, Δημ. Σχολεῖον 'Απολλωνίας, Γυ- μνάσιον 'Ακράτας, 'Εγένοντο αἱ οἰκεταὶ ἐγγρα- φαί. — Εὐστάθ. Βλουχάκη, 'Ιατρίν, Σκόπε- λον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὰ συγχαρητήρια μᾶς διὰ τὰς ἰ- δέας σας. — Παναγ. Δραβλιαν, χωροφύλακα, Πεντάπολιν. 'Ελήφθη. — Δημ. Σγουρομάλλην, κουρέα. Εὐχαριστοῦμεν. Διαβάσαμε τὸ ποιη- ματάκι σας μὲ εὐχαρίστησιν γιὰ τὸν ἐνθουσια- σμὸν σας. — Χρ. 'Αθ. Βράκαν, Τσιτύλιον. 'Ε- λήφθησαν αἱ συνδρομαί. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμεν. — Εὐάγ. Ψωμῆν. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰσθε ἐνθε- ρμος ὁπαδὸς τῶν μεγάλων ἰδεῶν ποὺ διεκηρύξεν ἡ 4ῃ Ἀυγούστου. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συνδρομὰς. — Γεώρ. Καραϊσκάκη. 'Ελήφθη τὸ ποιημά σας. Καλὸν. — Α. Χαλκιαδάκη. Κρῆτα Δημοδιδά- σκαλον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέρους τοῦ 'Αρ- χηγὸς διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ θερμὰς εὐχὰς σας γιὰ τὸν καινοῦργον χρόνον. 'Εφαρμόσατε τὰς ὠραίας σας διδασκαλίας, ἀλλὰ πρὸ παντός πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι εἰς τὰ πρό- σωπα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ 'Αρ- χηγὸς ἐνσαρκώνεται ἡ Πατρίς μας. Δίπλα στὶς

θησκευτικὰς μᾶς ἀρχὰς ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη πολιτικὴ θρησκεία. Ἡ 4ῃ Ἀυγούστου καὶ τὸ Νέον Κράτος. — 'Ηλίου Κωνσταντογιάννην. Καλὸ τὸ ποιημά σας, ἀλλὰ ἀκατάλληλον δι' ὅ- μων. 'Επειτα γιὰ αὕτη ἡ ὑπερκαθαρεύουσα; — Σ. Γ. Μπέην. Μᾶς γράφετε: «Ὁ 'Ιωάν. Με- ταξᾶς ἔσωσε τὴν ἀγαπήτην μᾶς πατρίδα. Καὶ προέβη εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ἡθικὴν διαμόρ- φωσιν τῆς 'Νεολαίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξήλθε τὸν ὄρκον τοῦ στρατιώτου, τὸν ὄρκον τοῦ 'Ελ- ληνος. Καὶ τὸν ἐδώσαμεν ὅλοι μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν μᾶς εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν πατριώτην, ἀναδημιουργόν καὶ σωτῆρα τῆς ἀγαπητῆς μᾶς Πατρίδος». Γνωρίζετε λοιπόν, ἀγαπητὴ φίλε, τί ὀφείλομεν εἰς τὸν 'Αρχηγόν μας; 'Εργασθῆτε λοιπόν μὲ ἀφοσίωσιν, στρατιώτης πιστὸς εἰς τὴν στρατιάν τῆς 4ῃς Ἀυγούστου. — Θεοδώραν Ι. Σκορδίλλη. 'Ενθουσιαστικὸν τὸ ποιημά σας. 'Εσὶν ὅσα θέλομεν. 'Αφωσιωμένους στὸν Μεγάλον μᾶς 'Αρχηγόν. — Μανιάντν Νικ., Δουροῦτη. 'Ελήφθη σταυρόλεξον.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστων μας εἰς τὴν ἄλλα- γὴν τῆς διευθύνσεως τῶν γραφείων τοῦ περιοδικοῦ.

Τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως τῆς Συντάξεως καὶ τοῦ Λογιστη- ρίου ἐνεκατεστάθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωχάρους 19 (Γ' ὁροφος).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ 4 % ΕΤΗΣΙΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΜΕΧΡΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000	ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΘΕΤΩΝ ΔΡ. 3.300.000.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 500.000	.. ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ .. 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιουν- ται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/10 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχμαὶ 33.500, δὲν κατάσχετα εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαραδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον οἰκονομίας.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ἐπιμελεῖα τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΟΣΙ. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Πλατεῖα Συντάγματος, Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὁροφος)

Ἀρ. Τεύχ 13 • 7 Ἰανουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου- μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὁστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ- δεῖξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ- ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγ- ματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μνηστῶν	Μὴ μνηστῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικοῦ) Δρ. 160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπὸ Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ. 6
	Αἰγύπτου Λίρα 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ ἰδιω- τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες):	
ΕΤΗΣΙΑ (μέχρι 1ης Ἀπριλίου ἑ. ἑ.) Δρ. 200	
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:	
Περιοδικὸν «Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκη- σις Ε.Ο.Ν. Πλατεῖα Συντάγματος. Ἀθῆναι	

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρά τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ὁργανώσεως νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἐλαχίστην τι- μὴν τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τοὺς συνδρομη- τὰς καὶ τοὺς ἀναγνώστας, παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀρ- χικῶς καθορισθεῖσα τιμὴ καὶ συνδρομαὶ τῆς «Νεολαίας» καθίσταται ἀδύνατον νὰ διατηρη- θοῦν, διότι παρὰ τὴν ἀθρόαν ἐγγραφὴν συνδρο- μητῶν καὶ πώλησιν, ἡ ἑκδοσις δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς μεγίστας δαπάνας τῆς. Ἡ ἰσχύσασα μέχρι τοῦδε τιμὴ τῶν 3 δραχμῶν καὶ ἡ 100δραχ- μος ἑτησίᾳ συνδρομὴ δὲν ἐκάλυπτε τὸ κόστος ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' ἄφηνε ζημίαν καὶ ἡ ζημία ἠῤῥεανεν ὅσον περισσότερο ἠῤῥε- νεν ἡ ζήτησις τοῦ περιοδικοῦ. Πλὴν τούτου, ἡ διατήρησις τῶν ὁρισθεισῶν ἀρχικῶς τιμῶν καὶ ἀν ἀκόμη ἦρκουν αὗται νὰ καλύψουν τὰς δαπά- νας τοῦ περιοδικοῦ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατος λόγῳ κωλύματος ἐκ τοῦ Νόμου, τοῦ καθορίζοντος τὰ κατώτερα ὅρια πωλήσεως τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ συμμορ- φωθῇ καὶ ἡ «Νεολαία».

Τούτου ἕνεκα ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἡ αὐξη- σις τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεως καὶ τῶν συνδρομῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἀρχομένου ἔτους, ὡς ἔπεται:

Συνδρομαὶ α) Φαλαγγιτῶν, μαθητῶν ἔτη. ἑ. ἀμ. τ. καὶ στρατιωτῶν 160 80 40
β) Ἰδιωτῶν 200 100 50
γ) Δήμων, Κοινοτήτων, Σχολ. Ἐφορ., Νομ. Προσ. Ἰδιωτ. καὶ Δημοσ. Δικ. 300 150 75
δ) Ἐξωτερικοῦ γενικῶς £ 1
ε) Ἀμερικῆς \$ 6
ζ) Αἰγύπτου Λ. Αἰγυπτ. 1

Πάντες οἱ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1939 ἐγγρα- φόμενοι νέοι συνδρομηταί, ὡς καὶ οἱ ἐγγεγραμ- μένοι δι' ὅσονδήποτε χρόνον καὶ μὴ πληρώσαν- τες ὑπάγονται εἰς τὰ ἀνωτέρω τιμολόγια συν- δρομῶν.

Οἱ καταβαλόντες τὰς συνδρομὰς των βᾶ- σει τῶν παλαιῶν τιμολογίων εἰς οὐδεμίαν πρόσθετον καταβολὴν ὑποχρεοῦνται, μέχρι λήξεώς των.

Ἐξαιρετικῶς οἱ Δήμοι, Κοινότητες, Νομ. Πρό- σωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὡς καὶ αἱ Σχολικαὶ Ἐφορεῖαι ὑπάγονται εἰς τὸ παλαιὸν τιμολόγιον μέχρι τέλους Μαρτίου 1939, ἥτοι μέ-χρι λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἀπὸ 1ης Ἀπρι- λίου δὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ χρεοῦνται διὰ νέου τιμολογίου, ἥτοι δραχ. 300, ὥστε νὰ προβλέψωσι τοῦτο εἰς τοὺς νέους προῦ- πολογισμούς των.

